

DiLi

Tác giả của TRẠI HOA ĐỎ

THÁP BABEL TRÊN ĐỈNH THÁC ÁNH TRẮNG

TẬP TRUYỆN NGẮN

PHUONGDONG

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Table of Contents

[Tháp Babel trên đỉnh thác ánh trắng](#)

[Thám tử tư](#)

[Cuốn trôi trong gió](#)

[Đồ mọt sách](#)

[Chiếc ấm nước đặt trên bếp ga](#)

[Pizza chiều thứ sáu](#)

[Tin nhắn](#)

[Tặng sách](#)

[Quà tặng trước lúc giao thừa](#)

[Câu chuyện trong rừng](#)

[Lời đề nghị đêm Giáng Sinh](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Tháp Babel trên đỉnh thác ánh trăng

Con đường chạy leo ven núi. Nó dẫn về phía thị trấn bằng những đám bụi khô vàng trải dài cuốn mù mịt theo bánh xe tải. Khúc đường này vắng lặng, chỉ độc xe tải. Chừng hai chục phút lại có tiếng rầm rập chạy qua. Dù chỉ là một thứ động cơ xù xì ủ trong khối hình chữ nhật khổng lồ, những chiếc xe tải cũng gợi cho người ta nhớ tới sự sống vẫn còn tồn tại nơi rừng núi thâm u hiểm trở này. Nó chuyển động, và vì thế nó đang sống. Đối với nhiều người, xe tải là một vật chết chóc. Nó chạy nhanh, to lớn, lạnh lùng và vô cảm, luôn mang tới cảm giác không an lành. Đoạn này ngoặt từ eo núi, đứng từ phía này không thể nhìn thấy những vật đang tới từ bên kia vách đá. Người ta chỉ có thể căn cứ vào tiếng còi xe hay những âm thanh rùng rùng trên mặt đất mà tránh sang lề đường. Tuy vậy, thỉnh thoảng vẫn có tài xế quên kéo còi. Kéo còi rồi vẫn gặp một ông lão nghễnh ngãng hay đứa trẻ vừa tot khỏi lòng mẹ đang ngây ngô nhìn bầu trời, một gã gàn dở nghĩ rằng đường là của nhà mình, xe lạ đến cần phải tránh. Xe đang thả dốc, tài xế ngơ ngác sau một đêm dài không ngủ. Bi kịch xuất hiện trong hình dáng một đồng lùm lùm bên vệ đường chờ người đến nhận.

My thích những chiếc xe tải. Nhờ nó, cô đỡ phải đi bộ thêm gần chục kilomet để vào thị trấn. Một tuần cô ra khỏi bản một lần, chiếc gùi nặng trĩu sau lưng đựng đầy những vuông vải dệt với các họa tiết vẽ bằng sáp ong trên nền chàm. Cô phải giao vải cho vài cửa hàng trong thị trấn. Sau khi nhận tiền của gùi vải tuần trước, không phải tuần này, cô sẽ ghé qua chợ, tần mẩn với những tấm vải lụa đủ màu sắc mang lên từ thành phố. Và rồi cuối cùng đứng lên cùng chiếc gùi rỗng không.

My đứng bên vệ đường, gùi vải để dưới chân, váy xòe ra in thành một bóng khum trên nền đất. Có tiếng rầm rầm quen thuộc từ đằng xa. My khấp khởi nhip nhip một chân trên đôi giày đế cao su. Trong không gian tĩnh lặng của cánh rừng sáng mùa hạ, My biết rằng khoảng cách từ chỗ phát ra âm thanh đến đây cũng mất chừng cây số. Chiếc xe tải đã đến eo núi, nó lách cái đầu xanh lục vòng qua vách đá một cách khéo léo rồi... sầm sầm chạy thẳng, suýt xén tung gùi vải của My. My ỉu xiu, cánh tay đang lơ lửng quá đầu thông xuống xui lơ. Đây là chuyện thường tình trong tuần. My thường bị từ chối quá giang. Lý do thì một lần cô đã nghe thấy trong quán rượu đầu thị trấn.

- Tôi không bao giờ cho tụi dân tộc đi nhờ xe. Mình đến xứ nó, có khi ám bùa ngải không toàn thân trở về.

- Tôi cũng thế, chưa biết bùa ngải thế nào nhưng đen lắm. Có lần cho một con bé dân tộc đi nhờ. Tờ mờ sáng gặp nó, trưa quay về quệt ngay phải con Lexus suýt rơi xuống vực.

My đã chờ đến xe thứ ba. Cô đứng hẳn ra giữa đường mà chiếc xe vẫn lao sầm sập, mũi xe dũi thẳng một cách thù địch vào thân hình nhỏ bé của My. Cô kinh hoàng nhảy phắt sang cạnh gùi vải. Chỉ xém nửa giây nữa thôi là cô đã im lặng giống hệt tảng đá này. Cô ngồi phệt xuống tảng đá xù xì. My cần nghỉ một chút trước khi bắt đầu chặng đi bộ rất dài trên đám bụi đường. Đi bộ, My phải về sớm hơn, không thể ghé qua chợ để ngắm những vuông vải lụa đẹp mắt. Bất chợt, My áp tai xuống mặt đất. Lại một xe nữa sắp chạy qua đây, nhưng tiếng bánh xe lướt nhẹ, không phải xe tải. Nó đã chuẩn bị lượn vòng qua vách núi. Chiếc xe này chở theo cả tiếng nhạc hết sức vui nhộn. Một chiếc Jeep không có mui. Nó dừng lại trước mặt My. Người tài xế chừng ngoài bốn mươi, khuôn mặt đen cháy và lam lũ. Hai thanh niên ngồi băng ghế sau cũng trạc tuổi My. Họ mặc quần rằn ri giống hệt màu vỏ xe, nhưng một người áo pull trắng, một người áo pull đen. Đầu tóc họ bù xù như mới ngủ dậy. Khuôn mặt thì hớn hờ giống hệt bản nhạc vui vẻ đang phát ra từ chiếc xe. Lái xe hất đầu. My vội vàng ôm chiếc gùi lên ngồi cạnh ghế lái. Xe lại chạy bon bon. Bản nhạc tiếng nước ngoài như khuyến khích chiếc xe nhún nhảy, và hai người ngồi ghế sau bắt đầu nhún nhảy thật. Nhưng họ chỉ chuyển động được đôi vai vì phải ngồi dúi vào nhau nhường chỗ cho một cỗ máy tróc sơn to tướng đang kê chình ỉnh bên cạnh. Chưa kể dưới chân họ còn vô số những thứ vuông vuông cồng kềnh gì đó. Họ tiếp tục nhảy bằng... tay. Qua gương chiếu hậu, My suýt phì cười khi nhìn thấy người áo trắng lúc lắc cái đầu bù xù và vung cánh tay sang hai bên. Cái cườm tay của cậu ta bỗng huých vào mặt người bên cạnh. Áo

đen ôm hàm rú lên. My cười thật, cô cười khúc khích, và vì cố nén cười nên hai má đỏ ửng lên.

- Cười gì thế? – Áo trắng trợn mắt nhưng cũng toét miệng ra cười. – Mà đi đâu thế?
- Đi vào thị trấn?
- Tên gì thế?
- Xiong My.
- Này, cô có biết bản Mây đi đường nào không? – Người cầm lái ngắt lời.
- Đi qua rồi, chỗ ban này.
- Chắc không?
- Chắc. Tôi ở bản Mây mà.
- May quá, có người dẫn đường. – Áo đen lên tiếng.
- Đến bản Mây làm gì? – My băn khoăn. Bản của cô chẳng mấy khi có khách, hầu như không bao giờ có khách. Mà mấy ông khách này lạ hoắc. Cô hơi sò sợ nữa, trống ngực đập rộn lên.
- Chiếu phim. – Áo trắng khoanh hai bàn tay lên mắt làm ống nhòm.
- Chiếu phim? – My hét lên, mắt sáng rực. – Chiếu phim.

Cô cười giòn tan như thằng Xiong Leng mỗi lần bị cha cô cù vào gan bàn chân. Giờ My mới nhớ ra những cỗ máy cũ kỹ kia dùng để làm gì. Cô đã nhìn thấy nó lần cuối cùng vào hai năm trước. Chiếc máy màu đỏ tróc sơn là máy phát ra điện, điện nối với máy chạy phim và máy chiếu. Máy gì cũng quan trọng. Năm cô 14 tuổi, cũng có một đoàn chiếu phim lưu động đến bản Mây. Nhưng khi màn chiếu đã dựng xong, máy móc đã chuẩn bị, dân bản Mây tụ tập không sót một người nào trước màn chiếu thì người ta tuyên bố máy phát bị trục trặc. My len lén đến bên cạnh cỗ máy bé bằng cái gối mây của cô, mắt mở to nhìn người chiếu phim, giọng nói rụt rè đã có lẫn nước mắt.

- Có sửa được không?
- Chắc không được rồi cô bé ạ. – Người chiếu phim lắc đầu buồn bã. – Có một bộ phận trong máy bị cháy. Không hiểu ra sao nữa, hôm qua vẫn chiếu ro ro bên bản Dốc.
- Có... thay được không?
- Chịu thôi cô bé ạ. Thứ này phải lên phố mới mua được. Năm sau tôi sẽ chiếu bù cho cháu hẳn ba bộ phim nhé.

My chẳng chờ được ba bộ phim, cô đi thẳng về nhà trong khi dân bản vẫn ngồi nguyên vị trí với hy vọng cỗ máy sẽ được sửa xong. My khóc sung cả mắt rồi ngủ lim dim trong giấc mơ lộn xộn những hình ảnh của bộ phim được chiếu hai năm về trước. My mới được xem phim có ba lần. Và bộ phim nào cô cũng nhớ như in đến từng chi tiết, đến nỗi sau đó mỗi lần có lễ hội, lũ trẻ bản Mây đều yêu cầu cô đứng lên kể lại các chuyện trong phim. My đóng nhân vật chính, rồi nhân vật phụ, dẫn chuyện, thuyết minh, nhiều lần cả người lớn cũng ngồi xem cô kể chuyện phim.

- Cậu xem phim mấy lần rồi? – Áo đen lên tiếng.
- Ba lần. – My nói khẽ.
- Ba lần? – Áo trắng có vẻ kinh ngạc.
- Chú bảo cháu rồi. Có người cả đời mới được xem phim có một lần. Đây là lý do tại sao tao cứ phải làm cái công việc này đây mai đó này như trời hành. Lát nữa rồi tụi bay thấy, người ta sẽ đón tao như vua Mèo về bản cho mà xem. – Người cầm lái cười ha hả, tay vịn vô lăng để lượn một vòng cua điệu nghệ.
- Nhưng... bản Mây qua rồi. – My ngập ngừng.
- Biết rồi. Chúng tôi còn phải lên phòng văn hóa trình công văn. Lát nữa sẽ vòng lại.

My vui sướng như cũng muốn nhảy múa theo bản nhạc. Như vậy là lúc ra về cô sẽ được chiếc xe này đưa về tận nhà, chỉ phải đi bộ một quãng ngắn qua eo núi thôi. Cô sẽ là người báo tin đầu tiên của bản Mây. Cô sẽ đứng giữa bản mà hét lên “Tối nay có chiếu phim”.

Hôm nay là một ngày may mắn, rõ rồi, hồi sáng cô đã nhìn thấy Pu Sa nở hoa. Người bản Mây đều biết rõ một điều rằng ai nhìn thấy hoa Pu Sa nở vào sáng sớm thì cả ngày hôm ấy sẽ gặp may mắn. Trước cửa nhà cô cũng có một bụi Pu Sa. My chưa bao giờ nhìn thấy Pu Sa nở cả. Mỗi sớm, khi ánh bình minh vừa viên một đường hồng mịn lên dãy Phụng Hoàng, My thường đứng lặng im trước bụi Pu Sa. Những nụ Pu Sa còn ngậm sương đêm nơi đầu cánh nhất định im lìm một màu tím sẫm. My đứng im không nhúc nhích như bức tượng nàng Song Si trên đỉnh Phụng Hoàng, cho tới khi nắng sớm đã dát mặt lên những thửa ruộng bậc thang xanh óng thì My thất vọng quay vào khung dệt. Ấy vậy mà chỉ vài phút sau, qua cửa sổ, My đã thấy những bông Pu Sa tỏa ánh tím rười rượi đang no nê hứng nắng trên các cánh hoa mềm mại. Chúng xòe nở vào lúc nào, những bông Pu Sa ấy? My kinh ngạc. Sau rốt, cô kết luận rằng những bông Pu Sa này cũng có linh hồn, chúng lừa My quay đi để mà nở hoa. Pu Sa còn lừa My nhiều lần nữa và dần dần My thấy ghét chúng. Cô không thèm rình Pu Sa nở hoa nữa. Nhưng có một lần, cho dù ghét Pu Sa, cô vẫn thức dậy từ tờ mờ sáng và co ro trong đám sương lạnh đang cô lại thành những bông tuyết đậu trên các bụi hoa. Cô nhìn Pu Sa không chớp mắt, cô cần được thấy Pu Sa nở hoa. Từ lúc trời còn mờ tối, cha cô, ông Xiong Giang đã xuống thị trấn để gặp chủ cửa hàng A Song. A Song nợ cha cô một khoản tiền hàng trả chậm. Khoản tiền không nhiều và A Song đã khất từ nửa năm nay, nhưng nếu đòi được, nó sẽ đủ để trả một phần nợ cho lão A Lý. Cha cô nợ A Lý nhiều tiền, năm sau lại nợ nhiều hơn năm trước. A Lý đứng trước cửa nhà cô, đôi giày tây không tắt dấm bệt một đám Pu Sa.

- Xiong Giang, tôi không thể để ông nợ mãi được. Lần này tôi xuống xuôi làm ăn, nếu không trả được nợ thì để thằng Xiong Hoa đi theo tôi.

Ông Xiong Giang là người hiền lành, mà những người hiền lành thường không thể giàu có. Ông không phản đối A Lý nửa lời, chỉ dán mắt vào bụi Pu Sa nát nhàu. Sáng hôm sau, ông dậy từ lúc gà gáy tiếng đầu tiên và luồn sương mù để xuống thị trấn. My thức dậy cùng lúc ông khoác gùi vải lên lưng.

- My à, hôm nay ta gùi vải cho con. Tuần này con không phải vào thị trấn nữa.

My không muốn mất anh Xiong Hoa. Nếu lão A Lý mang Xiong Hoa đi, ai sẽ là người sửa khung dệt cho cô? Ai sẽ nắm chặt tay My những lần My phải xuống núi trong sương mù? Ai sẽ băng rừng hái lá về đắp trán khi My lên cơn sốt? Thỉnh thoảng, Xiong Hoa cũng tham gia đóng một vai phụ trong những câu chuyện phim của My. Không có anh, My kể chuyện phim thấy nhạt nhẽo, khô khốc như mèn mẹn phơi qua ba nắng.

My thậm chí không dám chớp mắt khi nhìn những nụ Pu Sa mờ mờ trong bóng tối. Lúc ấy đã là canh tư. Cô nhìn thấy cha trở về với chiếc gùi đầy cá khô và muối trắng. Khuôn mặt cha gầy quắt lại nhưng nụ cười kéo giãn những nếp nhăn đã hằn sâu qua bao mùa mây phủ trắng núi Phụng Hoàng. My thấy những nụ Pu Sa xòe năm cánh ướt rượt, những đài hoa như có mắt. Một đài nháy mắt giễu cợt. My giật mình. Lớp áo ngoài của cô ướt sũng sương đêm, và My hoảng hốt nhìn đám hoa đã nở rộ một màu bầm tím. Cô đã ngủ quên trước bụi Pu Sa. Sáng hôm đó, ông Xiong Giang bước qua sân với chiếc gùi vải còn nguyên. Vai ông trĩu xuống như đường gùi vải nặng tựa đá núi. Ông ngồi phệt trước bậu cửa, mãi sau mới thốt lên nặng nhọc.

- Nhà A Song phá sản rồi. Cả nhà đã bỏ đi nơi khác. Không còn gì nữa. – Xiong Giang vắt hai cánh tay lên đầu gối rồi vùi mặt trong đó. Chừng rất lâu sau, ông cất tiếng gọi, mắt không rời bức tượng nàng Song Si trên đỉnh núi. – Hoa, sáng mai A Lý đi sớm, chuẩn bị quần áo đi không muộn.

My chuẩn bị cho Xiong Hoa năm chiếc bánh ngô. Cô gói chúng vào giữa đám quần áo may ra còn giữ được hơi ấm, rồi cho tất cả vào chiếc túi vải màu chàm. Xiong Hoa cười tươi rói và lấy tay quệt mi mắt đã ướt nhèm.

- A Lý nói rằng sẽ cho anh chút tiền mỗi tháng. Anh đi làm mà, có gì đâu mà phải khóc.

- Em có khóc đâu. – My cũng cười tươi rói và hít thật mạnh như muốn nước được cuốn ngược trở lại vào trong mắt.

Thằng Xiong Leng không cười, không khóc. Nó nhìn anh tò mò.

- Anh được đi đâu đấy?

- Anh đi xuống phố. Ở bản này, không phải ai cũng được xuống phố.

- Là vì anh lớn rồi. Sau này...

- Ừ, – Xiong Hoa ngắt lời. – sau này Leng cũng được xuống phố. Anh đi đây.

Nói rồi, Xiong Hoa bước thẳng ra cửa, thậm chí không dám ngoái nhìn một bóng người trên bậu cửa vẫn vắt nguyên hai cánh tay lên đầu gối như đã thả linh hồn qua đỉnh núi.

Sau đó, My tự trừng phạt mình bằng cách liên tục để kim chọc bầm đầu ngón tay khi thêu những hình xoáy tròn ốc trên vải áo. Những bông Pu Sa đã nở khi My ngủ quên trên nền đất. Nếu My cố thức đợi cánh hoa, chắc chắn anh Xiong Hoa sẽ ở lại với cô. Nhưng Xiong Hoa ở lại bằng cách nào khi mà nhà A Song đã chuyển đi từ cách đó vài ngày rồi và A Lý thì vẫn còn sống nguyên đấy, rất khỏe mạnh. Cô bản khoả nhìn những cánh Pu Sa rung rinh trong gió.

Tuy nhiên, sáng nay cô bất chợt nhìn thấy Pu Sa nở hoa. Rất tình cờ. Cô đi ngang qua cửa và vấp phải một đám rể Pu Sa chia lan trên nền đất. Ngay lập tức, những nụ hoa chuyển động. My ngỡ mình hoa mắt. Những cánh hoa tím mềm mại chậm chạp bóc tung khỏi nhụy và căng mình dưới nắng non. Tất cả bụi hoa đồng loạt xòe cánh. Rõ mà, chúng đang sống, chúng có linh hồn. My chờ đợi một điều may mắn nhất trong ngày, có lẽ là buổi chiều phim này. Cô không vui gì hơn thế, chưa vui gì hơn thế. Không, niềm vui này còn kém phần khi cô đón anh Xiong Hoa trở về. Anh trở về, không mặc bộ quần áo màu chàm như những chàng trai trong bản. Anh mặc quần áo giống hai thanh niên đang ngồi trên băng ghế sau. Khuôn mặt không đen hơn, không trắng hơn, nhưng hằn sâu một thứ gì đó khó tả. Thân hình không béo hơn, không gầy hơn, nhưng ẩn chứa một vẻ mà My chưa nhìn thấy bao giờ. Ông Xiong Giang vẫn vắt hai cánh tay qua gối trên bậu cửa, duy có đôi mắt ánh lên như lửa hắt trên tấm vách. Thằng Xiong Leng tò mò thọc tay vào cái túi quần lạ lẫm. Nó tìm thấy một thứ gì đó khiến anh nó nhảy dựng lên. Xiong Hoa quắc mắt dữ tợn và nói rằng nếu thằng Leng còn chạm vào đồ đặc riêng của anh một lần nữa, thì anh sẽ quẳng vèo nó qua dãy núi Phụng Hoàng cho hết đường quay trở lại. My rùng mình khi nghe anh nói như thế, nhưng cô rất muốn được chạm vào người anh, muốn tìm lại cảm giác ấm áp khi anh nắm tay cô băng qua sương mù trên núi. Song Xiong Hoa không nắm tay cô thêm một lần nào nữa. Anh nói chuyện cũng rất ít. Anh ít đi ra ngoài, phần lớn thời gian là ngủ. Lúc tỉnh dậy anh ngơ ngác như người đang ngủ mê, hoặc vui vẻ vô cớ cũng như người đang ngủ mê. Một lần, Xiong Hoa bắt gặp cô đang dọn đám quần áo vứt bừa bãi trên giường. Anh gạt mạnh em gái một cách giận dữ và vội vàng nhét tất cả đồ đạc vào chiếc túi to tướng mang từ trên phố về. Sáng hôm sau, Xiong Hoa xống áo, túi đai gọn ghẽ đứng trước cửa.

- Xiong Hoa, thời hạn với A Lý đã hết. Mà đi đâu thế? – Giọng ông Xiong Giang trầm đục thẳng thốt.

- Tôi xuống phố.

- Làm gì?

- Tôi không muốn ở lại bản nữa. Xuống phố lâu rồi. Ở đây không quen.

- Anh Hoa, thế còn em và cha? – My thấy lạnh hai bên má, lạnh cả gáy, cả hai cánh tay nữa.

Xiong Hoa nhún vai, người bản Mây không nhún vai thế này, rồi đi thẳng qua bụi Pu Sa.

- Anh Hoa, bao giờ anh lại về? – My thấy nhói lên trong ngực. Đây là lần thứ hai cô thấy cảm giác nhói đau ấy, kể từ ngày thằng Leng ra đời.

Xiong Hoa dừng lại, không ngoái nhìn ra sau, giọng nói theo gió bay lên tận đỉnh núi.

- Chưa biết... Rồi sẽ về.

- Cô mặc thứ này nhằm mục đích gì thế? – Áo trắng chỉ tắm vải tua rua vắt ngang qua người My.

- Cho nó đẹp. – My ngạc nhiên vì lần đầu tiên có người hỏi mình câu kỳ quặc ấy.

- Có nóng không? – Áo trắng tò mò hỏi.

- Không. Ai cũng mặc thế mà.

- Cái đó là để trang trí. – Áo đen lên tiếng. – Những hoa văn này là biểu tượng tinh túy của vũ trụ, mặt trời, mặt trăng, không gian và thời gian. Chỉ cần nhìn họa tiết uyển chuyển như thế đủ biết người sáng tạo ra nó phóng khoáng và thẩm mỹ đến thế nào, không phải tay thợ tinh tế thì không thêu được đâu. Những đường đối xứng trên trục quay hình chữ S thế này phân biệt rõ ràng với cách trang trí của các tộc người khác. Người H'mông là một trong những dân tộc thiếu số tài hoa nhất.

Áo đen vừa nói vừa phác những cử chỉ trên tấm áo khoác ngoài của My để thuyết minh. My ngạc nhiên nhìn Áo đen. Cô không hiểu anh ta nói cái gì. My không nhớ mình biết thêu những hoa văn này từ bao giờ, nhưng từ lúc mẹ cầm tay cô đặt lên khung cửi, cầm tay cô lựa những đường kim thêu lát thì các chữ thập, chữ công, chữ đỉnh, các hình vuông, hình tròn, hình quả trám, hình hoa tám cánh đã trở thành một phần của công việc thường ngày. Cô thêu chúng tự nhiên như người ta đến giờ thì phải ăn, đến giấc thì phải ngủ vậy.

Xe đã vào thị trấn. My chỉ cho những người chiếu phim đường tới Ủy ban và rảo bước về nơi cần đến, sau khi hẹn thời gian quay trở lại. Tuy nhiên, cô có mặt ở cổng Ủy ban sớm hơn dự định. Cô chỉ kịp mua ít cá khô rồi xếp gọn ghẽ trong túi chứ không rẽ qua chợ ngắm vải như mọi khi. Cô không còn tâm trí nào với vải vóc nữa. Trước mắt cô là tấm màn chiếu khổng lồ cùng hình ảnh về những con người xa lạ, các miền đất xa lạ mà cô chưa bao giờ đến. Khi My về tới Ủy ban, cô nhìn thấy chiếc xe Jeep vẫn đậu giữa sân, nhưng ba người chiếu phim thì không xuất hiện. My kiên nhẫn đứng đợi cạnh chiếc xe, tay vuốt nhẹ lớp sơn tróc lở của chiếc máy phát điện. Cô nhìn cỗ máy xù xì một cách thêm muốn. Cô không biết nó có giá bao nhiêu tiền, một túi vải, hai túi vải, hay một trăm túi vải? Nếu nó có giá, cô sẽ dệt vải ngày đêm để đổi lấy cỗ máy. Cả bản sẽ được xem phim thỏa thích, xem bất kỳ lúc nào họ muốn.

Đã hơn 10 phút trôi qua, My sốt ruột quá. Cô bèn bước vào gian nhà giữa và nhìn thấy ba vị khách quý đang đứng trong căn phòng đầu hồi.

- Các ông đừng quan liêu quá. – Người lái chiếc xe Jeep nói giọng gay gắt. – Chúng tôi đi vài trăm cây số đến đây để phục vụ nhân dân. Có phải đi xin các ông đâu.

- Nguyên tắc là nguyên tắc. Chúng tôi phải duyệt phim. Nhỡ đâu các ông chiếu phim lỏa thể, phim phản động, phim... nhí nhố thì làm hỏng dân bản à?

- Ồ, vậy thì xin mời. Duyệt đi, duyệt đi. Duyệt đi để chúng tôi còn đi.

- Không duyệt ngay được. – Ba cán bộ trước mặt đồng thanh, My nhận ra một người trong số đó là Tráng A Nhà. Năm ngoái, cha cô đã phải mất cho ông ta số tiền bằng một túi vải để xin một tờ giấy chứng nhận cho Xiong Hoa. – Việc này quan trọng lắm. Chúng tôi phải thành lập hội đồng duyệt phim. Sau khi thành lập hội đồng, chúng tôi sẽ xem phim. Xem phim xong rồi, chúng tôi sẽ quyết định phim nào được chiếu, phim nào không. Sau đó các ông cứ thoải mái chiếu phim, ngày nào cũng chiếu, chiếu đến sang năm cũng được.

- Thế nghĩa là chúng tôi phải ăn chực nằm chờ ở đây vài ngày cho các ông xem phim à? Chúng tôi chỉ ở lại bản Mây một ngày, ngày mai còn đi bản khác. Mỗi đợt thế này, chúng tôi phải chiếu tới vài chục nơi. Nếu địa phương nào cũng hoành hợ như các ông thì đội chiếu phim lưu động còn hoạt động làm sao được.

- Tùy thôi, hoặc các đồng chí làm theo nguyên tắc, hoặc các đồng chí bị xếp vào tội tuyên truyền văn hóa trái phép.

- Tuyên truyền văn hóa trái phép? – Người chiếu phim mặt càng đỏ ửng lên như quả gấc chín.

- Tôi có công văn chính thức, phim là phim của nhà nước, đã được kiểm duyệt. Vậy mà ông bảo tôi tuyên truyền văn hóa trái phép.

- Phim là phim nhà nước, nhưng ai biết đâu các đồng chí tuần phim gì vào đây, vỏ một đảng, ruột một nẻo thì sao.

Người chiếu phim há hốc miệng như con cá mắc cạn. My bước vào phòng.

- Ông Tráng A Nhà, có phải để được ông cấp giấy phép chiếu phim ở bản Mây, những người này cũng phải mất cho ông một gói vải giống như cha tôi đã mất cho ông không?

- Đưa nào đây? - Tráng A Nhà thất thanh.

- Tôi là Xiong My, con gái của Xiong Giang, em gái của Xiong Hoa đây.

- Thằng... thằng Xiong Hoa. - Tráng A Nhà lắp bắp. Khuôn mặt bóng nhẫy rịn mồ hôi. Rõ ràng hai cái tên đầu không mang lại ấn tượng cho ông ta bằng cái tên Xiong Hoa.

My chấp đôi bàn tay lên tấm vải che đàng trước váy và lùi xuống một bước, chờ đợi. Sau rốt, Tráng A Nhà sực tỉnh.

- Tôi thông cảm với dân bản chờ đợi đội chiếu phim đến hai năm trời nên đành làm sai nguyên tắc vậy. Mình cứ tốt bụng, hay giúp đỡ người khác rồi khéo mà bị mất chức. - Tráng A Nhà lúc lắc đầu với dáng điệu khổ sở lắm. - Nhưng mà dù sao vẫn phải kê biên bản. Các ông khai vào đây cho tôi, phim gì, trang thiết bị thế nào, xem có đủ tiêu chuẩn không?

- Một máy chiếu 35mm. Một máy chiếu phim video 150 inches. Phim "Dòng máu anh hùng".

Người chiếu phim đọc ê a và Tráng A Nhà chép vào tờ khai, tay lóng ngóng như hàng thế kỷ không cầm đến bút.

Họ lên xe và quay trở lại con đường cũ. Lúc này My mới thấy người cầm lái nở nụ cười.

- Cảm ơn cô Xiong My. Rắc rối quá.

My cũng mỉm cười nhưng không nói gì. Cô chưa được người khác cảm ơn bao giờ. Họ đã về chỗ eo núi lúc My bước lên xe. Cô hướng dẫn cho người chiếu phim rẽ vào con đường rừng. Họ đi miết, đến khi bắt gặp ngọn núi chẹn ngang trước mặt thì dừng xe. Từ đây, họ phải vác máy nổ và các trang thiết bị khác vượt qua hẻm núi để vào bản Mây. Đường không xa, nhưng gập ghềnh. Họ cho máy móc vào một bao tải và khiêng hai đầu. Người chiếu phim nhiều tuổi dường như đã rất quen với công việc này rồi, còn Áo đen và Áo trắng thì hơi có vẻ lúng túng, thỉnh thoảng lại trượt chân. Người chiếu phim la lên.

- Hai ông tướng cẩn thận đấy. Chân có thể gãy chứ máy thì không thể gãy được đâu.

Khi họ về đến bản thì mặt trời đã rơi thẳng xuống đỉnh núi Phương Hoàng. Cái tin tốt lành đã kịp lan đi khắp bản từ lúc My còn chưa kịp dỡ món thịt lạp treo trên bếp xuống để làm bữa trưa đãi khách. Chỉ riêng việc này thôi cũng gây ra cuộc tranh cãi. Ai cũng muốn ba người chiếu phim đến ăn cơm nhà mình. Cuối cùng, người ta nhất trí rằng bữa trưa để bố con nhà ông Xiong Giang đãi khách vì cô con gái Xiong My đã có công dẫn khách quý về bản. Còn bữa tối họ sẽ ghé nhà trưởng bản. Hợp lý rồi, chẳng phải bàn cãi nữa. Ai cũng hể hả đi làm tiếp công việc của mình. Người đang làm ruộng. Người đang kiếm củi trong rừng. Người đang dệt vải. Tất thảy đều cảm thấy một niềm vui lơ lửng trong suốt buổi chiều còn lại. Đôi lúc mãi làm việc quên mất, họ không biết điều gì đang làm họ vui thế. Nhưng nhìn những người khách lạ đang lảng xảng đi lại giữa sân bản với đồng thiết bị ngổn ngang, họ chợt nhớ ra cái chuyện vui tối nay. Trông bóng nắng xiên nghiêng trên tán cây tấu thì ánh chùng chỉ còn 4 tiếng nữa thôi. Những thửa ruộng đang hát. Những cánh rừng đang nhảy múa. Và những khung cửi kéo kệt một điệu khúc vui tai.

Bữa trưa nhà Xiong My có món bí đỏ, cá chua, thịt hun khói và rượu ngô. Ông Xiong Giang và thằng Leng ngồi đối diện với khách. Áo đen gọi.

- Xiong My, cô ngồi ăn với chúng tôi đi chứ.

- Ngồi ăn luôn đi con. - Ông Xiong Giang cũng cất tiếng gọi.

- Thôi, thôi, con ăn sau. – My nói vọng lên từ gian bếp.

Ở bản Mây, phụ nữ không được ngồi chung với khách, nhưng Xiong Giang là người đàn ông duy nhất trong bản phá lệ. Giờ Xiong My là thứ quý báu nhất cuộc đời ông, và không có lý gì ông không để nó ở phòng khách như khoe một báu vật. Ba người khách ăn hết sạch những thứ My chuẩn bị một cách ngon lành. Họ có vẻ đã đói mềm và mệt lả. Những bát rượu ngô cũng cạn đáy. Áo đen và Áo trắng mặt đỏ ửng lên, lúng túng vì ông Xiong Giang liên tục ép họ những bát rượu đầy.

Hôm nay trăng lên sớm, mới hơn năm giờ, trăng đã lơ mờ trên mái tóc của nàng Song Si. Người bản Mây cũng sớm kết thúc công việc để tụ tập trên sân bản xem những người chiếu phim chuẩn bị máy móc. Màn chiếu được căng lên giữa sân. Máy phát điện nổ lạch bạch. Máy chiếu tỏa một ống quang xạ màu tím ngất lên tấm vải trắng. Tiếng loa vang khắp những chòm nhà sẫm tối, luồn qua những cánh rừng thâm u lên tận đỉnh núi Phụng Hoàng: “Alô, mời bà con về sân nhà trưởng bản Vừng Vứa Sỉn vào lúc 7 giờ tối nay để xem những hình ảnh hấp dẫn, hồi hộp của bộ phim Dòng máu anh hùng do Đội chiếu phim lưu động số 2 nhiệt tình phục vụ. Alô, alô.”

Dân bản Mây mặc những bộ quần áo đẹp nhất. Mỗi người mang theo một chiếc ghế mây nhỏ xíu và ngồi sắp hàng tề chỉnh trước bức màn chiếu dựng ở sân nhà trưởng bản. Người chiếu phim cho chạy thử máy. Sau một bài diễn văn ngắn nói về sự quan tâm của chính phủ đối với đời sống tinh thần của đồng bào các dân tộc thiểu số là đoạn phim tài liệu chuyên đề phòng chống ma túy và nâng cao nhận thức pháp luật. Cuối cùng mới đến Dòng máu anh hùng. Những tiếng xì xào trò chuyện im bặt. Trên màn hình hiện lên cảnh nữ anh hùng rải truyền đơn trong vùng tạm chiếm. Câu chuyện phim xảy ra ở đầu thế kỷ trước với các nghĩa quân, những mỗ than và cuộc tranh hùng trong Sở mật thám Pháp. Nữ diễn viên chính đẹp quá. My nhìn thấy cô ta tắm dưới vòi hoa sen trong căn phòng mờ ảo của viên mật thám đẹp trai ở Sở Pháp. Bờ lưng thon thả ướt nước. Lưng cô ấy đẹp, rất đẹp. My chưa nhìn thấy lưng mình bao giờ, nhưng những tia nước hoa sen làm cô liên tưởng đến dòng thác đổ xuống bờ vai trần trong bóng đêm. Bắt đầu từ năm 13 tuổi, My thường đi bộ lên thác vào mỗi buổi tối và thả mình trong dòng nước bạc. Cô cởi bỏ lớp quần áo nặng chịch thấm tiết trời oi ả để dòng suối mát lạnh ngập đến đầu gối, đến eo lưng, rồi che phủ hoàn toàn cơ thể gầy gò nâu óng. Cô bơi chậm chậm ra chân thác, đôi cánh tay gầy khỏa đều nước. Nước đổ ào ào từ trên đỉnh, dữ dội và cuồng dại. Nó làm da thịt cô rất buốt. My thường chỉ dám đứng cách chân thác một khoảng đủ để hứng những dòng nước mát văng ra từ lưng chừng. Đó là giờ khắc dễ chịu nhất trong ngày, khi cô chỉ có một mình, khi cô thoát khỏi đám váy trong áo ngoài và khăn đội đầu xum xoe, khi cô được ngập mình trong nước. Tuy nhiên, có một lần, cô khẽ rung mình vì nhận thấy một cảm giác dễ chịu đặc biệt do nước mang lại. Đó không hẳn là cảm giác dễ chịu và mát mẻ thường ngày. Mỗi lần cô rẽ nước để bơi đi chỗ khác, dòng suối liền tạo thành những cơn sóng nhẹ bao lấy cơ thể cô. Chúng chuyển động trên hai đùi, trên bụng, và trên bầu vú vừa chớm nhú. Trong khi đó, những tia nước hoa sen lại vòn vã trên lưng, trên vai, trên cổ và hai má cô mát lạnh. My thấy cánh tay mình nổi gai không phải vì lạnh. Cô quẫy nước tới lui dưới chân thác, vừa muốn đắm chìm vĩnh viễn trong cảm giác này, vừa muốn dứt nhanh khỏi nó. Nó làm cô dễ chịu, nhưng đồng thời cũng khiến cô khổ sở. Cuối cùng, cô bơi thẳng ra chân thác, đứng dưới dòng nước đang xối xả từ trên đỉnh. Nước ào at làm cô choáng ngợp, và đau nữa. Tuy thế, cơn đau rát trên da thịt do áp lực của nước mang lại khiến cô nhanh chóng quên đi cảm giác vừa rồi để có thể lên bờ mặc lại bộ quần áo tầng tầng lớp lớp và quay trở về nhà. Dần dà, cô trở nên gắn bó với con suối và dòng thác. Chúng quen thuộc với cô như thể cũng có linh hồn. Có một điều, cô không biết gọi tên cái cảm giác vừa hạnh phúc vừa khổ sở khi ở dưới dòng thác là gì. Đã năm mùa mây phủ trắng núi Phụng Hoàng, Xiong My vẫn băn khoăn vì điều bí ẩn trong con suối mà chỉ có mình cô biết.

Tiết trời ngọt ngọt đẩy My ra khỏi căn phòng có ô cửa sổ bé tí. Cô đứng lặng giữa sân. Trăng rải những vẩy sáng lên bụi Pu Sa ngăn ngắt. Ba người chiếu phim ngủ lại trong căn phòng phía trên trái mà trước đây từng là chỗ của Xiong Hoa. Cả bản Mây chìm trong bóng tối. Rừng kêu rả rích những âm điệu lạ kỳ và đêm mang chút ánh tím ảo huyền viển trên dãy núi đá. Những hình ảnh kỳ diệu trên phim vẫn đọng nguyên trong tâm trí cô. Ước gì bộ phim kéo dài đến tận sáng.

Ước gì... Ước gì...

- Xiong My, em muốn xem phim nữa không?

My giật thót mình. Bụi Pu Sa đọc được ý nghĩ của cô? Bụi Pu Sa biết nói à?

- Em vẫn tiếc bộ phim phải không?

Là Áo đen. Anh ta đứng cách My vài bước chân, cánh tay trần khoanh trước ngực.

- Anh chưa ngủ à?

- Chưa. Thế nào? Anh chiếu thêm một bộ phim nữa nhé?

My mở to mắt kinh ngạc.

- Phim gì? Bao giờ? Ở đâu?

- Một bộ phim nào đó mà em thích. Bây giờ. Và tất nhiên không phải ở sân nhà trường bản Vừng Vứa Sỉn rồi. – Áo đen cười khe khẽ. - Em có biết một bãi đất trống nào đó cách xa đây đủ để không đánh thức cả bản dậy không?

- Có.

- Thế ta đi luôn.

Họ đi bộ qua eo núi đến chỗ chiếc xe Jeep. Dân bản đã giúp những người chiếu phim khuôn hết đồ lên xe để sáng sớm mai họ chỉ việc đi bộ sang bên kia núi. Áo đen nhảy tót lên ghế lái.

- Em chỉ đường nhé.

Chiếc xe len qua bóng đêm tối sẫm trên con đường rừng. Cành khô rào rào dưới mặt đất và thảng hoặc một chiếc lá úa hay thứ quả rừng chín nẫu nào đó rụng xuống đầu họ. My chỉ biết một chỗ duy nhất, ấy là dòng suối của cô.

- Đến nơi rồi.

Trước mặt họ là một trảng đất phẳng phiu bao quanh con suối ấm áp nước, và từ đỉnh thác, nước dồn tụ bằng láng tựa mây mù.

- Chỗ này được đấy, chỉ phải mỗi tiếng thác ồn quá. Em giúp anh khuôn máy phát điện xuống nào.

Áo đen nhanh nhẹn nối đường điện vào ampli và máy chiếu, sau đó căng màn chiếu ngay cạnh bờ suối.

- Anh đi chiếu phim... được bao lâu rồi?

- Đây là lần đầu tiên. - Áo đen trình trọng tuyên bố. – Anh và cậu kia không thuộc đội chiếu phim lưu động. Cậu bạn anh là cháu ruột chú Cường. Chú ấy mới là xịn. Nó xin ông chủ cho đi theo để khám phá rừng núi, làng bản và rủ anh cùng đi. Thế là bọn anh thành chân long toong. Mấy ông biên chế có người thể chân phần khởi quá, đỡ phải xa nhà cả tháng, còn bọn anh thì phần khởi vì được đi du lịch.

- Thế... anh có biết chiếu phim không? – My lo lắng.

- Biết chứ. Lúc tối anh xem chú Cường làm rồi. – Vừa dứt lời, Áo đen kêu lên thất thanh. – Đấu nhầm rồi.

Anh ta vội vàng giật giấc cảm khỏi ổ và đưa tay vuốt trán.

- May quá, không cháy.

Trống ngực My đập như lục lạc rung. Cô sợ nhất là những cỗ máy chiếu phim bị cháy. Cảm giác ấy không khác gì lúc cô đang ngụp lặn trong giấc mơ trên dòng suối thì bị ông Xiong Giang gọi dậy để chuẩn bị bữa sáng. Những hình ảnh tuyệt đẹp tắt ngúm nửa chừng và cô không chắc đêm hôm sau có gặp lại giấc mơ ấy không nữa.

- Nếu không đi chiếu phim thì anh làm nghề gì?

- Đi học. Còn đang học mà. Anh học ngành thiết kế đồ trang sức, thằng kia học kiến trúc. Thế còn em? Còn đi học không?

- Không. - Giọng My lẫn vào dòng thác đổ, và u u theo gió ngoài xa. – Không đi học lâu rồi.

- Xong rồi đấy. Chạy thử nhé. – Áo đen đứng thẳng lên, xoa hai tay hài lòng.

Trên màn hình lại hiện ra cảnh nữ anh hùng rải truyền đơn và đấu võ với tay mật thám Sở Pháp.

- Giờ thì em thích xem phim gì nào? – Áo đen chìa ra một tập đĩa phim.

- Em không biết nữa. Anh chọn đi.

- Không, những phim này anh cũng chưa hề xem. Mà tự mình quyết định cũng là một niềm vui. Phim gì nào? Người hùng thành Troy? Ông bà Smith? Benjamin Button? Huyền thoại mùa thu? Phỏng vấn ma cà rồng? Hay Tháp Babel?*

- Em không biết.

- Thế rút thăm nhé. - Áo đen đề nghị - Em rút đại một phim đi.

- Ừ.

My nhắm mắt rút một phim trong tập đĩa.

- Tháp Babel. – Áo đen kêu lên. – Phim này khó xem lắm. Em có muốn rút lại không.

- Không, cha bảo rằng cái chọn đầu tiên bao giờ cũng là cái tốt nhất.

Áo đen tra đĩa phim vào ổ, sau đó lại nhảy lên ghế lái của chiếc xe đang đậu ngay trước màn hình. Anh ra hiệu cho My ngồi sang ghế bên cạnh.

- Bắt đầu xem phim nào.

Áo đen bật âm thanh to hết cỡ, và bản nhạc phim với tiếng ghi ta trầm buồn dội vào những cánh rừng đen thẫm, hòa lẫn tiếng thác nước đang ào ào tung bọt. Trên màn hình dần hiện ra những cánh đồng cát trắng với nắng mặt trời chói gắt.

- Cái gì thế?

- Sa mạc.

- Anh đến sa mạc bao giờ chưa?

- Rồi, ngày xưa ba anh đi công tác Ai Cập, có cho anh đi cùng.

Bộ phim có cảnh hai đứa trẻ cầm khẩu súng bắn nhằm phải một chiếc xe chở khách du lịch khiến một phụ nữ bị thương và người chồng cố gắng trong cơn tuyệt vọng để tìm người có thể cứu sống vợ đang mất máu giữa sa mạc đầy cát. Nhưng những người ông ta gặp cũng vô cảm như cát trên sa mạc. Các tài xế diêm nhiên chạy thẳng giống như những chiếc xe tải đã dúi thẳng vào người Mỹ. Khi ông ta bỏ máy điện thoại sau một cuộc gọi vô vọng, tiếng khóc lặng lẽ của người đàn ông khiến đôi môi Xiong My run lên.

- Đây là phim, sao phải khóc. – Áo đen luống cuống. – Anh đổi phim khác nhé?

- Không. Cha bảo đã làm gì là phải làm đến cuối cùng.

Người đàn ông làm My nhớ tới cha. Ông cũng đã cố gắng một cách tuyệt vọng như thế khi đưa mẹ cô tới trạm xá. Ngày sinh thằng Leng cũng là ngày bà vĩnh viễn không trở về. Thầy cúng Vàng A Sinh cũng không thể làm gì hơn được. Ông ta nói.

- Con ma muốn vợ mày về hầu nó. Không ích gì đâu, Xiong Giang. Mày đốt mã cho nó đi thôi.

Cha cũng khóc giống hệt người đàn ông trên phim này, cùng một kiểu khóc như thế, khóc không thành tiếng, chỉ có khuôn mặt là dúi lại để ép những giọt nước mắt khô khốc. Tuy nhiên, My không kịp hình dung nốt khuôn mặt trắng bệch của mẹ và cái thân hình đỏ hỏn nhỏ xíu của thằng Leng vì bộ phim đã chuyển sang cảnh khác. Một cô bé cũng trạc tuổi My, mắt cũng một mí như My, cũng sống cùng bố và không có mẹ giống My. Cô bé này không sống trên sa mạc mà

ở giữa những tòa nhà cao tầng.

- Em chưa nhìn thấy nhà cao thế bao giờ? – My buột miệng.

- Em chưa lên thành phố bao giờ à?

- Chưa. Em chỉ mới đến thị trấn thôi. Tất cả những người ở bản Mây đều thế, trừ ông A Lý và anh Xiong Hoa.

- Xiong Hoa là ai?

- Là anh trai em?

- Anh ấy đâu rồi?

- Đi rồi. Lâu rồi... không thấy về.

Nhưng những hình ảnh về cô gái trong phim khiến My phát ốm lên. Cô ấy vừa câm vừa điếc và cởi hết quần áo trước một cảnh sát chưa gặp bao giờ. Cô ta khiến My ngượng ngịu. Chưa ai nhìn thấy My không mặc quần áo ngoài con suối và dòng thác này.

- Cô ấy cô đơn. – Áo đen giải thích. – Cô đơn nghĩa là luôn cảm thấy không có ai bên cạnh. Cô ấy ám ảnh và khao khát đến nỗi phải thực hiện những hành vi kia để giải tỏa bế tắc.

My không hiểu mấy về lời giải thích của Áo đen, nhưng cô cảm thấy ngọt ngào khi nhìn cô gái ấy. Cô đơn, ám ảnh, khao khát và bế tắc. Cô không hiểu nghĩa của những từ này, hoàn toàn không hiểu những từ này, nhưng cô hiểu cảm xúc của nhân vật trong phim. Có đôi lúc, dường như cô thấy mình bay lên khỏi chiếc xe Jeep, dính chặt vào màn hình và nhập vào cô gái kia làm một. Cô cũng không hiểu nội dung của bộ phim, nhưng cảm được nỗi đau của nhân vật như khi lặn xuống tận đáy suối nhặt những vỏ ốc bị nhỏ xíu.

- Tháp Babel ở đâu, em chưa nhìn thấy?

- Tháp Babel chỉ là một ý tưởng thôi, không có cụ thể trong phim.

- Nghĩa là gì?

- Theo truyền thuyết trong kinh thánh, thuở khai thiên lập địa, loài người muốn sống trên thiên đàng nên cùng nhau xây một ngọn tháp để bắc lên trời. Đó là tháp Babel. Khi tháp gần vươn đến cổng thiên đàng, Chúa Trời tức giận và khiến cho mỗi người nói một ngôn ngữ khác nhau. Sự bất đồng ngôn ngữ dẫn đến việc con người không hiểu nhau, mất đoàn kết. Tháp Babel từ đó bị bỏ dở, và loài người chia thành nhiều dân tộc. Bộ phim này cũng vậy, các nhân vật sống ở những lục địa khác nhau, ngôn ngữ khác nhau, văn hóa khác nhau, tôn giáo khác nhau, vì thế mà nảy sinh mất mát và bi kịch. Tuy nhiên, điện ảnh thì có ngôn ngữ riêng của nó mà không cần phải phiên dịch. Đây là ý đồ của ông đạo diễn này.

Bất chợt, Áo đen đặt tay lên cổ áo My. My khẽ rung mình như lúc những tia nước chồn vờn trên vai, trên cổ cô.

- Đẹp quá. – Áo đen thốt lên. – Cho anh xem một chút.

My vội tháo chiếc vòng bạc trên cổ đưa cho người chiếu phim.

- Hoa văn tinh xảo, họa tiết tinh tế. Em có cái này ở đâu ra vậy?

- Của mẹ em để lại.

- Anh chẳng bao giờ thiết kế được một món đồ trang sức nào như thế này. – Áo đen vừa ngắm chiếc vòng vừa trầm trồ khâm phục. - Chắc đây là thứ của gia bảo.

Anh ta trả lại cho My chiếc vòng và nhìn thẳng về phía trước. Trên màn hình đang hiện ra cảnh những tòa nhà cao tầng ở Tokyo và cô gái Chieko thất vọng trong thân thể không một mảnh vải. Nhạc phim và những đoạn thoại đột ngột tắt ngấm, chỉ còn tiếng thác ào ào xiết. Đêm trắng giữa tháng. Trăng láng bạc từ đỉnh thác xuống con suối trải đầy đá cuội. Trăng dẹt những sợi lông lánh lên tán cây trai, cây tấu và dát đầy vân sáng trên những bụi Pu Sa biếc tím. Màn hình lại chuyển sang cảnh sa mạc chói vàng rực rỡ.

- Ôi, lạy Chúa. Anh chưa nhìn thấy cảnh này bao giờ. – Áo đen thì thầm.

- Cảnh gì?

- Ý anh là... anh chưa xem phim trong khung cảnh này bao giờ. Cảnh phim... cảnh thật... Ôi... ôi, lạy Chúa. – Khuôn mặt Áo đen lộ rõ vẻ kinh ngạc.

- Thế chỗ anh xem phim giống thế nào?

- Một cái rạp trong trung tâm thương mại lớn. Trong một rạp to có nhiều rạp con. Người ta tắt hết đèn, vừa uống Coca Cola, ăn bắp rang bơ vừa xem phim.

- Không phải xem ngoài trời thế này à?

- Không. Thác này tên là gì thế?

- Thác Ánh trăng.

Thác Ánh trăng đang rải một vầng nhũ bạc khổng lồ xuống lòng suối. Con suối này có lẽ rất dài, và nó sẽ lấp lánh mãi như thế cho đến tận hạ nguồn.

- Anh sẽ không bao giờ quên được buổi xem phim này. – Áo đen vẫn nhìn thoi miên vào dòng thác. - Mà em có thích bộ phim không?

- Thích.

- Em thích nhân vật nào nhất?

- Thích cô gái...

- Chieko?

- Ừ.

- Còn ông chồng kia?

- Không. Ông ấy cứ khóc mãi như thế... - My tìm một từ thích hợp để diễn tả.

- Vậy mà bạn gái anh lại rất thích. – Áo đen nhún vai.

- Bạn gái anh à?

- Ừ. Tất cả chỗ phim này là của cô ấy. Trước hôm anh đi, cô ấy cho mượn, nói rằng phải giữ gìn thần tượng của cô ấy cho cẩn thận. – Áo đen nhăn mặt một cách rất buồn cười. – Cô ấy ngưỡng mộ anh chàng Brad Pitt, không bỏ sót bất cứ phim nào của Brad, mà lũ phim này đều có gã Brad ngồi lù lù trong ấy.

- Bạn gái anh... có đẹp không?

- Đẹp chứ.

Áo đen rút ví và cho My xem tấm ảnh nhỏ xíu chụp một cô gái tóc nâu như hạt dẻ rừng, mặc váy trắng muốt như lông công và nụ cười thì tươi tắn như thác Ánh trăng trong nắng sớm.

- Cô ấy xinh hơn nữ diễn viên trong Dòng máu anh hùng. – My nhận xét.

- Em cũng xinh mà. – Áo đen nháy mắt với khuôn mặt trái xoan có sống mũi xinh xắn của My.

My ngo nguậy trên ghế xe, ánh mắt cố dán cố định về phía trước. Áo đen đã cất trở lại tấm hình vào trong ví và tiếp tục nhìn lên màn ảnh. Bộ phim đã gần kết thúc. Người chồng vừa xuống sân bay, đang ôm chầm lấy bà vú già.

- Em có hiểu gì không?

My lúc lắc đầu, nửa muốn gật nửa muốn lắc. Cô không hiểu hai vợ chồng gặp nạn trên sa mạc Maroc, cô bé Chieko và đám cưới ở Mexico thì có liên quan gì đến nhau.

- Tất cả được nối kết bằng khẩu súng. Khẩu súng của một người Nhật đến tay ông bố da đen, rồi hai đứa trẻ vô tình dùng khẩu súng bắn bừa. Những con người có số phận khác nhau trên ba lục địa vô tình liên kết với nhau bằng một vật chết người. Cũng giống như khi em đang xem

Tháp Babel trên đỉnh thác Ánh trắng này, thì ở một nơi nào đó trên Trái đất, có thể có một người đang xem Tháp Babel trên chiếc ghế salon trong phòng khách, và một người khác nữa, đang xem Tháp Babel trong một rạp chiếu phim nào đó.

- Anh Xiong Hoa có xem Tháp Babel không nhỉ?

- Có thể lắm chứ. Biết đâu bây giờ anh ấy đang ngồi trong một quán cà phê nào đó. Và cái màn hình treo trong quán lại tình cờ phát Tháp Babel. Anh ấy cũng đang xem Tháp Babel, cùng lúc với em.

My nhắm mắt lại, những sa mạc cát chói vàng biến mất, dòng thác dát bạc biến mất. Cô chỉ còn nhìn thấy khẩu súng của Xiong Hoa. Xiong Hoa cũng có một khẩu súng. Cô nhìn thấy nó lúc anh cô đi sang nhà hàng xóm. Nó được gói kỹ trong một tấm vải chàm và để dưới đáy túi du lịch. Một lần, My nghe loáng thoáng trong cuộc nói chuyện của cha và anh có nhắc đến tên Tráng A Nhà. Chỉ vài phút sau, My thấy Xiong Hoa lặng lẽ vào phòng rồi quay trở ra, đầu đội mũ, gói vải chàm gò lên sau lưng quần.

- Mà đi đâu thế, Hoa?

Xiong Hoa không trả lời, theo thói quen của anh, đã bước ra cửa là im lìm như đá núi. Vài tiếng sau, Xiong Hoa trở về nhà, vút lên mặt sàn một xấp tiền, nhiều hơn một gùi vải.

- Tiền của cha.

- Ở đâu? Mà đã làm gì? – Ông Xiong Giang tựa vào vách, bàn tay nhăn nheo túm chặt lấy bậu cửa.

Xiong Hoa cười gằn. Ánh mắt lóe lên những niềm vui khó tả. Từ lúc đó, My hiểu rằng Xiong Hoa không còn giống như người anh trước đây của cô nữa. “Phố” là một nơi không tốt. “Phố” làm cho những người như A Lý bị cả bản ghét bỏ, cho dù ai cũng cần ông ta. “Phố” làm cho Xiong Hoa chỉ còn phần xác, phần hồn của anh đã theo những đồ đệ Vàng A Sinh xuống biển ma mất rồi.

- Biết đâu có lúc nào đó anh tình cờ gặp Xiong Hoa trên đường. – Áo đen nhìn vào đôi mắt láy đen của cô gái ngồi bên cạnh. – Cho dù anh, em và Xiong Hoa đều ở rất xa nhau nhưng sẽ được nối kết bằng một sợi dây nào đó, Tháp Babel chẳng hạn.

Nước lấp lánh trên hai gò má Xiong My.

- Em nhớ anh Xiong Hoa lắm phải không?

- Ừ. – My đáp khẽ, nhẹ tựa gió thoảng qua lòng suối.

Bất chợt có tiếng nổ oàng giữa không gian tĩnh lặng khiến họ giật bản mình. Nhìn lên màn hình, những cảnh quay cuối cùng cũng đã hết, chỉ còn nổi lên dòng chữ giới thiệu tên diễn viên và bản nhạc phim trầm buồn. Không phải tiếng súng trong phim. Tiếng súng phát ra từ dòng thác? Từ những bụi Pu Sa? Không, từ giữa cánh rừng. Có ba bóng đen đứng chắn ngang đầu chiếc xe Jeep, những chòm đầu của họ cắt đường ánh sáng từ máy chiếu khiến màn hình in rõ ba khối tròn đen sẫm. Hai tên mặc áo chàm lôi Áo đen ra khỏi xe và đánh túi bụi trong khi gã còn lại đứng nhìn, khẩu súng tuýt lên hạ xuống như một thứ đồ chơi. My nhào vào cái đám nhốn nháo bụi mù đó nhưng bị tên thứ ba cản lại. Cô vừa gào khóc vừa líu ríu một tràng tiếng địa phương. Hai gã kia dừng lại rồi kéo lê Áo đen ra bờ suối, nhúng nửa thân dưới của anh xuống nước. Áo đen cười méo mó trên đôi môi sưng tấy.

- Không sao, Xiong My. Họ hiểu lầm thôi. Tháp Babel làm cho chúng ta không hiểu tiếng nói của nhau. Em hãy giải thích cho họ hiểu rằng anh là người chiếu phim. Anh mang phim đến cho dân bản.

- Xiong My là của chúng tao. – Gã thứ ba nói rành rọt bằng giọng lơ lớ giống như Xiong My. – Thành phố, hãy rút ra khỏi đây, nếu không muốn ăn ngon một viên đạn này.

Nói đoạn, gã hát hàm ra hiệu và ba bóng đen biến mất vào bóng tối u tịch của rừng già. Xiong My khóc nức nở. Cô kéo Áo đen lên khỏi lòng suối và vội vàng cởi tấm choàng ngoài để khoác lên người chiếc phim đang run cầm cập.

- Em quen chúng à? – Áo đen xoa vết máu đọng hai bên má.

- Họ không phải người bản Mây. – My khẽ khàng. Cô vừa sợ hãi vừa xấu hổ. – Bên bản Cát sang.

- Ừ thôi, không sao, anh cũng không đau lắm đâu.

My choàng tỉnh giấc khi nắng sớm vừa ủa qua khe cửa.

- Cha... cha... những người chiếu phim đâu rồi.

- Vừa đi rồi, cách đây vài phút. – Ông Xiong Giang quấy gầu nước bước qua bụi Pu Sa. Ông và những người bản Mây lại tiếp tục công việc thường ngày để rồi bộ phim tối qua chỉ còn xuất hiện trong những câu chuyện kể.

- Sao cha không gọi con?

- Gọi làm gì? – Ông Xiong Giang ngạc nhiên. – Hôm qua con đã phải vất vả phục vụ buổi chiếu phim. Cha để cho con ngủ.

My vội vã vấn tóc và băng qua cửa. Một sợi rễ Pu Sa vướng vào chân cô đau điếng. Cô hy vọng những người chiếu phim không thể lái xe nhanh được qua địa hình đồi núi này. Đêm qua, khi Áo đen lái chiếc xe Jeep đưa cô về bản thì bóng trắng vẫn la đà trên đầu núi, nhưng lũ gà rừng đã gây đến canh hai. My lấy lá thuốc đắp lên các vết sưng cho Áo đen rồi trở về phòng mình, ngủ lịm đi trong những giấc mơ bồng bềnh và mệt nhọc. Có lẽ vì thế mà cô ngủ quên. Cô luôn luôn ngủ quên trong những thời khắc quan trọng nhất. My vừa đi vừa chạy, cô vượt qua eo núi, chân dẫm trên những mỏm đá sắc như dao cứa, đạp rào rào trên những cành lá khô và sục vào những đám đất rừng khô nẻ. Cô đã ra đến đường cái, hơi thở hầu như trút hết ra ngoài lồng ngực.

Con đường vắng lặng, không cả bóng xe tải. Những người chiếu phim đã đi hướng nào? Con đường trước mặt cô, phía trái sẽ dẫn vào thị trấn, và bên phải, khuất sau vách núi đá, sẽ dẫn về PHỐ, nơi anh Xiong Hoa đã đi, nơi cô chưa bao giờ đến, nơi có những tòa nhà cao tầng giống trong Tháp Babel, nơi có những rạp chiếu phim không ở trên đỉnh thác. Những người chiếu phim cũng giống như anh Xiong Hoa, đã rời khỏi bản Mây là không muốn quay trở lại. Cô thậm chí còn chưa biết tên Áo đen và Áo trắng. Có thể, họ sẽ vĩnh viễn không quay lại đây nữa. Chuyến đi này chỉ là một cuộc du lịch, Áo đen bảo thế. Lần thứ ba, cô thấy nhói bên ngực trái. Biết đâu, có một lúc nào đó ánh ấy sẽ tình cờ gặp Xiong Hoa trên đường, và sẽ dẫn Xiong Hoa trở về với cô. Cô sẽ được gặp lại cả hai người và cùng xem một bộ phim trên đỉnh thác. Có thể là một bộ phim khác, ít buồn hơn, không phải Tháp Babel nữa.

Bất thần, một chiếc xe tải lù lù ngoắt qua eo núi rồi sầm sập lao thẳng vào My. Cô hoảng hồn nhảy phắt sang vệ đường. Trống ngực My đập thành thịch. Cô ngạc nhiên khi nhận ra rằng: Lần đầu tiên, cô thấy ghét những chiếc xe tải.

Chú thích:

* Tất cả những phim này đều do nam diễn viên Brad Pitt thủ vai chính.

Thám tử tư

Thảo hôn nhẹ lên hai má chồng và chờ đợi cái hôn đáp lại của anh trên trán. Đã 20 năm nay họ vẫn làm thế trước khi Nhân đi làm. Chị quay trở lại phòng khách và bắt đầu công việc dọn dẹp như thường lệ. Những đám mây cuối thu trĩu xuống, thả chút hơi lạnh buổi sớm làm Thảo vội vàng khép cửa lại. Nhưng điều này dường như càng làm cho ngôi nhà lạnh lẽo hơn, nhất là khi Thảo nhận ra rằng dấu ấn lạnh lẽo trên trán chị dường như vẫn gòn gợn. Nó không thể xua đi như khi người ta đóng cửa sổ vào một sáng mùa đông giá lạnh.

Thảo đã dọn dẹp hết năm tầng gác và đúng theo trình tự, buồng ngủ là nơi cuối cùng để kết thúc công việc. Chị vuốt phẳng chiếc ga trải giường ca rô xanh, lau chùi bàn phấn và chỉnh lại chiếc khung ảnh có hình hai vợ chồng và Gia Bảo chụp ở studio trước ngày thẳng bé lên đường sang Anh du học. Lọ hồng tỉ muội được chị thay nước rồi đặt ngay ngắn trên khung cửa sổ gỗ màu trắng, có rèm cửa cũng kẻ ca rô xanh. Lúc này bàn tay dọn dẹp vô thức như một anh công nhân đứng cạnh dây chuyền sản xuất tự động chạm vào một chiếc cúc vi dít màu hồng đậm. Nó gây sự chú ý vì được in bằng một loại giấy có mùi hương sực nức rẻ tiền và vì cái hình người đàn ông đội mũ phớt đen nổi bật trên nền giấy óng ánh.

Chị cầm chiếc cúc lên và mỉm cười, trên chiếc cúc kỳ lạ chỉ in mỗi số điện thoại di động, địa chỉ một trang web với tên miền vanphongthamtu. Hôm đó chị đi siêu thị vào ngày nghỉ cuối tuần. Ngay khi vừa dợm bước vào cửa, một cô gái trẻ bất thần áp sát và dúi vào tay chị một chiếc cúc vi dít. Chị không kịp quan sát mặt mũi cô ta thế nào vì cô gái đã kịp biến mất nhanh như khi vừa xuất hiện. Thảo biết những văn phòng thám tử kiểu này, hoạt động trái phép và bí ẩn, chỉ phục vụ những khách hàng giàu có với mục đích theo dõi bạn đời, con cái và dò tìm thông tin của các đối thủ cạnh tranh trên thương trường. Khi vào trong siêu thị, chị kín đáo quan sát xem những khách hàng khác có được tiếp thị chiếc cúc vi dít màu hồng như thế hay không. Tuy nhiên, hầu như rất ít người có chiếc cúc trong tay. Ngoài chị ra, còn một ông trung niên béo ị mũi đỏ cà chua đang thờ ơ đọc tấm cúc, một bà sồn sồn gầy gò khoác khăn choàng như đi dự tiệc cocktail, và chị nữa. Cô gái tiếp thị kia dường như cũng đã quen với nghiệp thám tử. Đôi mắt nhà nghề mới chỉ liếc qua đã biết rõ khách hàng nào đang gặp vấn đề hay sao? Cô ta đã đoán biết chị đang ở trong tình trạng nào hay chỉ là tình cờ?

Lúc về, Thảo nhét chiếc cúc cùng với các loại hoá đơn vào ngăn kéo. Tuy ngày nào cũng nhìn thấy nó vào buổi sáng nhưng lúc này người đàn ông đội mũ đen kỳ dị như cất lời mời gọi đầy ma lực. Trang web mà chị tìm kiếm chỉ có một dòng chữ màu vàng duy nhất: “Tên miền này có thể được chủ sở hữu bán lại hoặc cho thuê.” Thảo đắn đo trước đầu mỗi duy nhất còn lại trên tấm cúc. Thảo làm y tá trong một bệnh viện, hàng ngày tiếp xúc với đủ sự chết chóc, bệnh hoạn, những tiếng rên la và ánh mắt vô vọng, nhưng trong một buổi sáng lạnh lẽo và cô độc thế này, chị hơi rùng mình vì vẻ bí mật và xa lạ của số điện thoại. Chị nhìn chiếc khung ảnh phía đầu giường. Chị và Nhân làm đám cưới chỉ sau lễ tốt nghiệp vài tháng. Mẹ chị là bạn của mẹ Nhân. Có ông thầy số nói với bà rằng nếu Nhân mà lấy được vợ tuổi Canh Tý thì sẽ sinh con quý tử và sự nghiệp sẽ cất cánh như điều gặp gió. Vậy là Thảo lấy Nhân, sau sáu tháng làm quen và những lời thuyết phục ngọt ngào của cả hai bên. Tiên đoán của ông thầy đều đúng cả.

Nhân làm tiến sỹ từ rất sớm rồi được bổ về làm Viện phó, rồi Viện trưởng năm Nhân tròn 45 tuổi. Nhân dịu dàng với vợ, trách nhiệm với con cái, đi về đúng giờ giấc và thực hiện đầy đủ bổn phận của một người chồng lý tưởng. Chị đối xử với Nhân bằng cả tình yêu thương và sự tôn thờ. Nhưng chị ngợ rằng sự lạnh lẽo của căn phòng và dấu ấn lạnh lẽo trên trán dường như không phải hôm nay mới ủa tới. Nó đã tràn đến ngay cả lúc đang thì xuân hạ ấm áp, nhưng Thảo đã gói ghém thật chặt bằng những công việc thường nhật và tình thương đối với chồng con. Hơn một lần chị mừng tượng cuộc sống của chị và Nhân giống như một bữa cơm nhà hàng sang trọng dưới ánh đèn vàng ấm áp song không may món chính lại thiếu một chút gia vị, cái thứ gia vị mà người ăn biết là thiếu thiếu nhưng ngấm mãi mà không định được là thứ gì.

Những lần công tác dài ngày, Nhân đều đặn gọi điện về nhà vào mỗi tối, giọng điệu chậm rãi, dịu dàng, thông báo tình hình bên này, hỏi han tình hình bên ấy, nhắc nhở chị giữ gìn sức khỏe

và mỗi lần đều trò chuyện đúng năm phút. Nhưng thứ chị muốn có lẽ chỉ là một câu duy nhất, với hơi thở gấp gáp mà chị có thể nghe rõ dù cách xa ngàn dặm: Anh nhớ em đến phát điên lên. Chỉ thế thôi, rồi anh có đập máy để quay lại với công việc ngập đầu ngập cổ, những bữa tiệc lu bù hay thậm chí một cô gái khác cũng được. Anh nhớ em đến phát điên lên. Chị lại mân mê chiếc cúc vi dít. Chẳng có lý do gì khiến chị phải nghi ngờ Nhân, nhưng hơi lạnh của căn phòng cứ toả ra, và lan ra mãi, nhất là khi những tiếng thở dài của Nhân cứ náo nuột dần vào giữa đêm. Nhân như một con chiên ngoan đạo phải chịu tội trước Chúa, cứ gồng mình gánh chịu những nỗi đau đầy ải đang cuộn lên rồi buộc phải gục xuống vì quá sức chịu đựng.

Thảo ngồi chờ người đàn ông có giọng nói hơi trầm ở một quán cà phê vắng vẻ trong góc phố. Chị cứ hình dung ra anh ta đội mũ, đeo kính để che giấu đôi mắt sắc lạnh, vô cảm như của loài linh cẩu chuyên ăn đêm. Đã quá giờ hẹn mười lăm phút. Đứng vào lúc chị thất vọng và định quay về thì một người đàn ông cao lớn quăng chừng gần 40 đến chào chị từ phía sau. Chị hơi giật mình và có phần bức nỡ. Nghĩ là người đàn ông này đã đến từ rất lâu, ngồi trong góc và lẳng lẽ quan sát chị. Anh ta có khuôn mặt nam tính với chiếc cằm vuông rắn rỏi và thân thiện, đôi môi dưới xẻ nửa đầy nhục cảm, ánh mắt dịu dàng nhưng đôi lúc lộ rõ vẻ mồi mệ. Chị giật mình khi nhận ra vẻ gì đó quen thuộc trong đôi mắt này, cái vẻ đau đớn và mồi mệ ấy, nhưng vội xua đi tức khắc. Anh ta bình luận về thời tiết trong ngày, rồi rất khéo léo dẫn dắt đến công việc của chị, của chồng chị, các mối quan hệ bạn bè, sở thích, thu nhập, giờ giấc đi lại rồi vân vân. Anh ta không mang dáng vẻ gì của một thám tử cả, ngoài cái màn theo dõi chị lúc ban đầu. Thậm chí có lúc chị cứ ngỡ mình đang được trò chuyện với một nhà tâm lý nữa. Cuối cùng, anh ta đề cập đến vấn đề thanh toán, không cần hợp đồng, chỉ cần ký nhận, ba mươi phần trăm lúc ban đầu và bảy mươi còn lại khi đã hoàn tất công việc. Khoản chi phí không lớn so với thu nhập của cả hai vợ chồng nhưng Thảo hơi ngập ngừng. Tuy nhiên, cái văn phòng mà anh ta dẫn về nằm tít trên gác hai của một con ngõ nhỏ, với ông đại tá già về hưu làm chị yên tâm. Ông ta bắt tay chị bằng những ngón to xù và thô ráp.

- Chị thông cảm, chúng tôi không được khuếch trương dịch vụ vì nhà nước chưa cho phép. Nhưng cứ yên tâm, các nhân viên ở đây đều có nghiệp vụ rất vững.

Nhưng đã một tháng trôi qua, những báo cáo của anh chàng thám tử kia chẳng mang lại thông tin gì rõ rệt. Sang tháng thứ hai cũng vậy, trái lại, chị càng lo lắng hơn khi thái độ của Nhân có những thay đổi mà chị chưa bao giờ thấy. Anh bắt đầu trưng diện, đôi lúc ngo ngoe cười một mình, lại có khi ánh mắt buồn bã như kẻ mất hồn và lần đầu tiên, chị thấy anh nghe nhạc, bản ballad của những kẻ đang yêu. Những bản nhạc như cửa vào vết thương của chị và Thảo đã quá sức chịu đựng khi một lần vào giữa đêm, Nhân ú ớ gọi tên ai đó rồi vùng dậy, ánh mắt nhìn chị lạc lõng. Thảo lại tìm đến chỗ ông đại tá. Ông ta tỏ vẻ bất bình và áy náy thực sự.

- Chúng tôi phải rất xin lỗi chị vì chưa bao giờ xảy ra chuyện này với khách hàng. Đây là nghiệp vụ đơn giản nhất đối với các nhân viên ở đây. Tôi xin hứa nếu trong tuần này không có kết quả sẽ cho đổi thám tử ngay lập tức?

Thám tử tư của chị trái lại cứ bình chân như vại và liên tục gọi điện hẹn gặp chị chỉ để hỏi thêm những chi tiết vụn vặt về cuộc sống của hai vợ chồng, đặc biệt là những thông tin về Nhân mà chị đã trả lời không biết bao lần. Thảo đồ rằng gã thám tử này đã có ý say mê chị nên mới bày đặt kéo dài thời gian như vậy để kiếm cớ gặp gỡ. Chị hơi phẫn chấn với ý nghĩ vừa khám phá, nhưng sự thay đổi từng ngày từng giờ của Nhân vẫn như con bạch tuộc cuốn lấy từng tế bào. Thảo quyết định đi miền Nam một tuần để thăm vài người bạn, cũng là để định thần lại những gì đã xảy ra với Nhân, với chị trong suốt thời gian qua. Trước khi đi, chị không quên gọi điện cho ông đại tá cảnh báo rằng nếu sau một tuần nữa vụ điều tra của văn phòng ông ta không có kết quả, chị sẽ phải được nhận lại đầy đủ bồi hoàn như đã giao ước. Ngày trở về, Thảo đi từ một miền tràn đầy nắng tới chuỗi thời gian giá rét và lạnh lẽo. Trong nhà, không khí ấm áp dưới ánh đèn vàng dịu dịu và những thanh âm ngọt ngào của bản ballad. Thảo đã lơ mơ nhận ra hơi lạnh lan toả từ mỗi nấc thang dẫn lên phòng ngủ của vợ chồng chị. Và Thảo, như một bình ga hoá học bị bật nắp, xổ tung những ngạc nhiên, giận dữ, ngượng ngùng, kinh hoàng, uất ức, ghê sợ để nhường lại cho một thứ chân không trống rỗng.

Nhân đang ở trên tấm ga kẻ ca rô xanh nhạt và cùng trên đó... là gã thám tử.

Một tháng sau, Thảo quay trở lại căn nhà năm tầng cũ. Gã thám tử có đôi môi xẻ ra mở cửa. Chị lạnh lùng.

- Tôi về để lấy mấy thứ đồ?

Đôi mắt gã không còn vẻ mệt mỏi như ngày đầu gặp chị, nụ cười vẫn giữ nguyên vẻ thân thiện, có phần thách thức, ít ra là chị cảm thấy thế.

- Chị cứ tự nhiên, tôi cũng chạy ra ngoài một chút.

Nhân không có nhà, đồ đạc của chị vẫn để nguyên đấy, nhưng chen vào đó là những đồ cá nhân của gã thám tử. Chị thu dọn một số giấy tờ và những thứ cần thiết cho vào một chiếc túi nhỏ, rất nhanh chóng như muốn thoát khỏi những chùm hơi lạnh đang bồn chồn giữa bốn bức tường. Chị bước vội ra ngoài mà không dám ngoái lại nhìn lần cuối. Đúng lúc ấy, chuông điện thoại để bàn reo lên từng hồi quen thuộc. Tiếng gã thám tử rè rè trong máy “Hiện giờ tôi đã đi ra ngoài. Xin để lại lời nhắn”. Thảo dừng lại giữa cầu thang. Sau tiếng pip ngắn là giọng của Nhân, dịu dàng và gấp gáp “Anh đây. Đã sắp về đến nhà. Hôm nay nhiều việc quá. Anh nhớ em đến phát điên lên được”.

Cuốn trôi trong gió

Vào một ngày đầu đông năm 2009, tôi tình cờ gặp lại Phước trong một quán cà phê có những chiếc bàn kê trên bao lơn chồi lơ lửng vươn ra mặt nước Hồ Tây. Cậu ngồi một mình, bộ ấm chén cũ kỹ bày trước mặt, và đôi kính cận dường như không nhìn thấy tôi. Tôi đi theo phiên dịch cho một người Mỹ. Người Mỹ này muốn mua lại toàn bộ quán cà phê cổ xưa không mấy người lai vãng để xây năm tầng làm trụ sở công ty thiết kế nội thất khách sạn. Sau khi người Mỹ kia kết thúc cuộc xem xét bước đầu, chúng tôi chia tay nhau. Ông ta lên xe về trước còn tôi nán lại dăm phút báo cho Phước biết rằng cái quán cà phê có vẻ rất yêu quý của cậu sắp bay đi để biến thành một công trình tiện ích hơn. Phước không bình luận gì về chuyện vô vi ấy nhưng lại mở máy nói về nhân gian thế sự. Thành ra tôi ngồi lại với cậu lâu hơn dự định. Phước là nhà báo, là một người cung Nhân Mã điển hình, hùng biện như cái máy và chuyển đề tài liên tục. Người cung Nhân Mã xuất hiện ở đâu đình đám ở đấy, song đôi khi cậu lại ngậm tằm im lìm như lúc đầu tôi nhìn thấy cặp kính cận cô độc của cậu hướng ra hồ nước. Vì thế tôi thấy Phước khá kỳ quặc. Thi thoảng cậu lăm nhăm theo một bản tình ca thời thượng bằng tiếng Pháp và có lúc hứng chí tuôn ra một tràng kinh tiếng Phạn không vấp vấp. Cậu nói nhiều về chủ nghĩa cá nhân trong nghề viết, về những cuộc chiến tranh tôn giáo, về trà mạn, về tình trạng xây dựng lộn xộn trên đường Yên Phụ và chuyển đề cho số báo Tết sắp tới. Tóm lại cậu nói là chính còn tôi ngồi nghe. Tóm lại cho đến lúc tôi rét run lên vì những cơn gió thốc xuống từ màn trời màu xám và chuẩn bị khoác túi đứng dậy ra về thì đột nhiên chiếc loa cũ rề treo trên vách tường lại âm ỉ bài “Blowin’ in the wind” của Bob Dylan. Cậu khựng lại như chiếc máy hát bị bấm nút tạm dừng, mãi sau mới lăm lăm “Thời đại nào rồi mà người ta còn giữ Blowin’ in the wind1 nhỉ?”. Tôi định bảo rằng có gì là lạ khi chúng tôi đang ngồi ở một chỗ mà mọi thứ cũ kỹ như thể nửa thế kỷ qua thời gian đã bỏ quên nơi này. Nhưng rút cục tôi giữ im lặng vì không muốn cậu tiếp tục triển khai thêm chủ đề về Bob Dylan và các ca khúc phản chiến ở Hoa Kỳ hồi thập niên 60 nữa. Tuy nhiên, cậu lại nói tiếp một câu không ăn nhập gì với chủ đề Bob Dylan.

- Ngày xưa suýt nữa thì anh đi tu đấy. Nếu không rời khỏi cái nhà ấy sớm thì giờ anh đã là nhà sư rồi.

-....

- Anh sinh ra ở Huế, đến năm 10 tuổi mới chuyển ra Hà Nội. Sau khi gia đình anh chuyển đi, có một hộ trong xóm mua lại ngôi nhà. Sau thằng bé ở cái đất ấy cũng đi tu nốt.

Tôi bất chợt quên mất sự lựa chọn điên rồ của cậu khi ngồi một mình trên cái ban công vươn ra hồ để hứng chịu những cơn gió đầu mùa này. Tôi hỏi gấp.

- Sao có chuyện lạ kỳ thế?

- Ờ, sát vách nhà là ngôi chùa. Hồi bé anh học rất dốt nhưng kinh kệ lại thuộc lâu lâu. – Như để chứng minh, cậu ta đọc thêm một tràng kinh tiếng Phạn rồi mới nói tiếp. – Dao ấy ăn cơm chùa nhiều hơn cơm nhà. Chỗ chơi là sân chùa và gốc cây đại. Quần áo chỉ độc đồ thầy chùa. Ni cô trong chùa dạy anh đọc kinh. Mở mắt ra là chạy sang chùa, đến tối mịt cũng không buồn về, như bị bùa mê thuốc lú ấy. Anh yêu quý ni cô trong chùa như mẹ của mình, bà ấy đẹp lắm, một vẻ đẹp rất khó cắt nghĩa, cho đến một ngày... anh phát hiện ra...

Tôi kinh ngạc. Cha cậu, nhà thơ, nhà biên kịch, nhạc sỹ Trần Phước T là người được cả nước biết đến. Tôi không hỏi sao lại thế nữa. Cuộc đời này có nhiều chuyện không thể hỏi sao lại thế. Cũng như tôi không thể hỏi Phước rằng sao đang trong giờ làm việc, trong lúc nhiệt độ tụt xuống 15oC, cậu lại chui lên cái vị trí hiu quạnh này để độc toa uống chè mạn. Cậu tiếp tục câu chuyện của mình và từ lúc đó, tôi cũng không hiểu sao lại thế khi đang còn rất nhiều việc phải làm vào một chiều thứ hai đầu tuần, tôi lại lạc mình vào kinh thành Huế, đứng trong ngôi nhà nằm trên Cồn Hến, bên mặt nhánh phía đông chảy qua thôn Vĩ Dạ, ngóng nhìn sang sân chùa bằng đôi mắt nâu bé nhỏ của Phước. Tôi lại thấy mình mặc chiếc áo ghi thầy chùa dài thườn thượt và đang đu mình lên cành cây đại. Tà áo rộng rũ xuống hờ cả lưng. Tôi thấy người đàn bà cũng mặc áo ghi dài thượt giống tôi, chiếc khăn xám bao trên khuôn mặt thanh tú. Nhìn thấy tôi, bà nhúu đôi lông mày mảnh như vàng trắng hạ tuần.

- Phước, xuống đi con. Nếu con không muốn đọc kinh thì vào đây rửa lá chuối cùng ta. Chiều nay ta gói bánh nậm.

- Không, thế nào con cũng trèo được lên ngọn cây kia. – Tôi nghech mặt lên trời cao. Cả xóm Cồn Hến nể sợ ni cô Đàm Khanh nhưng tôi tự cho mình là người duy nhất có quyền nhõng nhẽo cô.

- Phước như thế là không ngoan. Nếu con ngã xuống đất, ta còn đau hơn con. Ta biết con không hề thương ta chút nào.

Không đứa trẻ nào chịu nổi những lời trách móc trên khuôn mặt buồn bã của ni cô Đàm Khanh. Tôi tụt vội xuống đất, lồm nhồm chân trần chạy vào gian bếp.

- Phước, trời đang trở gió. Dép của con ở đâu?

Tôi rửa lá chuối bằng nước giếng để gói bánh nậm, thứ bánh không có nhân tôm và thịt mỡ mà khi ăn người ta không nhận ra nổi nó thiếu hai vị chính ấy. Những ngón dài mảnh dẻ của cô thoăn thoắt trên đọt chuối xanh láng nước. Lần nào cũng vậy, để lòng tôi đỡ mất kiên nhẫn khi làm việc, cô thường kể chuyện về Đức Phật. Lần này là câu chuyện Đức Phật thu phục quỷ dạ xoa Alavaka. Quỷ Alavaka bắt Đức Phật trả lời câu đố, nếu không trả lời được, nó dọa sẽ xé tim, nắm chân quăng qua tận bên kia sông Hằng.

- Quỷ hỏi gì? – Tôi tò mò về quỷ Alavaka hơn là về Đức Phật.

- Quỷ hỏi: Vật sở hữu quý nhất của con người là gì?

Tôi để nguyên hai bàn tay ướt chạy về nhà. Tôi ôm lĩnh kính một bọc vải chéo màu xám, trong gói nhiều thứ đồ mà cô đã tặng, như một thứ phần thưởng sau bài kinh tôi đã học thuộc lòng hay suốt bảy ngày tôi tình nguyện rửa chân vào lúc 7 giờ tối mà không phải nhắc nhở. Đây là những tràng dây chuyền màu cẩm thạch, bức tượng Đức Phật nhỏ xíu bằng đá trắng, rồi bông sen vàng óng như kim. Tôi bày hết ra mặt đất và khoanh tay trả lời.

- Đây là vật quý nhất.

Cô buột cười, bàn tay xóa một vết bẩn trên má tôi.

- Khi có nó con có vui không?

- Con vui.

- Câu trả lời của Đức Phật là: Niềm vui là vật sở hữu quý nhất của con người.

- Quỷ còn hỏi gì nữa?

- Hương vị nào ngọt ngào hơn tất cả?

- Bánh nậm.

- Con là đứa trẻ chân thật nhất trên đời. Câu trả lời của Đức Phật là: Sự chân thật là hương vị ngọt ngào nhất.

- Cô có niềm vui không? – Tôi cắt ngang.

- Ta có. – Ni cô Đàm Khanh tắt vội nụ cười, nhưng rồi cô ôm tôi vào lòng, bàn tay ướt của cô nắm chặt lấy bàn tay tôi. – Có con bên cạnh là ta vui lắm.

Người đàn ông cao lớn, có đôi mắt sáng dưới hàng mày rậm là cha. Tôi đã nhìn thấy ông ngồi hàng đêm dưới ánh trăng dát vàng trên sân thượng, ánh mắt mơ hồ lắng xuống dòng sông Hương. Cây đàn ghi ta ôm trong lòng réo rắt điệu khúc vui tai của bản “Sơn nữ ca”, đôi chân ông nhịp nhịp giữa sóng nhạc tango. Nhưng cũng có những ngày tiếng ghi ta rảo theo giai điệu “Blowin’ in the wind”. Tôi lơ mơ trong giấc dở say dở tỉnh, thấy lơ lửng không trung văng vẳng bản nhạc buồn bã, phía bên kia vách tường đều đặn tiếng lốc cốc hòa vào lời kinh kệ đều đều vô cảm, và ngoài sân, mẹ tôi loạt xoạt chổi dốt trên nền gạch đã không còn một vấy rác. Hình như cả ba âm thanh ấy đều thi nhau chồm lên rồi cuối cùng hòa thành một bản hợp âm hỗn loạn. Tôi thấy phần xác đang nằm ngủ là một đứa trẻ, nhưng phần hồn của tôi đã trưởng thành. Tôi và Phước, đều đã trưởng thành từ lâu và nhận ra những âm thanh va chạm đầy khắc khoải và

đau đớn. Tiếng nọ cổ chồi át tiếng kia. Cha càng đàn thì tiếng kinh kệ càng gấp gáp không theo nhịp điệu đều đặn như thường khi. Và tiếng chổi dót xoàn xoạt dường muốn quét sạch cả mọi thanh âm. Trăng đêm vẫn xanh xao như thế và nước thì lấp lánh trên mặt sông. Giấc ngủ của đứa trẻ vẫn hồn nhiên im lìm.

Cho đến một ngày, tôi nhìn bóng người quen thuộc rảo bước qua gian chính. Người biến mất sau cánh cửa thư phòng mà ngoài ni cô Đàm Khanh, chỉ có tôi mới được tự do vào ra như thế. Tôi nhớ ra không chờ những hôm trăng sáng, đã bảy đêm liên tục cha tôi đàn bản nhạc buồn bã “Cuốn trôi trong gió” trong bóng đen hạ tuần. Qua cánh cửa không khép chặt, tôi nhìn thấy bàn tay cha run rẩy trên gò má ni cô Đàm Khanh. Đầu cha rũ xuống tựa hồ trên vai đã quá nặng, rồi ông kéo mạnh người đàn bà vào lòng, trong ánh vàng vọt mờ nhạt của hoàng hôn hắt vội qua thư phòng.

- Anh đành phải lựa chọn. Anh không thể sống mãi như thế này... Thà rằng anh không nhìn thấy em nữa...

Ngày hôm sau, cha báo cho cả gia đình chuẩn bị chuyển nhà ra Hà Nội. Ông đã sắp xếp được một công việc ngoài ấy, tốt hơn ở cái kinh thành ảm đạm này. Chúng tôi bán nhà cho một người hàng xóm, giá rẻ. Mẹ xin giấy chuyển trường cho tôi. Cha thu dọn đồ đạc. Còn tôi len lén mang bọc vải chéo màu xám ra sau nhà. Tôi dùng một viên gạch đỏ còn nguyên vẹn ghè nát từng thứ một bên trong. Những viên đá cẩm thạch, những bức tượng Phật, những hình bông sen vụn vỡ tung tóe.

- Phước, tại sao con làm thế?

Giọng nói quen thuộc sau lưng tôi lộ vẻ kinh ngạc và đau đớn. Tôi không quay lại mà nói đều đều vô cảm như đang đọc một đoạn kinh Phật.

- Niềm vui là vật sở hữu quý nhất của con người. Sự chân thật là hương vị ngọt ngào nhất.

Trong khoảnh khắc, tôi nhận ra ni cô Đàm Khanh đã lấy đi của tôi cả hai điều ấy. Tôi không nhớ mình đã nhìn vào mắt cô lần cuối cùng là bao giờ, vì lúc đó, và ngay cả trước khi lên xe ra ga tàu, tôi kiên quyết không đối diện với đôi mắt ẩn dưới vầng trăng hạ tuần ấy nữa.

Cũng trong khoảnh khắc, tôi thấy mình thoát khỏi bóng thâm u của kinh thành Huế và quay trở về bên mặt nước Hồ Tây lạnh giá.

- Anh cho rằng tình yêu ấy xuất phát từ đâu?

- Không biết. – Phước nhún vai. – Bà ấy đẹp lắm, vẻ đẹp ma mị không phải của người trần mắt thịt. Và ba anh là đàn ông. Đơn giản thế thôi mà. Giờ đã trưởng thành rồi thì anh thông cảm với ông ấy.

Tôi lại thoát thấy mình vụt biến thành cái cây lẩn trong rừng xanh rậm rì trên con đường dẫn ra bờ sông.

Mùa hè năm 1967.

Những tán lá trên mình tôi đu đưa che bóng gắt trên con đường trải nhựa. Những mắt cây xù xì nhìn thấy người thanh niên mặc quần ống côn thời thượng, áo sơ mi trắng cộc tay, mái tóc đen dày rậm, vai khoác ba lô vải dù màu cỏ úa đang bước vội dọc vỉa hè. Anh ta cao lớn song hơi gầy, vẻ gầy gò thư sinh của một chàng trai mới 20 tuổi. Ánh mắt anh tìm kiếm dọc con phố.

- Xin lỗi, cho tôi hỏi...

- Dạ?

Bóng nắng lốm đốm trên lớp vải lụa trắng khiến nó dường như suốt như nước hồ. Người đi bộ phía trước ngoảnh mặt lại và bất thần anh thấy lời nói của mình trở nên không suôn sẻ.

- Cho tôi... hỏi... đường đến Quốc học Huế.

- Đi theo tôi.

Người kia quay bước. Anh lóc cóc theo sau. Gió từ sông Hương rượt qua mặt đường lay động dải lụa mảnh dẻ. Trời nắng và quãng đường dài đi bộ từ ga xe lửa khiến mắt anh hoa lên, chỉ còn thấy lấp lóa một làn sóng đen mềm xõa dài trên bờ lưng thon thả.

Bất chợt cô gái dừng lại. Chờ đợi. Anh cũng đứng yên. Chờ đợi. Chân như dính keo xuống mặt đất nóng bỏng.

- Trường Quốc học Huế đang ở trước mặt anh. – Cô gái ngạc nhiên.

Anh ngơ ngác ngược nhìn lên và thấy tấm biển trường to đến nỗi đứng xa vài trăm mét cũng có thể nhìn thấy. Anh cười ngượng nghịu.

- Cảm ơn cô. Chúc cô một ngày tốt lành.

- Không có chi.

Dải lụa đen trắng lại tiếp tục lay động theo những nhịp bước. Anh hết ngẩn ngơ ngó tấm biển xanh lục rồi lại nhìn theo chấm đen huyền ở phía trước, mãi sau mới bước vào sân trường vắng lặng. Người bảo vệ già đứng chặn ngay trước mặt chàng trai xa lạ.

- Anh hỏi chi?

- Cho cháu hỏi cô Tôn Nữ Huệ Giang Khanh, lớp 10...

- Có chuyện chi?

- Cháu là Toàn Nghi, phóng viên của tờ Tin sáng, muốn phỏng vấn cô Giang Khanh cho số báo tới.

- Tin sáng ở mô?

- Tòa soạn ở Sài Gòn. Cháu vừa từ ga xe lửa vô đây.

- Răng mà phỏng vấn?

- Giang Khanh vừa đoạt giải nhất tiếng hát toàn miền. Tổng biên tập đặt bài cháu phỏng vấn.

- Trẻ rứa mà đã là nhà báo?

- Dạ. Cháu làm lâu rồi mà. – Anh nói dối. Thực ra bài phỏng vấn Giang Khanh là bài báo đầu tiên mà anh sẽ thực hiện. Chứ trước giờ anh chỉ cộng tác làm thơ cổ động cho tờ Tin sáng.

- Mỗi bài phỏng vấn răng mà đi xa xôi?

- Là cháu kết hợp vô tham quan thành Huế.

- Chừ là mùa hè. Học sinh nghỉ hết rồi à.

- Cháu biết mà. Chỉ là hỏi địa chỉ nhà cô ấy. Nhờ bác dẫn lên ban giám hiệu giùm.

- Rứa mà tui vừa thấy cậu vừa đứng ngoài nó với cô Giang Khanh mà.

Anh giật nẩy mình. Chân dậm xuống đất.

- Trời, vậy mà bác không nói sớm.

Anh chạy băng ra đường nhưng chấm đen hạt huyền đã biến mất. Mồ hôi trên trán trên cổ anh long tong như mưa đổ mùa.

Địa chỉ nhà Giang Khanh rất dễ tìm. Đó là khu nhà cổ với mảnh sân vườn rộng, những cột nhà đồ sộ lóng đen nhưng cũ kỹ. Nhìn vào đó người ta không còn thấy vẻ thịnh vượng như khởi

nguồn của chủ nhân, nhưng đáng về quý tộc của kiến trúc cổ xưa để khiến khách đứng trước cửa nhà phải kính nể. Người ra mở cửa tự giới thiệu là bà vú già.

- Tiếc cho cậu quá. Cô Giang Khanh vừa mới ra ga xe lửa để lên Sài Gòn cách đây mười phút. Lên nhà ông bác nghỉ hè.

- Trời, để cháu đuổi theo, may ra kịp. – Anh dợm chạy đi mà không kịp chào bà vú.

- Chắc không kịp đâu. Vì lúc đi cũng sát giờ rồi. Cậu ra đến nơi thì tàu đã chạy.

- Vậy bác cho cháu địa chỉ nhà trên ấy.

- Tôi không có. – Bà vú già lắc đầu. – Nhà chỉ có hai cha con thì họ đi cả rồi.

Số phận Toàn Nghi lận đận. Anh nghĩ như thế. Sự nghiệp và ước mơ nhà báo của anh rồi cả đời sẽ bị chậm chễ mười phút thế này. Ấy là lúc đó anh chưa ngờ tới những sự chậm chễ khác của định mệnh.

Đầu mùa khô năm 1967, hội trại sinh viên náo nhiệt trong những cơn gió mát lành đang trờ qua bầu trời không một bóng trăng sao. Những ngọn lửa đỏ rực hắt lên từ thảm cỏ đen sẫm. Toàn Nghi đứng vắt chéo chân sau cánh gà. Biền trọc ngồi bên cạnh lấy vạt áo lau cho bóng loáng chiếc kèn harmonica, miệng làu bàu:

- Tao ghét nhất là thằng Chang dẫn chương trình. Miệng thì làu phào mà lần nào cũng làm bể vỡ. Tao mà là tổng đạo diễn thì cho nó xuống hậu cần phục vụ nước với chạy cờ.

- Theo tin vĩa hè thì lần này lưu diễn Tết Quang Trung, Văn Chang cũng được dẫn. – Nghi nháy mắt.

- Ông bỏ liền. – Biền trọc dựng ngược cặp mày Trương Phi. – Mà nè, Thiệu mới đắc cử, sẽ làm tới, liệu kế hoạch của Tổng hội có thực hiện được không?

Nghi xòe hai tay.

- Mọi con đường đều dẫn tới thành Rome.

- Đến lượt... Đến lượt rồi...

Biền chỉnh lại chiếc áo pull đen cho thẳng. Trông gã bụi bặm đối nghịch nực cười với bộ sơ mi trắng của Nghi. Tuy nhiên họ sẽ cùng hòa âm bản “The Times They are A – Changin’”² bằng guitar và harmonica. Tiếng hò reo và huýt sáo khiến Biền trọc phấn chấn. Gã hứng chí thổi một khúc ngẫu hứng không theo bản nhạc.

Hết tiết mục, lẽ ra Nghi solo thêm bài “Blowin’ in the wind” theo kịch bản nhưng Chang đã cắt ngang bằng một giọng cổ tạo vẻ bất ngờ rất đáng ghét.

- Còn bây giờ là... “Sơn nữ ca”... qua sự trình bày...

Nghi nghe câu được câu mất vì ngay lúc đó người biểu diễn đã xuất hiện trên sân khấu. Trong ánh lửa đêm bập bùng, dải lụa đen óng ánh xõa xuống bờ vai trần trên chiếc đầm ren trắng.

- Và người đệm đàn cho ca sĩ Giang Khanh chính là Bob Dylan của Việt Nam...

Cây đàn trong tay Nghi chọt vĩa mồ hôi.

- Thằng Chang lúc nào cũng vô duyên như thế. – Biền trọc dứ một nắm đấm. – Nhưng sự xuất hiện của người đẹp đúng là bất ngờ thật. Sao nó không nhờ harmonica đệm nhạc tango chứ.

Nghi không kịp nghe nốt câu cầu nhàu của Biền trọc. Anh lướt năm đầu ngón tay, lướt cả hồn mình trên những dây đàn. Không còn đám đông phắc im bên dưới, không còn những đồng củi hồng cháy rực, không còn Biền trọc đang cau có và Chang toét miệng ra cười, không còn những bản tin thông báo về lực lượng quân sự hùng mạnh của Việt Nam Cộng hòa trên đài phát thanh, không còn khuôn mặt hiếu chiến của tướng Westmoreland nổi giữa màn hình, chỉ còn ánh trăng bạc rười rượi đầu non, tiếng róc rách của suối rừng, âm thanh rì rào của lá, mùi trong ngát của sương đêm, làn hơi mát lạnh của cỏ mềm và giọng hát trong vắt của người đã gặp tình cờ bên dòng Hương.

Sơn nữ ơi!

Làm chi cho đón đau lòng

trong một thời gian rồi thương rồi nhớ

Sơn nữ ơi!

Hoàng hôn xuống dần đợi chờ ai đây.

Tiếng vỗ tay ràn rạt không thể tan loãng vào trời đêm và Biền trọc từ cánh gà toét một đoạn harmonica phụ họa. Giang Khanh quay sang cười tươi rói về cảm ơn rồi chiếc váy đầm trắng vụt biến mất sau cánh gà bên phải.

Nghi cũng len giữa đám đông đang đứng ngồi quanh những đồng lửa. Vài cô gái quần vạt áo dài thắt nút một cách ngổ ngược vẩy Nghi tíu tí.

- Bob Dylan... Bob Dylan...

Lúc quay trở lại cánh gà, Nghi đưa cánh tay dầm mồ hôi lên quệt trán.

- Đi đâu thế? – Biền trọc trợn mắt.

- Mà có thấy Giang Khanh đi hướng nào không?

- Có. – Gã nheo mắt chỉ ra phía cổng vào được làm giả bằng hai cột tre. – Nhưng đi cách đây 5 phút rồi. Mà đuổi theo không kịp đâu.

Biền trọc thối réo rất một đoạn “Sơn nữ ca” rồi chìa ra một mẫu giấy.

- Nhưng tao đã hỏi được địa chỉ của nàng rồi. Tết năm nay chúng ta du hành cố đô một chuyến.

Biền và Nghi có mặt tại ga xe lửa Huế vào ngày 28 tháng Chạp. Biền có một ông chú làm tại Đài phát thanh và ông chú đã hứa sẽ sắp xếp cho hai ông khách một căn phòng cho đến tận ra Tết. Đường như tất cả cư dân sinh sống bên dòng sông Hương này đều mềm mỏng giống như người Huế đầu tiên mà Nghi đã hỏi đường. Nhưng Giang Khanh kín đáo hết một tiểu thư thời nhà Nguyễn, còn ông chú Biền đón tiếp cả hai bằng vẻ nồng nhiệt như thể đã sống cùng một nhà cả thế kỷ nay. Ông sắp mền và nước nóng, rồi giục Biền mang vài cái bánh tét về phòng kéo đêm mùa rét đói bụng.

- Hai đứa mi thế nào cũng thức khuya. Vừa lạ chỗ vừa nói lảm chuyện. Lúc ấy có cái bánh tét là sướng lảm đó.

Tuy nhiên, khi nghe thằng cháu kể về chuyến lưu diễn Tết Quang Trung, ông có vẻ không vui rồi lặng lẽ chúc hai đứa ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau, họ đi bộ đến nhà Giang Khanh. Làn hơi nước ẩm lạnh vẫn vương từ dưới lòng sông bao phủ lấy từng bước chân khách bộ hành. Nghi chưa bao giờ cảm thấy lạnh như thế. Từ lúc lọt lòng anh chỉ nhìn thấy ánh mặt trời ấm áp của thành phố phương Nam. Còn nơi này, con người thì nồng hậu mà khí lạnh như nuốt trọn cả hơi thở vừa rời môi. Không hình dung được thời tiết nên cả hai đành khoác chiếc áo vải dù dày dặn nhưng rất xấu xí của ông chú Biền. Họ đi qua Đại Nội. Trời bắt đầu mưa lâm thâm tãi cái rét ngọt vào tận tim gan. Những chóp mái đền đài, thành quách, lăng tẩm âm u, cô tịch như người cung nữ già đã quá mệt mỏi để nhớ lại một thời vàng son quá vãng. Cả thành phố Huế sẽ vô cùng ảm đạm trong đám bụi mưa màu xám nếu không có những chậu thược dược, violet, cúc đại đoá chen chúc đủ màu ở đầu cầu Tràng Tiền và thẳng hoặc dẫu đổ trong ngõ nhỏ tiếng pháo tép, pháo đùng giật nổ ì oàng của một đứa trẻ không nhin nổi chờ đợi.

Họ tìm đến ngôi nhà vườn có cây cột gỗ đen đồ sộ. Trước đôi mắt ngạc nhiên của cô gái Huế, Biền trọc giới thiệu như một cái máy.

- Anh là Huỳnh Hữu Biền, đại học Khoa học Sài Gòn, còn cậu này có bút danh Toàn Nghi, phóng viên tờ Tin sáng, học Văn khoa Sài Gòn, là người đệm đàn cho em hôm hội trại và là người rất hâm mộ em.

“Vô duyên chẳng kém gì thằng Chang”. Nhưng thay vì cần nhả vào tai thằng bạn lấm mồm, anh lại nở nụ cười ngượng ngịu quen thuộc. Cùng lúc ấy, một người đàn ông mặc áo bông màu tím than may chần bằng những đường chỉ vắt chéo, may rậm, râu rậm đen nhánh xuất hiện sau cột gỗ sơn thếp. Khuôn mặt này, vóc dáng này hết một ông quan dưới thời Minh Mạng. Ông ta vừa có vẻ gì đó đáng kính nề lại vừa bí ẩn khơi gợi trí tò mò. Ông cũng nồng nhiệt không kém gì ông chú của Biền, chỉ thiếu điều sắp xếp cho hai khách phương xa một phòng ngủ nữa mà thôi. Trong nhà Giang Khanh, mọi thứ đồ đạc cũ kỹ tưởng ba thế kỷ nay không sắm thêm đồ gì mới. Song trên kệ lại có rất nhiều đồ gốm cổ mà sau khi giục con gái lấy ra đầy một mâm bánh đãi khách, ông mang từng chiếc xuống lau chùi bằng một chiếc khăn bông mềm. Chiếc bình cổ trong tay ông sáng dần lên, soi rõ lớp men xanh rêu trong ánh sáng lò mờ của ngày giá rét. Hoa tiết hoa sen và bông cúc trên men ngọc lung linh in dấu một thời đại hoàng kim. Nhiều cánh sen chưa nở quây kín lấy gương sen. Những nét hoa văn và cách thể hiện sen của người nghệ nhân Huế dường cũng khiêm tốn, một vẻ khiêm tốn sang trọng và đài các. Việc đánh bóng đồ cổ là của ông. Giang Khanh không được làm công việc ấy. Những món đồ quý lũ lượt xếp dần ra cửa. Một chiếc đỉnh nắp vòm với tượng Nghê vờn ngọc, thân đỉnh chạm mây, hai quai hình rồng. Rồi tượng Nghê ngồi chầu, cổ đeo chuỗi nhạc. Hũ màu lam niên hiệu Gia Long, vai đắp nổi bốn đầu sư tử ngậm vòng tròn. Đặc biệt, thứ quý nhất, kỳ công nhất, chủ nhân phải đặt lên đui như nâng một đứa trẻ sơ sinh đầu họ, rồi tẩm rượu vào khăn bông miết đều tay theo chiều vát từ trên xuống dưới, ấy là vò rượu sành của Thổ tù Đình Công Kỷ, với những hình chạm khắc quan quân trên mình ngựa sinh động như thoát ảnh khỏi mặt men sứ.

Biền trọc đã che cái đầu trọc bằng một chiếc mũ cát kết dạ kẻ ca rô, vừa để che cái rét cắt da giữa miền Trung, vừa lấy vẻ nho nhã với chủ nhà. Biền tỉ tê nói ý, loay quanh thế nào ông cha Giang Khanh hồ hởi mời cả hai tới góp vui giao thừa. Nhà chỉ có hai cha con, bà vú đã về quê từ hôm Táo quân chầu Trời, thêm người, căn nhà rộng năm trăm thước vuông cũng bớt phần cô quạnh. Giao thừa là thời khắc chỉ dành cho gia đình, nhưng ông cha mặc nhiên coi hai người đã như thành viên trong nhà. Giang Khanh để mặc khách nói chuyện với cha. Cô ở dưới bếp gói những viên bánh bằng giấy bóng kính đủ màu. Giấy kính được cắt tua cầu kỳ, bao lấy những viên bột tròn xoe. Cô tước măng non bằng chiếc lược thép, rim măng với đường rồi rây bột cho mịn. Cô rang mè, tráng bột nếp bên bếp lửa nóng sức. Cô sắp những chiếc bánh huỳnh tinh màu tím ra đĩa đệm lá chuối. Toàn Nghi cũng loay hoay với món bánh măng. Anh hoa mắt bởi đủ thứ ngũ vị xanh đỏ tím vàng. Người Huế rất đặc biệt. Họ ẩm thực cầu kỳ, thường dân cũng như vua chúa. Họ thích sự sạch sẽ và thẩm mỹ. Để đầu ngày mai đại bác bắn nổ trên đầu vẫn phải chĩnh chuống áo và đồ cúng tế. Họ quảng giao bằng một sự cởi mở tinh tế ấm áp không giống cách nồng nhiệt ầm ào của người miền Tây.

Có thêm hai người khách, mâm cơm cuối năm dường ồ ă hơn. Ông cha rót rượu từ chiếc vò sành đã 400 năm tuổi. Ông nói rất ít, nhưng đôi mắt sáng rỡ trong men rượu hồng. Ông hỏi han sơ qua về công việc của Biền và Nghi. Rút kinh nghiệm về thái độ của ông chú Biền, Nghi nói rằng anh làm cho tờ Tin sáng, nhưng không kể rõ việc chuyên viết thơ cổ động phê phán chính quyền Việt Nam Cộng hòa cho mục Cái loa. Khi tiệc rượu đã tàn, ông giao cho Biền trọc treo bánh pháo ra đầu cột. Pháo tép trộn lẫn pháo đùng, dây dài tới ba mét. Sau đó ông đứng lặng trước hương án kê giữa sân, quần áo tề chỉnh, rồi chừng mười phút sau lui vào chiếc sập trong phòng khách, yên lặng đợi tiếng pháo đầu tiên.

Trong vòng một tiếng đồng hồ, pháo ran khắp kinh thành Huế. Tiếng pháo đuổi nhau trong xóm, nhà sau lại to hơn nhà trước. Âm thanh chói chát bủa vây lên bầu trời đêm ba mươi. Khi pháo đã vãn, Biền trọc rút cây kèn harmonica trong túi quần réo rất một điệu khúc vui tai. Rồi Toàn Nghi hòa âm trên cây đàn gỗ bản “Blowin’ in the wind”. Tiếng hát của anh trầm buồn lẫn vào pháo nổ lác đác trong những con ngõ nhỏ.

Bao nhiêu năm hòn núi kia đứng đó

Trước khi bị cuốn ra biển khơi

Bao nhiêu năm tồn tại những con người

Chờ tự do cho đến khi tìm thấy

Bao nhiêu năm một người ngoảnh mặt

Giả đồ như không thấy không nghe

Câu trả lời rồi cuốn trôi theo gió

Câu trả lời rồi theo gió cuốn trôi³

Giang Khanh mặc chiếc áo nỉ màu tím, đôi bàn chân nhịp trên xác pháo hồng rộp, hai tay nhét sâu vào miệng túi và giọng ca cao vút cũng hòa theo.

Biết bao lần ta phải ngược nhìn lên

Trước khi thấy được bầu trời

Biết bao nhiêu lỗi tai người mang tới

Để mà nghe được tiếng khóc than

Đã bao thân rồi chết chôn trong lòng đất

Để mà hiểu quá nhiều người ra đi

Câu trả lời, bạn ơi, chỉ cuốn trôi theo gió

Câu trả lời rồi theo gió cuốn trôi⁴

Tiếng guitar và ba giọng hát hòa lẫn vào mưa phùn ử ê, nhưng mặt người sáng hồng bên bếp lò ấm áp đã được bệ ra sân. Toàn Nghi hát bằng phản xạ, đôi mắt anh thi thoảng chạm vào đốm lửa lấp lánh trong ánh nhìn của người bạn gái mới quen, mà dường thân thiết đã từ lâu. Má anh nóng rục và mười đầu ngón tay trôi theo những dây đàn.

Câu trả lời rồi cuốn trôi theo gió

Câu trả lời rồi theo gió cuốn trôi

Cùng lúc đó có những âm thanh ì oàng đập chồm vào tiếng pháo. Giang Khanh ngừng hát đầu tiên, rồi đến Toàn Nghi và Biền cũng đã buông thõng cây kèn harmonica. Tiếng nổ, song không phải là tiếng pháo.

- Ba. – Giang Khanh thảng thốt gọi, nhưng không có tiếng đáp lại.

Ông cha đã rời khỏi nhà lúc nào mà cả ba không hay biết. Có lẽ từ lúc họ còn đang mê mị trong tiếng nhạc bên bếp than thì ông đã bí mật đi ra cửa.

- Có phải quân cộng hòa lại gây chuyện không? – Biền trọc bần khoăn nhìn sang bạn.

- Tao không nghĩ thế. – Nghi thì thầm. – Hai bên đã thỏa hiệp ngưng bắn vào đêm giao thừa. Chắc có chuyện gì khác kia.

Giang Khanh tỏ ra bình thản hơn, cứ như thể cô đã biết chuyện gì đó. Cô chỉ hơi lo lắng vì thoát cái đã không còn thấy cha mình.

- Muốn biết chuyện gì xảy ra thì phải nhìn tận mắt. – Nghi quyết định.

- Đồng ý. – Biền lệt mủ gãi điên cuồng vào cái đầu trọc. – Giang Khanh ở yên đây nha, chúng tôi đi ra phố một lát.

Nói rồi họ vội vã lao ra ngoài. Họ không còn cảm thấy cái lạnh kinh hồn như lúc mới đặt chân xuống thành Huế, cho dù càng về sáng nhiệt độ càng hạ thấp dần. Má họ nóng rục, và huyết quản trong người rần rật như lên cơn sốt. Trời đêm không một vẩy sáng, họ chỉ có thể nghe thấy những âm thanh dồn dập từ nhiều phía. Rồi những quầng lửa chóa lên từ khu Mang Cá Lớn.

Ngay lúc vừa tang tảng, Nghi có thể nhìn thấy những bức tường thành mờ mờ trong ánh lờn lờn của bình minh rét mướt. Sáng hôm qua, Đại Nội còn thâm u im lìm như nhiều thế kỷ nay vẫn thế, giờ đây những bóng người vội vã chuyển động dưới chân thành.

- Mà nhìn thấy gì không, Nghi? – Biền kêu lên giữa những tiếng nổ chát chúa.

Và cho đến khi trời sáng rõ mặt người, không cần thông báo mới nhất của ông cha Giang Khanh thì họ cũng đã biết chuyện gì đang diễn ra: Cờ giải phóng với ngôi sao ở giữa nổi rực trên nền trời âm đạm. Gió thổi phất phật ba màu xanh đỏ vàng trên đỉnh cột cờ Đại Nội.

- Quân Giải phóng đã chiếm được thành Huế. – Toàn Nghi thì thầm. - Quân Giải phóng đã chiếm được thành Huế. Lạy Trời, không thể tin nổi.

- Quân Giải phóng đã chiếm được Huế.

Ông cha Giang Khanh thông báo bằng vẻ trầm tĩnh, nhưng ánh mắt sắt đá dong hình một ông quan triều Nguyễn thì ánh lên kỳ lạ.

- Chúng ta đã kiểm soát được khu Chánh Tây, cửa An Hòa và chợ Đông Ba.

- Chiến xa của quân Cộng hòa đã bị bắn hạ ngay gần Ty Cảnh sát quốc gia.

Dường như ông nắm tin tức nhanh nhất thành phố này.

Theo kế hoạch, Biền và Toàn Nghi sẽ rời Huế vào ngày 4 Tết, nhưng giờ họ bị kẹt lại trong nội thành. Sáng mùng 5, tiếng máy bay trực thăng xè xè trên bầu trời xám xịt. Phần lớn thời gian, họ ở lại nhà Giang Khanh, lúc này thường xuyên vắng mặt người cha. Họ cũng quay trở lại nhà ông chú Biền nhưng không còn một ai ở đó nữa. Toàn bộ những người trong gia đình gồm vợ chồng ông chú và hai đứa nhỏ đã biến mất, tuy nhiên đồ đạc hầu như còn nguyên vẹn. Một vài người hàng xóm nói rằng họ đã lánh đến khu vực nhà thờ Phủ Cam. Những người khác lại cho rằng ông đã bị quân giải phóng bắt giữ ngay sau khi rời khỏi Đài phát thanh, còn ba mẹ còn đã chuyển đến một nhà bà con ở đâu đó bên Vinh Lộc. Giang Khanh vẫn giữ vẻ kín đáo thường ngày, giống như một công nương trong đại nội, dù có biến cũng chỉnh tề xiêm áo và tư thế đàng hoàng. Cô nổi lửa hâm nóng những chiếc bánh làm từ trước ba mươi. Như thế đã biết có chuyện xảy ra, những chiếc bánh tét được gói chay không nhân thịt để giữ được lâu. Vỏ lá chuối đã khô giòn trong tiết trời lạnh giá nhưng bên trong còn nguyên vị thơm của gạo nếp. Tuy nhiên, cũng có bữa cô kiếm được một mớ lòng mề ngan, hái thêm vài ngọn húng ngoài vườn và hai người khách được đãi món nộm măng trong tiếng nổ đì đùng của bộc phá, đó là món ăn mà Nghi chưa bao giờ được nếm thử trước đó. Đến mãi sau này, anh cũng không thể nào quên được khuôn mặt điềm tĩnh của Giang Khanh khi tiếng nổ giạt mìn ở cầu Tràng Tiền vang dội khắp thành phố, và món ăn đặc biệt với đủ vị chua, ngọt, đắng làm từ tất cả những gì còn sót lại trong căn bếp vẫn vô cùng gọn ghẽ như lúc thường.

Chỉ ít ngày sau đó, ngôi nhà cổ kính của cha con Giang Khanh cũng trở thành cứ địa. Bàn ghế sập gụ đen bóng vết tay người qua nhiều thế kỷ được trưng dụng làm chướng ngại vật. Biền, Toàn Nghi và Giang Khanh phải chuyển đến trung tâm tị nạn trong nhà thờ Dòng Chúa Cứu Thế, còn ông cha vẫn ở lại ngôi nhà của mình.

Ba người chia nhau tắm chăn bông trải trên sàn đá nhà thờ lạnh giá. Những chiếc ghế dài cầu nguyện được dẹp gọn vào góc để nhường cho trẻ nhỏ. Người người ngổn ngang bên đông đồ đạc gói đùm trong vải vóc. Họ ăn những chiếc bánh tét nhân đậu cứng ngắc giờ đã chuyển mùi vị lạ. Họ thức gần trắng đêm nằm nghe tiếng nổ ầm ầm như sấm làm rung chuyển cả bầu trời và mặt đất. Một triệu cân thuốc nổ đã đổ như vãi rạ xuống kinh thành Huế. Giang Khanh ngồi tựa lưng vào bức tường nhà thờ. Đã năm tiếng đồng hồ trôi qua và cô vẫn giữ nguyên tư thế ấy, đôi mắt mở to trong đêm tối. Gần sáng, những tiếng nổ vẫn dần. Trong khoảnh khắc, không gian lặn vào sự tịch mịch chết chóc. Biền trọc đã chìm vào giấc ngủ không mộng mị. Gã úp mặt vào góc tường, bình yên như đang nằm trên giường nhà húng gió quạt. Toàn Nghi kéo người bạn gái nằm xuống. Anh nhích ẹp vào Biền trọc để nhường chỗ cho cô. Đôi bàn tay cô lạnh toát và ánh mắt vẫn long lanh không hòa lẫn vào màn đêm. Nhà nguyện ngập trong bóng tối dày đặc. Nghi ghé vào tai cô khẽ thì thầm bản “Blowin’ in the wind” giống như đang an ủi một người thân yêu nhất. Hơi ấm ít ỏi trong chăn tỏa dần sang cả hai. Anh ôm chặt cô vào lòng và Giang Khanh cứ để nguyên như thế, ngón cái vùi chặt trong lòng bàn tay. Anh ước gì thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này, và địa cầu ngừng không quay nữa. Anh nhắm mắt lại và chập chờn tỉnh thức trong những hình ảnh lơ mơ của đèn đài, thành quách, cung điện sụp đổ nát vụn dưới ánh chớp lòa. Và giữa đồng đồ nát, một dải lụa đen trắng mềm mại đứng lặng yên bất động tựa

hồ là sinh thể cuối cùng còn sót lại trên Trái đất này. Trong cơn mơ vô thức, anh càng ôm chặt cô vào lòng, như sợ hãi chỉ cần nói lỏng tay là cô sẽ tan chảy cuốn trôi vào trong gió.

Liên tục những ngày sau đó, Tòa tỉnh trưởng thông báo thiết quân luật 24/24 trên Đài phát thanh. Cận Tết Nguyên tiêu, những bức tường kiên cố giữa kinh thành đồng loạt sụp đổ dưới làn mưa bom Napalm và hỏa tiễn. Nhiều người trong trại tị nạn vẫn cố chạy về nhà vớt vát ít đồ đạc và lương thực. Mùi trầm hương và bạch lạp trong nhà nguyện quện lẫn vào nhau ngào ngạt. Thứ mùi thơm ấy không mang lại an lành mà toát lên sự chết chóc. Không khí tê tái trong những tiếng khóc như ri của đám người mới vào. Người thân của họ không kịp đem chôn yên ở nơi nghĩa địa, không cờ phướn, không hò nện, đành đoạn vùi đất vội vã ngay vệ đường. Trong hai ngày liên tiếp, những tiếng nổ dội tức ngực từ khu trục cơ của Thủy quân lục chiến để lại từng vệt đại bác trên dãy tường thành. Vài gia đình không chịu nổi sự ngột ngạt tù bức của trại tị nạn, mới ngày trở về nhà ăn uống, tắm giặt, tối quay lại nhà thờ. Người già và trẻ con thì không rời khỏi tu viện nửa bước. Giang Khanh dường như không đêm nào chợp mắt. Cô im lặng nấu nướng các thực phẩm tìm được, giúp đỡ những người không quen biết chăm sóc lũ trẻ và đêm đến đứng lặng ngoài giáo đường, mắt dõi vào không gian u tối lập lòe ánh hỏa châu. Nghi cũng đứng lặng nhìn. Hôm ấy trời không quá lạnh. Và bóng đen của tháp chuông nhà thờ vươn lên bất lực. Giang Khanh và cái tháp chuông, cứ im lìm mãi như thế. Chừng ba giờ sáng, khi tiếng đại bác tạm ngưng như thể người điều khiển nó muốn nghỉ giải lao, Giang Khanh khoác thêm chiếc áo dạ và cầm cúi bước ra ngoài.

- Em đi đâu? – Toàn Nghi thẳng thốt.

- Em về nhà.

- Đừng, nguy hiểm lắm. Em muốn lấy gì ở đó để đến sáng mai anh và thằng Biền sẽ tính.

- Không, em chỉ muốn về nhà.

Nghi vội bước rảo theo. Hai người im lặng không nói câu gì, chỉ căng mắt quan sát mặt đường. Họ không dám đi phố lớn mà vòng vào các ngõ nhỏ, chấp nhận quãng đường xa hơn gấp đôi. Một con gà lạc bắt đầu gáy sáng, và ngay lập tức chồm lên tao tác sau những tiếng rú rít của loạt đạn súng máy xối xả qua ô cửa sổ của một trường tiểu học. Đạn bên trong bắn ra. Lựu đạn thả vào khiến ngôi rụng lá tả. Bụi khói và các mảnh gạch đá tóe ra từ vách tường. Cũng chỉ cách đó vài trăm mét, những ngọn lửa và cột khói đen bốc lên cao, mù mịt trên đồng gạch đổ nát. Những cây cột điện vĩa hè trúng bom từ trước oằn xuống xiêu vẹo, tạo thành các hình nhân quái gở và ai oán. Nghi kéo sạt Giang Khanh nép vào hiên một ngôi nhà còn lành lặn trong kiệt gần đó. Thân mình cô run lên, có lẽ không phải do sợ hãi mà vì lạnh. Bàn tay cô như hai khối băng, và tóc thì ướt đầm sương đêm. Nghi đứng chắn trước mặt cô, đôi mắt căng thẳng hướng ra đầu kiệt, sẵn sàng hứng một chùm đạn súng máy vào ngực. Anh thấy mình đang rơi vào một cơn ác mộng mà trong đó anh vừa là nhân vật bị săn đuổi, vừa thoát xác bay lơ lửng trên cao để đối diện với cảnh đổ nát hoang tàn của thành phố chúa và những hình thù nằm vật vã trên đám gạch vụn. Tuy nhiên, loạt đạn súng máy vừa rồi không phải là ảo giác. Những tiếng nổ chát chúa và đập lùng bùng vào màng nhĩ đến nghẹt thở. Kết thúc bằng một tiếng rít kinh hoàng. Rồi tất cả chấm dứt. Im lặng. Có tiếng động cơ xe Jeep rồ lên và bánh xe lướt sạt trên mặt đường. Họ rời khỏi chỗ nấp, thấy một góc trường tiểu học đã lở sụp. Có lẽ là một quả đạn rocket đã thổi tung bức tường phía trước và khoan thủng ra tận lưng sau. Ngôi trường im lìm như cánh đồng chết. Tuy nhiên khói hơi cay vẫn tỏa ra mù mịt.

Giang Khanh không nhìn sang phía bên kia đường. Cô dán mắt vào khoảng không trước mặt, đôi môi mím chặt lại và những bước đi vội vã hơn. Khi họ về đến ngã tư Duy Tân – Lê Lợi, hàng loạt xe tăng Mỹ với nòng súng Canon Beauford đã đứng dọc sông Hương. Những chiếc mũ đặc trưng của lính Cộng hòa đảo qua đảo lại nổi chồm dưới ráng trời còn sẫm tối. Giang Khanh kéo vội Nghi đi ngược sang hướng khác. Những con đường không còn nguyên hình vện dạng giống trước kia nữa, nhà cửa hai bên chỉ còn lùm lùm những gạch và đá. Trong bóng đêm, chúng trở khác không khác đám mộ khổng lồ. Họ cứ vòng vèo như thế cho đến khi về tới khu nhà vườn thì đồng hồ đã chỉ sát số 5. Toàn bộ dãy nhà cổ kính khuất trong im lặng, sự im lặng giống hệt ngôi trường tiểu học. Không cần chạm vào người bạn gái đang bước đi như chạy, Nghi cũng

biết rằng cô đang run. Ngay cả bản thân anh cũng đang run lên, ruột gan bồn chồn nhộn nhạo như đập xuống dềnh lên với sóng biển. Anh không thể bước qua cổng nhà vì không còn cổng nữa. Bức tường rào đã bị phá sập thành những ụ lổn nhổn. Đôi bàn chân phía trước thoăn thoắt vượt qua gạch đá. Ánh sáng non đầu ngày chỉ đủ khiến mắt người lơ mơ thấy những thân áo xanh bất động trong đám hỗn độn. Lá cờ trên nóc nhà đã ám khói đen và rũ xuống thân cột trong một bình minh lặng gió. Đỉnh nắp vòm, tượng Nghê vờn ngọc và vò rượu sành của Đình Công Kỷ rải rác vụn vỡ lẫn vào những mảnh gỗ mà trước đây từng là tủ là sập. Một cơn gió hiểm thoảng qua, đẩy đưa mùi tanh nồng của nỗi tang thương và chết chóc. Nghi chỉ thoáng thấy bóng người nhào vào chiếc áo bông màu tím than may chận bằng những đường chỉ vắt chéo sập trên mặt sàn. Một bàn tay nắm chặt lấy thân súng, và đôi mắt vẫn trừng trừng dưới cặp mày rậm. Cô không khóc, mắt chỉ mở to tuyệt vọng và thân mình run lên từng chập. Anh quỳ xuống bên cạnh con người mới hơn nửa tháng trước vẫn còn ngồi bên hiên nhà nâng niu chiếc vò sành của Đình Công Kỷ bằng một miếng bông tẩm rượu. Anh vuốt nhẹ lên chân mày người quá cố, rồi choàng tay chận những cơn run không dứt của người bạn gái.

Lần đầu tiên, anh chạm tay mình vào chiến tranh. Nó ở ngay trước mắt anh và có thật trong những tiếng rù rù đập cánh của một loài côn trùng mới đánh hơi thấy mùi máu, có thật trong chấm đen hạt huyền đã từng long lạnh sức sống dưới trời đêm vi vút bản “Sơn nữ ca”.

Chỉ trong vòng chưa đầy một tháng, thành phố của những cung điện và đền đài đã chỉ còn là tro tàn với tám mươi phần trăm ngôi nhà bị phá hủy.

Mãi sang tháng hai, anh và Biền mới quay được về Sài Gòn, và chỉ ngót tuần sau đó đã bị bắt vào Tổng nha Cảnh sát. Cả hai là nhân vật nòng cốt trong đêm diễn 26 tháng Chạp và việc họ có mặt tại Huế trong suốt tháng Giêng vừa rồi cũng đủ là lý do để cảnh sát hành họ. Đến tận hai tháng sau anh mới được thả ra, còn Biền trọc nhờ sự can thiệp của một ông chú họ trong Tổng nha đã được trả về nhà ngay trong tuần.

Cùng năm đó, Giang Khanh đỗ đại học Khoa học Sài Gòn. Sau khi tốt nghiệp, Nghi tham gia Mặt trận Dân tộc Giải phóng miền Nam, còn Biền trọc được nhập học đặc cách vào trường Võ bị Quốc gia Đà Lạt. Năm 1972, Biền trọc tốt nghiệp với lon thiếu úy. Và sau một năm bổ sung vào không lực Việt Nam Cộng hòa, Huỳnh Hữu Biền đã nhanh chóng lên hàm đại úy. Đầu mùa khô năm 1973, Biền và Giang Khanh kết hôn trong một đám cưới tung bừng sang trọng ở Continental Palace. Tối hôm đó, Toàn Nghi vừa từ Tây Ninh trở về, anh lặng lẽ đứng ở góc đường Tự Do nhìn dãy xe Peugeot Citroen, Simca, Ford Anglia, Ford Cortina... đỗ dài dặc trước cửa khách sạn sáng choang ánh đèn vàng. Báo chí đưa tin đại úy Huỳnh Hữu Biền đã tặng cho Giang Khanh, ca sĩ gốc Huế nổi tiếng Sài Gòn, chiếc nhẫn cưới nam kim cương Nam Phi đắt giá nhất trong tiệm vàng Émile Bodin. Những tấm ảnh cưới chụp từ studio Nguyễn Kỳ có mặt trên trang nhất các tờ báo lớn.

Tháng tư năm 1975, súng lại nổ giữa lòng Sài Gòn. Tòa đại sứ Mỹ trên đại lộ Thống Nhất lúc nhúc như một thứ trại tị nạn. Các công chức cao cấp và sĩ quan quân đội điên cuồng chửi rủa Graham Martin⁵. Trong số đó có cả Huỳnh Hữu Biền và Giang Khanh. Tất cả giẫm đạp lên nhau để leo lên cầu thang tầng thượng bắt chắp những trái lựu đạn hơi cay của sĩ quan Mỹ thả qua các cánh cửa lầu đã khóa trái.

Có một điều đáng ngạc nhiên. Trong suốt những ngày quần quật trên chiến trường miền Tây chịu đựng những trận đói khát và những cơn sốt đến kiệt quệ, khi đứng ở góc đường Tự Do nhìn các khuôn mặt người hớn hở qua ô cửa kính khách sạn, lúc chứng kiến đám sĩ quan điên cuồng chen chúc tìm một cơ hội để leo lên trục thẳng ở Tòa đại sứ và ngay cả khi hòa lẫn giữa dòng nườm nượp cờ hoa, anh luôn nhìn thấy hai dải lụa đen trắng mềm mại ở phía trước. Dải lụa mơ hồ trôi theo gió rồi thu gọn trong lòng anh run rẩy, hai nắm tay bọc lấy ngón cái như đứa trẻ muốn tìm sự an toàn. Nhiều lần trong đêm, anh nghe thấy tiếng đại bác va quệt vào những bức tường thành cổ kính, và cả giọng trong ngần vi vút theo bản tango “Sơn nữ ca”. Rồi ngay cả khi choàng thức giấc, thứ âm thanh pha trộn ấy vẫn thành hình một ảo giác không thể

tan chảy vào ý thức.

Cũng một buổi chiều, anh đứng lặng giữa khoảng trống trước Nhà thờ Đức Bà, dõi mắt theo hai tháp chuông vọi vọi trên nền trời, ảo giác lại khiến anh nhìn thấy dải lụa mềm bất động phía trước như cái đêm Giang Khanh nhất định đòi chạy về nhà. Linh tính đã khiến cô trở nên liều mình và tuyệt vọng. Điều duy nhất khiến Nghi không hối hận là anh đã được ở bên cô khi ấy, cho dù duyên mệnh đã khiến cả cuộc đời này, anh và cô như hai đường song song không bao giờ tiệm cận.

Bản “Blowin’ in the wind” vừa dứt và chuyển sang một ca khúc cũ kỹ khác của Bob Dylan. Loa rè, đĩa vấp, gió hồ Tây hun hút thổi, khó khăn lắm mới hình dung được đây là một bản nhạc. Hình như Phước không nhìn thấy những gì mà tôi vừa nhìn thấy. Hoặc cũng có thể cậu đã biến thành một vệt nước dưới lòng sông Hương để chiêm ngưỡng một di bản khác của tình yêu. Tôi đọc lại những câu thơ của ông Trần Phước T vừa được viết nguệch ngoạc ra một tờ giấy, mà Phước nói rằng “Anh cũng đã thử lý giải điều này mà cơ hồ thất bại.”

Anh đã nhìn bóng em đổ mát ánh chiều
Hoa đại ướm mưa tuôn và má em cũng ướm
Như lúc em xiết tay anh, đau thương, giữa những tiếng bom gầm
Và con đường, và ngôi nhà, và những cây cột điện cũng lặng câm trong gió
Chỉ còn cuốn trôi theo gió em ơi
Rồi sông Hương, nước hai lần mãi theo gió cuốn trôi.

- Sau này, Toàn Nghi kết hôn với một cô gái Huế và gia đình anh tình cờ chuyển đến cạnh ngôi chùa. Rồi một chiều bình yên như mùa, anh phát hiện ra cái tên Tôn Nữ Huệ Giang Khanh nằm trong danh sách điệp báo thành Huế. Hai cha con cô ấy đã tham gia cụm điệp báo H32 từ trước đợt tấn công đầu tiên trong Tết Mậu Thân. Đám cưới chỉ là màn kịch một chiều và khi mọi thứ kết thúc, Huỳnh Hữu Biền ngồi trên một trong những chiếc trực thăng cất cánh từ sân bay Tân Sơn Nhất hoặc Đại sứ quán Mỹ. Anh ta thuyết phục vợ đi theo nhưng...

- Hoặc Toàn Nghi đã phát hiện ra điều đó từ trước và nghiêng rằng chịu đựng, để rồi sau này khi cô ca sĩ tài danh biến mất đã bỏ công đi tìm và nhìn thấy người cũ lặng lẽ đơn độc giữa những cây hoa đại. – Phước thì thầm. – Nhà văn chỉ có vài kịch bản cho một câu chuyện tình, còn cuộc sống có đến cả triệu cách bắt đầu cho một tình yêu.

Nhưng cho dù câu chuyện xảy ra theo cách nào thì cũng chỉ khởi nguồn từ một lý do duy nhất - Tình yêu. Quán cà phê bắt đầu nhộn nhịp khách vào ra. Đĩa Bob Dylan bị vấp, cứ tua đi tua lại một bản nhạc. Hơn nửa thế kỷ, Bob Dylan vẫn còn hát. Chúng tôi vẫn nghe Bob Dylan, nhưng không phải “Blowin’ in the wind” nữa mà là bản “Modern Times”⁶ trong âm điệu Blues pha trộn. Đại Nội vẫn trầm lặng khuê các, ngày ngày tấp nập khách đủ màu da trên những chiếc xích lô chậm chạp lặn qua cổng thành. Và những câu chuyện là bất tử, cho dù chúng dựa trên phiên bản nào. Cả ký ức nữa, sẽ chẳng thể nào theo gió cuốn trôi.

Chú thích:

1. Blowin’ in the wind (Cuốn trôi trong gió): Bài hát phản chiến nổi tiếng của nhạc sỹ Bob Dylan hồi thập niên 60.

2. The times they are A-changin’: Một ca khúc phản chiến khác của Bob Dylan, đã góp phần làm dậy lên làn sóng biểu tình phản đối chiến tranh Việt Nam của thanh niên Mỹ hồi cuối thập niên 60, đầu 70.

3. Nguyên văn:

Yes, 'n' how many years can a mountain exist

Before it's washed to the sea?

Yes, 'n' how many years can some people exist

Before they're allowed to be free?

Yes, 'n' how many times can a man turn his head,

Pretending he just doesn't see?

The answer, my friend, is blowin' in the wind,

4. Nguyên văn

Yes, 'n' how many times must a man look up

Before he can see the sky?

Yes, 'n' how many ears must one man have

Before he can hear people cry?

Yes, 'n' how many deaths will it take till he knows

That too many people have died?

The answer, my friend, is blowin' in the wind,

The answer is blowin' in the wind.

5. Graham Martin: Đại sứ Mỹ cuối cùng tại Việt Nam Cộng hòa

6. Modern Times (Thời đại ngày nay): Album mới nhất của Bob Dylan phát hành năm 2006 và đứng đầu các bảng xếp hạng âm nhạc của Mỹ.

Đồ mọt sách

Biên sắp phát điên. Y phải trút nỗi tức bực này sang vợ.

- Lèo nhèo cái gì. Cô là phụ nữ mà cấm bao giờ biết chia sẻ với chồng. Đừng có để tôi điên lên là chỉ có chết.

- Á á, tôi cũng đang muốn điên lên đây. Không có con này thì tan cửa nát nhà rồi nhá.

Nỗi tức giận của y trùng xuống. Không phải nó biến mất mà chỉ bị xoắn lại, vò nhàu và ném vào một góc trong cổ họng y bằng cái giọng âm âm như đội đất chui lên của thị. Lúc chiều nay, sếp lớn xuất hiện. Vừa phi từ sân bay về, sếp vút vội ca táp vào cốp xe rồi ập vào phòng sếp bé. Cái đầu trọc lốc của sếp rung rung đổ lạng. Từ phòng ngoài Biên theo dõi hai sếp. Y có thể hình dung ra cái giọng Đức nặng nặng vùng miền Bắc Thủy Sỹ qua lớp tường kính cách âm.

- Ich kann nicht akzeptieren. Du bist ein Bucherwurm(1).

Biên có biệt tài đọc mồm người khác từ khoảng cách hàng chục mét nên y thích chỉ nhìn khuôn mặt nghệt thộn của sếp bé. Sếp bé chu du Havard về, lương tháng 3000 đô cho cái chân CEO trong phòng kính. Mỗi đợt sếp lớn bay sang là một trận càn khốn khổ đối với lũ Biên. Sếp giờ hai tay bất lực rồi đâm sầm ra ngoài cửa, cà vạt ngũ sắc vất sang một bên vai. Hai phút sau sếp bé ra theo. Biên hồi hộp nhìn các sếp út (Y tự đặt tên cho các sếp như thế). Ba Niêm trưởng phòng kinh doanh cứ chui xuống gầm bàn tìm mãi cục tẩy mà không thấy, để đến mười phút vẫn chưa thấy cục tẩy. Cái biểu đồ doanh thu trên màn hình projector trong báo cáo thường niên cuối năm cứ dốc thoai thoải như Thung lũng Tình yêu. Nó chỉ ngóc lên được một đoạn vào khúc giữa rồi lại xui lơ như xe đạp tuột xích. Những lúc đó, Ba Niêm không đi tìm tẩy được nhưng cứ vừa thuyết trình vừa hò và sổ mũi liên tục. Cũng trong mười phút ấy, Biên nghe thấy tiếng chú ruồi vượt 22 tầng gác bay phấp phới trước mặt sếp bé. Sếp đứng chống nạnh, nhưng lần này quay đít vào Ba Niêm, dăm bảy sợi râu lún phún của sếp dựng đứng lên như muốn găm vào da mặt bì bì của trưởng phòng tài chính, sếp út Biên.

- Ngày mai lên phòng thuế tự giải quyết nhé. Các ông đúng là đồ mọt sách.

Sếp út nghe tiếng sầm cửa của sếp bé giật bắn mình suýt giật đứt chuột khỏi màn hình. Sếp út thỉnh thoảng hay lòi tằm bằng cử nhân có ký tên ngài hiệu trưởng Oxford ra ngấm nghĩa rồi phỉ bụi, đánh cho mặt trước bóng lộn lên bằng một mẫu giấy ăn nhúng nước trà. Kinh tế vĩ mô, vi mô sếp thuộc rảo cả, nhưng sau tiếng sầm cửa vừa rồi, sếp quên bống mất xấp chứng chỉ quốc tế nhiều như lá mùa thu xếp dưới đáy tủ. Sếp buột miệng, mặt cứ nghênh nghếch về phía Biên.

- Các ông làm ăn như phân bò. Đồ mọt sách.

Biên lại nghe cái sầm. Lúc chui vào cầu thang máy, Biên ngấm mình trong gương: quần xanh tím than, áo sơ mi trắng cấm thùng, mặt lưới cày, kính hai đi ốp. Y đá đánh sầm vào chiếc gương.

- Làm ăn như phân bò. Đồ mọt sách.

Cho đến lúc chui vào nhà, ngồi sắp bằng trên chiếc đi văng giả da, Biên vẫn chưa hết tức. Vợ y cứ trن trن cái mặt. Biên quen thị trong chuyến nghỉ hè ở Cửa Lò. Biên bị chuốc say bí tỉ rồi làm ố cả tấm ga trắng muốt. Cô phục vụ phòng tốt bụng, tức là vợ y bây giờ, đã giúp y giả rượu. Sáng hôm sau, y phát hiện ra thị song hành cùng y trên giường, miệng ngáy khò khò, chân vất lên bụng người bạn mới. Vợ Biên có nước da miền biển, đôi bàn chân của thiếu nữ vùng sơn cước, có thể thuộc suýt soát gần hết mặt chữ nên giờ y không thể chửi “Đồ mọt sách” được. Thị nguếch mặt đắc thắng.

- Lại ức chế chứ gì. Mặt khó dăm dăm thế kia người ta chửi cho là phải.

Sáng hôm sau, Biên lại vác cái bản mặt khó dăm dăm đến chỗ làm. Gã đồng nghiệp cũng quần xanh tím than, cà vạt đồng màu nháy mắt.

- Mới nạp thẻ game hoành tráng lắm. Nghỉ trưa nhá.

Ngoài công đoạn check mail mỗi sáng, Biên không ưa mấy trò online và chat chit. Gã kia mua tặng Biên một hộp cơm và gạo.

- Chơi đi, cho có chiến hữu. Tôi chọn chiến binh Knight rồi, tôi hướng dẫn để ông thử nhé.

Biên click chuột chỉnh cho thẳng người đóng khố quay ngang màn hình. Gã đồng nghiệp tốt bụng tặng Biên 10.000 đồng vàng ảo cho thẳng người đi sắm đồ rồi chạy trước dẫn đường để Biên khỏi lạc. Biên hạ được ba con thỏ rừng và một lũ nấm ma, nhặt thêm được vốc tiền vàng nên cười khảnh khách. Chiến hữu của Biên cũng cười. Hôm sau, Biên đủ tiền sắm cho chiến binh cái quần. Riết rồi Biên về gạo vợ.

- Bây giờ nhà mình nối mạng ADSL mới theo kịp thời đại. Thằng Tèo học được tiếng Anh qua mạng, mà vợ chồng mình nhận mail của dì nó cũng nhanh.

Vợ y đồng ý. Biên lên level(2) 20 và tậu thêm chiếc áo giáp có đủ ngù vai. Y và gã đồng nghiệp đã gây dựng được tình bạn thắm thiết cho dù suốt 9 năm qua và cả bây giờ cũng chẳng nói với nhau được câu nào cho ra hồn. Giờ Biên đã có đủ mặt nạ và kiếm sắt lấp lánh. Y nhìn lũ quái vật ngoe nguẩy đuôi một cách âu yếm. Y chat với gã đồng nghiệp cũng đang lên level ở một nơi nào đó trong thành phố.

- Vào đền quỷ nhé?

- Nguy hiểm lắm, tội nó mạnh.

- Lo gì, đã có tôi, tôi mới mua thêm cánh rồi. - Y hãnh diện xòe chiếc cánh bay phấp phới, rồi khéo léo click chuột cho chiến binh đứng trên một mô đất cao để tạo dáng.

Lũ 3x(3) ở dưới trầm trồ. Biên đã lên 5x và quen được hàng chục bạn mới qua những lần party (4). Hồi này cái lưỡi cày trên mặt Biên ngắn hơn một chút vì nó nở ngang ra. Mỗi bạn sắp bé hăm hăm từ trong phòng kính bước ra, tay chống nạnh “Đồ một sách”, sắp út của Biên lại dậm chân.

- Các ông làm ăn như phân bò. Đồ một sách.

Biên nhoẻn miệng cười độ lượng, lén lút xoay màn hình ngược lại và hạ đo ván ba thầy ma sống, miệng lẩm bẩm.

- Làm ăn ... Đồ một sách.

Hai tháng sau, Biên lên 8x và trở thành bang chủ. Hội của y có hơn 50 anh hùng hảo hán. Trong đó có nữ chiến binh với hai bím tóc tím xinh đẹp, nick Cheocheo. Biên quen nàng lúc Cheocheo đang quần nhau với một lũ quái vật trong rừng trúc. Y xông vào giữa, tả xung hữu đột bằng những chiêu tuyệt chiêu, giải thoát cho nàng khỏi trận đấu không cân sức và còn tặng cô bạn mới quen 20.000 đồng vàng. Tổng cộng hôm đó Biên chat với Cheocheo đến hai giờ sáng dưới thung lũng sau khi khuyên cu Tèo nên đi ngủ sớm để lấy sức mai thi học kỳ. Trước khi cả hai cùng thoát khỏi mạng, Cheocheo đứng sát vào tên chiến binh nick Hungmanh của Biên, nàng giơ tay lưu luyến.

- Tối mai anh nhé. Anh là chiến binh mạnh nhất lục địa này. Có anh bên cạnh em yên tâm lắm. Sau này công thành, anh phải bảo vệ em nhé?.

Biên thốt lên một câu mà lúc nhìn lên màn hình y lại cứ tưởng thẳng nào trong party chat vào.

- Phải rồi. Anh sẽ bảo vệ em suốt đời.

Đầu tuần, phòng Biên họp quyết toán. Sếp út nện gót giày xuống tấm thảm trải phòng màu lông chuột.

- Các ông làm ăn...

Cái lưỡi cày của Biên ngắn thêm lại.

- Tại sao khoản thuế thu nhập doanh nghiệp lại cộng vào đây?

Biên dí mắt vào xấp chứng từ.

- Phải rồi. Anh sẽ bảo vệ em suốt đời.
 - Làm ăn mà sách vở thế à. Đồ mọt sách.
- Y tủm tủm.
- Vâng...Mọt sách.

Càng ngày Biên cảm thấy trách nhiệm của mình càng lớn. Chủ bang hội phải giải quyết mọi xích mích và triệu tập hội nghị cấp tốc bất kỳ lúc nào, hiển nhiên, do y làm chủ tọa. Nhất cử nhất động các chiến binh đều phải hỏi ý kiến và tôn trọng quyết định của y. Y có uy lực vì y mạnh mẽ, quyết đoán và dạn dày kinh nghiệm chiến đấu. Mỗi ngày Biên càng xích lại gần Cheocheo.

- Cho anh số điện thoại. Anh muốn được nghe thấy em bất kỳ lúc nào.

Từ hôm đó, Biên không chỉ gặp Cheocheo vào buổi tối nữa. Y có thể nhắn tin cho nàng bất kỳ lúc nào.

- Cheocheo, anh nhớ em. Tối nay gặp nhau trên Đỉnh núi gió nhé – 0992233445.
- Cheocheo, chúng ta sẽ đính hôn chứ? – 0992233445.

Nói là làm, Biên hẹn Cheocheo bên bờ biển Bạc trong thành phố ảo, ánh trăng vàng vặc từ màn hình hắt ra làm Biên ngây ngất.

- Em nhắm mắt lại. - Nhanh như cắt, Biên click chuột, chiếc nhẫn lam ngọc trị giá 200.000 đồng vàng được chuyển sang account(6) của Cheocheo.
- Trời ơi. Anh là người đàn ông hào phóng nhất, tuyệt vời nhất trên đời mà em từng biết. - Cheocheo bay ngang mặt đất tặng chiến binh Hungmanh của Biên một nụ hôn thắm thiết.

Biên xúc động chảy nước mắt. Vợ Biên ở phòng bên cạnh ngáy ồ lên một tiếng kinh hoàng. Thị có thói quen ngáy theo nhịp và cuối mỗi cao trào thường kết thúc bằng một cái cựa mình.

- Ông có ngủ đi cho tôi nhờ không. Cuối tháng tự trả tiền điện nhà.

Biên chợt nhớ ra khoản lương mới lĩnh chiều này chưa nộp cho vợ. Lương Biên 250 đô, y được phép giữ số lẻ, đủ cho tháng hai lần đồ xăng, 20 lần cơm hộp và một phong bao đám cưới, một đám ma. Biên cuống lên.

- Cheocheo, em có đồng ý lấy anh không?
- Đám cưới ư, bao giờ?
- Bây giờ.
- Ai chứng giám?
- Thầy cả, các tu sĩ và cả các bạn trong bang hội của chúng ta nữa.

Thực ra Biên đã làm Cheocheo bất ngờ bằng cách gửi giấy mời cho tất cả các chiến binh trong bang hội từ trước. Đám cưới của Biên và Cheocheo còn độc đáo hơn cả nhà Victoria và Beckham. Bạn hữu của Biên đã chờ sẵn ở sa mạc Nham thạch, các cảnh chúc mừng được ghi hình liên tục. Biên hạnh phúc. Cheocheo từng vượt qua hàng trăm đối thủ trong cuộc thi hoa hậu trên lục địa Đêm tối và đăng quang ngôi vị cao nhất. Biên ôm nàng hoa hậu trong tay giữa hàng trăm lời chúc tụng của bạn bè. Niềm vui dồn dập. Cùng ngày hôm đó, Biên trúng xổ số giải độc đắc trị giá hai triệu đồng vàng. Dĩ nhiên, Biên hào phóng tặng cho tất cả khách đến dự đám cưới mỗi người một túi vàng trước khi tắt máy tính.

Sếp lớn đã về nước, sếp bé đóng cánh cửa kính diu dàng hơn và Ba Niêm không còn phải đi tìm tẩy nữa. Biên vui lắm, đến độ chiếc lưỡi cày đã chuyển thành hình khác. Dường như cả phòng biết Biên vui nên không ai dám quấy rầy. Có lần sếp út kêu Biên lập biểu lương tháng trước, Biên chỉ tủm tủm cười rồi chí chách.

- Anh yêu em, vợ hiền ơi – 0992233445.

Sếp út không nói gì thêm, tự bật máy tính vào EXCEL. Sếp bé một hôm nhờ Biên mở tài khoản

mới ngoài ngân hàng. Biên vừa ra khỏi phòng vừa nhoẻn miệng cười, tay thoăn thoắt.

- Có nhớ anh không, hoa hậu của anh? - 0992233445.

Sếp gọi giật lại.

- Cậu không hỏi tôi giấy phép đăng ký kinh doanh sao đi làm việc được?

Biên lại cười toe.

- Vâng. Giấy phép.

Biên vui đến nỗi hoá đơn đầu vào Biên nhét chung vào sổ lưu đầu ra. Các nữ đồng nghiệp thấy Biên suốt ngày toét miệng ra cười cũng cười toét lại với Biên. Rồi sau này cứ mỗi lần Biên đi qua chưa cần Biên cười trước, họ cũng đã cười hô hố ra rồi.

Hôm ấy Biên về nhà muộn. Y lại tùm tùm khi nghe loáng thoáng có người nhắc đến tên mình.

- Ông Biên, nhà đây cơ mà. Ông định đi đâu đấy?

Biên quay lại nhìn thấy vợ, cười hoe hoe nói chữa.

- Tôi thấy nhà hết nước mắm nên định lên kia mua một can.

Vợ Biên ngấm nguyết.

- Tôi vừa mua chiều qua hết làm sao được. Rõ là đồ chập mạch.

Đêm đó, như thường lệ, Biên lên mạng đến 5 giờ sáng. Khi tiếng ngáy giàu nhạc tính của vợ y cất lên thì cũng là lúc y hẹn gặp Cheocheo trước cổng thành. Sau khi chiến đấu với Cheocheo trong Ngôi làng cấm hết ba hiệp, tâm sự cùng nàng trên Đồi thông đỏ ba tiếng đồng hồ và chi ba trăm ngàn đồng vàng cho nàng shopping, Biên tha thiết.

- Cheocheo, ngày mai anh có cuộc họp sớm. Chúc em ngủ ngon nhé.

Y chỉ kịp chớp mắt được một tiếng rồi vội vàng xỏ vào chiếc quần tím than xong vừa đi vừa huýt sáo. Lúc đi qua sảnh, y nhìn thấy một cô lễ tân mới toe. Cô ta chặn y lại.

- Anh định lên công ty nào?

Biên phì cười.

- Cô em ơi, suốt 9 năm đi làm ở đây lần đầu tiên anh bị hỏi thế đấy.

Cô ta nhìn Biên nghi ngờ rồi đứng tránh sang một bên. Biên lắc đầu, vừa đi vừa lăm bắm.

- Làm ăn... Đồ một sách.

Biên chỉnh chệch ngồi vào chỗ cũ, thò tay bật máy vi tính. Đột nhiên, một tên lạ hoắc lạ hươ tiến lại gần Biên.

- Anh cần gặp ai?

Biên cười he he, nhún vai nhìn xung quanh thay cho câu trả lời. Lạ thay, tất cả những người đang đứng trong phòng đều lạ cả. Biên nhả nhận.

- Các bạn là nhân viên mới à?

Tên ban nãy thộp cổ Biên.

- Tao hỏi mày định làm gì ở đây?

Biên vẫn cười lịch sự.

- Tôi là nhân viên kế toán ở công ty này. Còn anh là ai?

Biên chưa kịp nở nụ cười bao dung thì đã thấy mình bị giúi ra ngoài hành lang.

- Đồ thần kinh.

Biên nhổ bọt.

- Đồ một sách.

Y chạy xuống sảnh bằng cầu thang bộ, leo trở lại và vừa đi vừa đếm đến đúng số 22. Vẫn căn phòng ban này, căn phòng quen thuộc của Biên. Y không nhầm. Y gí mắt vào tấm bảng đồng in tên các công ty cùng tầng, chột giật thót mình vì tên công ty của Biên đã bay biến khỏi chiếc bảng như có phép thần. Y miết tay lên mặt bảng, mát lạnh và nhẵn nhụi. Quái thật. Biên tuyệt vọng bấm máy. 0992233445.

“Số máy quý khách vừa gọi không có. Xin quý khách vui lòng...”

Thế này là thế nào? Hay điện thoại của Biên bị hỏng. Biên chạy như bay ra ngoài phố, tiến lại gần một ông già tóc bạc đang mua tờ báo sáng.

- Bác làm ơn cho cháu gọi một cuộc điện thoại khẩn. Điện thoại của cháu hết pin mất rồi.

Ông già tốt bụng đẩy mục kính lên.

- Cậu đọc số đi.

- 0992233445.

Ông già tức tối lùi lại nổ máy xe.

- Đồ thần kinh. Làm gì có số thuê bao 099 trên đời.

Lần này thì Biên dám chắc, y đã hoá điên thực sự.

Chú thích

1. Tôi không thể chấp nhận được. Anh đúng là đồ mọt sách.

2. Level: Lên bài

3. 3x: các game thủ chơi đến bài 30

4. Party: một nhóm game thủ cùng trình độ tham gia party để đánh quái vật

5. Account: Tài khoản. (Các game thủ đều có account để cất giữ tài sản ảo)

Chiếc ấm nước đặt trên bếp ga

Cho đến tận cuối ngày, tôi vẫn chưa thể nói với nàng cái câu đã chuẩn bị sẵn “Anh đã hết yêu em rồi”. Trong suốt một năm nay, ngày nào tôi cũng định nói câu này, song cuối cùng, giống hết hôm nay, hết một ngày trôi qua, tôi vẫn không thốt lên được lời nào và khi đồng hồ điểm chuông 10 giờ tối, chúng tôi sẽ lên giường đi ngủ, thậm chí sẽ làm tình rất lâu nữa.

Giờ thì chúng tôi cùng ngồi bên bàn ăn chờ ấm nước sôi. Nàng đọc báo, còn tôi xem ti vi. Tôi không để ý nàng đọc báo gì, và đọc mục gì trong tờ báo ấy, cũng như không biết mình đang xem kênh gì, phát thanh viên đang nói gì cho cái bản tin đầy tiếng sủng nổ. Tôi mãi nhìn ấm nước đang đặt trên bếp ga. Như thường lệ, nó sẽ khô hết lớp nước bám ngoài thành ấm, sẽ nóng âm ỉ lên, sẽ sôi réo, sẽ bốc hơi và sẽ trào nước. Khi nước sủi ra ngoài một ít, nàng sẽ đứng dậy, sẽ lấy chiếc khay có bộ ấm chén đã lau khô, sẽ bỏ trà vào ấm, sẽ chung nước sôi những chiếc tách đã rất sạch sẽ, sẽ chần trà, đổ nước đi và thay nước mới. Rồi chúng tôi lại cùng ngồi chờ cho đến khi trà chín. Tối nào cũng thế. Tôi có thói quen uống trà buổi tối còn nàng thì chăm sóc các chén trà cho tôi. Lúc chờ ấm nước sôi là quãng thời gian nhàn tản nhất trong ngày, sau khi chúng tôi quay cuồng với các loại điện thoại hẹn gặp, hóa đơn tài chính, công nợ, thuế má, rau cỏ, thực phẩm, quần áo cần giặt, lắng nghe cô nuôi dạy trẻ ở trường mẫu giáo và cuối cùng là đàm phán để tổng cổ thẳng con trai độc nhất của chúng tôi lên giường ngủ. Chúng tôi đã im lặng suốt 30 phút đồng hồ, và câu nói gần nhất là của nàng, cách đây 35 phút “Hôm nay anh có muốn cho thêm hoa nhài vào trà không?”. Tôi muốn nói một câu gì đó. Giả dụ mức tăng trưởng kinh tế thế giới đã âm 1,3; Chỉ số GDP của Mỹ giảm 0,5; Chỉ số tiêu dùng Việt Nam tăng 0,3 và thu nhập tháng này của tôi đã giảm đi một phần ba, mà rất có thể sẽ còn tệ hơn vào tháng tới. Đó là điều đang khiến tôi phật ối lên. Tôi định mở đầu sau 30 phút thế này “Hôm nay, sếp của anh quyết định cắt giảm lương xuống còn hai phần ba, và tháng sau thì tiến hành chiến dịch tinh giản biên chế”. Và tôi bắt đầu.

- Hôm nay...

- Này anh. – Bất chợt nàng ngẩng phắt lên nhìn tôi.

- Sao em?

- Hình như anh đang để bút tắt lên cái gối sa lông của em.

- Ừ nhỉ.

Tôi nói “Ừ nhỉ” thay vì nói tiếp cái từ “Hôm nay”, và tôi đứng lên đi cắt chiếc bút tắt bàn thay vì trút hết những nỗi lo sợ cho tương lai đang dày vò tôi từ cuộc họp buổi sáng. Khi tôi đã nhồi chiếc bút tắt vào đồng hồ bàn và quay trở lại bàn thì nàng đang đổ nước sôi vào trà. Tôi nhìn thấy vết ố trên chiếc khăn trải bàn kẻ ca rô và nhớ tới thủ phạm của nó: là một ông khách kỳ quặc đến vào Tết Nguyên đán năm ngoái. Vì hôm đó tất cả chúng tôi đều say nên tôi không thể nhớ nổi ông ta là người quen của tôi, của nàng, hay của một người bạn tôi cũng có mặt. Khi tiệc đã gần tàn, ông ta đứng lên đọc diễn cảm một bài thơ rồi kết luận “Quý vị có định nghĩa được tình yêu là gì không?”. Không ai muốn trả lời câu hỏi tẻ nhạt đó, và ông ta khoái trí vì không có đáp án.

- Tình yêu, ấy là một tạo vật vô hình giống như chiếc kiềng ba chân. Nếu chỉ tồn tại sự đam mê, nó chỉ có thể là tình dục. Nếu chỉ có sự chia sẻ, đấy là tình bạn và nếu chỉ có lòng hy sinh, đó là tình thương. Tình yêu không thể thiếu một trong ba thứ. Đấy đấy, trong quý vị đã ai có chiếc kiềng này chưa nào?

Một người có lẽ sợ ông ta làm phiền gia chủ, mới đưa mời ông ta một tách trà, vừa để ông ta già rượi, vừa để ông ta im miệng đi. Nhưng người khách đang cơn phấn khích, mới gạt phắt tách trà xuống tấm khăn trải bàn và tiếp tục bài diễn văn về chiếc kiềng.

Một lần tôi hỏi cậu bạn thân nhất về “sự đam mê”, cậu ta trả lời đầy hãnh diện.

- Một tuần ba lần, mỗi lần 30 phút.

- Thế còn đam mê?

- Đam mê cái gì? – Cậu ta ngơ ngác và nhắc lại. - Một tuần ba lần, mỗi lần 30 phút. Cuối tuần thì có thể hơn, tới 45 phút lận.

Cuối cùng, những câu trả lời về cái “chân kiềng” mà tôi nhận được trở thành một số liệu điều tra thực sự. Hầu như tất cả đều “Một tuần ba lần, mỗi lần 30 phút”. Tôi cũng vậy, một tuần ba lần, cho dù mỗi lần chưa tới 30 phút.

- Này anh.

- Sao em?

- Bản tin lúc chiều vừa thông báo có thể giá điện sẽ tăng lên 4,2 nếu ta dùng đến số thứ một trăm.

- Thế còn 50 số?

- Tăng 3,1.

- Trước là bao nhiêu?

- Trước 2,8.

- Ừ nhỉ.

Lúc chiều nay, trước khi rời khỏi sở làm, tôi tìm thấy một tấm ảnh trong máy tính khi đang loay hoay cài đặt lại hệ thống. Tôi bỏ quên nó trong một file vô danh từ rất lâu rồi. Bức ảnh không nét lắm vì thiếu sáng, lại chụp bằng điện thoại di động, nhưng vẫn rõ khuôn mặt của hai chúng tôi trên phong nền nâu đỏ của chiếc lán gỗ bỏ hoang. Đó là hai năm trước ngày cưới, và tôi chở nàng cùng túi đồ to kềch sù trên chiếc xe máy màu xanh tím trong một chuyến đi việt dã. Chúng tôi đã rông rã hai ngày ở trên đường, người đầy bụi đỏ và kiệt sức vì hầu như không nghỉ. Tuy nhiên, dường như có một lúc tôi thấy nàng bút rứt, khi ấy chúng tôi đang đi ngang qua một vách núi ảm đạm và buồn tẻ.

- Em mệt à?

- Không.

- Đói bụng không?

- Không.

- Buồn ngủ ư?

- Không.

- Lạnh?

- Không. – Nàng rên lên.

Trên lơ lửng vách núi có một chiếc lán, có vẻ như là bỏ hoang hoặc dành cho người đi rừng bị nhỡ độ đường. Tôi đỗ khựng xe lại.

- Anh muốn...

- Em cũng...

Tôi xuống xe, kéo nàng ra khỏi đồng đồ cao ngút mắt và bế thẳng lên lán. Chiếc xe đổ kênh xuống đất, xăng chảy lênh láng ổ loang đám bụi đỏ. Tôi chỉ định nghỉ lại trong chiếc lán đó chừng tiếng đồng hồ, song rút cục, chúng tôi đã ở lại đó tới hai ngày, phần vì cơn mưa rừng dầm dề đã làm trơn trượt một quãng đường đất, phần vì chiếc lán gỗ bỗng dựng trở thành một khách sạn thiên nhiên tuyệt vời. Chúng tôi không ăn, không ngủ, chỉ mãi miết làm tình không biết chán. Cứ cách một tiếng chúng tôi lại làm việc đó một lần, và trong suốt 10 tiếng đồng hồ như thế. Cơn mưa ngày càng thảm thiết. Nước mưa ử dột giăng màn trắng xóa khắp rừng núi khiến khung cảnh lạnh lẽo đến nẫu ruột, nhưng chính điều đó lại khiến chiếc lán gỗ thêm ấm cúng. Đêm đến, chúng tôi tiếp tục cái lịch trình của ban ngày, trên một tấm phen còn mới và dưới lớp chăn mỏng mang theo không đủ ấm, trong tiếng mưa rơi lộp độp mái gỗ và tiếng gào

rú của Kurt Cobain trộn lẫn ghi ta điện tử phát ra từ chiếc cát xét chạy pin cũ kỹ, trước ánh lửa màu cam bập bùng và giữa những tiếng cười khúc khích.

Tôi mỉm cười trước tấm ảnh. Lúc này, tôi nhớ lại cái hình chụp bằng điện thoại di động và kín đáo liếc nhìn nàng mà không tìm thấy một sự liên hệ nào với người trong tấm ảnh. Nàng vẫn còn đẹp, khuôn mặt chỉ già dặn đi chút đỉnh và thân hình thậm chí còn gợi cảm hơn cái cơ thể gầy gò ngày nào trong lán gỗ. Tôi không thể có lý do gì để hết yêu nàng khi mà chúng tôi vẫn giao tiếp hàng ngày, khi mà tôi vẫn cùng nàng ba lần trong một tuần, khi mà tôi không có một người đàn bà nào khác và khi mà chúng tôi vẫn ngồi uống trà cùng nhau vào mỗi buổi tối. Nàng đã rót trà nóng ra tách cho tôi, sau khi trà chín. Tôi nhấp môi theo thói quen, dù rất không muốn uống trà nữa. Tôi uống một ngụm, hai ngụm, rồi ba ngụm.

- Này anh.
- Sao em? – Tôi giật mình.
- Anh vừa để rót trà xuống khăn trải bàn. – Nàng mỉm cười nhưng đôi mắt lộ rõ vẻ không hài lòng. – Khăn trải bàn đã có một vết ố rồi, nếu thêm một vết nữa chỉ có vứt đi thôi.
- Đâu nào?
- Đó, đó. Anh nhìn thấy chưa?
- Ừ nhỉ.

Tôi kết thúc một ngày chủ nhật bằng cách đặt thân hình đã mệt đứt hơi xuống chiếc ghế gỗ cạnh bàn ăn. Những ngày nghỉ cuối tuần thường không bao giờ là ngày nghỉ khi mà luôn có gấp đôi việc so với ngày thường: thăm hỏi nội ngoại, giặt đồ đông đồ đã tích lại từ giữa tuần, tẩy trùng buồng tắm, đi siêu thị thu mua thực phẩm, dọn dẹp phòng của thằng con trai độc nhất, nấu ăn và rửa bát. Chỉ duy nhất tôi có một tiếng để nghỉ ngơi sau bữa ăn giữa ngày, trên chiếc giường mà trước mặt nó là một chiếc ti vi đang tường thuật lại trận bóng chuyền tẻ ngắt giữa hai đội nữ Đông Nam Á. Tôi nằm cạnh chồng mình, đầu gối lên cánh tay anh và bàn tay phải đặt lên bụng hoặc lên ngực anh. Anh chăm chú một cách đáng ngạc nhiên vào trận bóng chuyền nữ, đến độ không chớp mắt. Có lúc tôi còn cho rằng anh đã ngủ, kiểu ngủ nào, còn đôi mắt vẫn được mở. Suốt 30 phút chúng tôi không nói với nhau câu nào và có lẽ câu nói cuối cùng là của anh: “Em tắt hộ anh chiếc quạt gió được không, nó ầm ĩ quá”

Tôi tắt quạt gió, và lại tiếp tục nằm gối đầu lên cánh tay anh, cố gượng nhẹ cho thân hình không bị cong vẹo. Suốt nhiều tháng nay tôi bị hành hạ bởi chứng đau cột sống. Mỗi tối trước khi đi ngủ, mỗi sáng thức dậy, điều đầu tiên và điều duy nhất mà tôi nghĩ đến là từ “cột sống”. Lúc chiều nay tôi buột miệng.

- Cái cột sống của em...
- Lại đau nữa chứ gì?
- ...
- Em phải đi bệnh viện.
- Anh biết là em sợ nhất bệnh viện.
- Dù sao cũng phải đi viện. Em nên nghỉ ngơi nữa. Đừng ngồi nhiều.
- Công việc của em là ở văn phòng mà.
- Dù sao cũng nên nghỉ ngơi. Em làm việc bớt đi.

Anh tiếp tục theo dõi trận đấu bóng chuyền nữ. Tôi bắt đầu thấy mỏi mắt, nhưng không muốn ngủ. Tôi giải trí bằng cách đếm các động tác của anh. Cứ 15 phút anh lại quay sang thơm lên

má trái của tôi một lần, cứ 10 phút anh lại vỗ nhẹ vào lưng tôi, cứ 5 phút anh lại gõ các ngón tay vào thành giường, mỗi lần gõ 5 tiếng. Cuối cùng tôi bấm giờ, chờ đợi, và quả nhiên đúng sau 15 phút anh quay sang thơm lên má trái của tôi thật, sau đó lại tiếp tục theo dõi trận bóng chuyền. Đội bóng chuyền có 6 người, tôi biết thế nhưng vẫn cứ đếm. Dần dà tôi đếm luôn cả số khán giả, rồi đếm sang các đồ vật trong phòng. Chúng tôi có 2 chiếc tủ đứng, 6 chiếc ghế gỗ, 2 máy tính, 5 lọ hoa, 8 ly uống nước và 1 giá để giày. Tôi nhớ có lần đã từng đếm số lần mà anh gọi tên tôi. Đó là một đêm trên tàu hỏa trong chuyến đi từ thành phố lên cao nguyên.

Khoang tàu có bốn giường, nhưng chỉ có hai chúng tôi và một cụ già nữa ở tầng hai, giường bên kia bỏ trống. Chúng tôi nằm đối diện nhau, trên hai chiếc giường nhỏ hẹp. Khi những nhân viên phục vụ tàu đã ngừng đi lại, đèn ở các khoang bên tắt hết và tiếng ngáy của cụ già tầng trên vang lên khe khẽ, anh nhào sang tôi và làm cái điều mà tôi đang chờ đợi. Anh vẫn hay gọi tên tôi như thế, rất nhiều lần, liên tục hoặc ngắt quãng. Tuy nhiên chúng tôi cần không gây tiếng động, cho dù tiếng bánh răng đập vào đường ray và tiếng ngáy của cụ già tầng trên đã hầu như át mọi tiếng ồn. Có một lần cụ già của mình, ngừng tiếng ngáy và chúng tôi cũng phải ngừng lại một lúc. Đây là một trải nghiệm hiếm kỳ và tức cười hơn là ham muốn, song cuối cùng anh vẫn gọi tên tôi bằng những tiếng thì thầm không rõ. Tôi cố ghìm mình bằng cách tự đếm tên mình. Có lẽ hơn chục lần. Hình như thế. Nhưng tôi chỉ làm cái việc kỳ quặc ấy một lần, cũng có thể là đã lâu rồi anh không còn gọi tên tôi nữa. Tôi cũng không nhớ nổi từ bao giờ anh ngừng làm điều đó.

Đội bóng chuyền đã chơi được ba ván. Con số 3 làm tôi nhớ tới một vật gì đó, một người nào đó đã nói về một “chiếc kiềng” nào đó. Có lần cô bạn thân nhất của tôi nói rằng “Tình yêu một chân, tình yêu hai chân hay tình yêu ba chân. Hết sức vớ vẩn. Có cả tỷ cặp vợ chồng trên trái đất này vẫn làm tình hàng đêm mà không cần phải đam mê và chia sẻ. Nhưng cũng có hàng tỷ người làm điều đó không vì gì khác ngoài đam mê. Như thế nào thì hơn?”. Cô ta nháy mắt.

Anh đã hơi của mình quay sang phía tôi và lại tiếp tục theo dõi trận bóng chuyền với 12 cầu thủ. Chúng tôi không có một lịch trình bất thường nào khác ngoài buổi tối, khi đồng giấy tờ của anh và đồng đồ giặt của tôi đã được giải quyết xong, khi thằng con trai độc nhất đã ôm con gấu nằm ngủ. Vì thế, tôi yên tâm ngồi dậy.

- Em đi ra tiệm làm tóc.
- Làm gì thế?
- Làm tóc.
- Em nên nghỉ ngơi.
- Làm tóc cũng là nghỉ ngơi.
- Ừ nhỉ. Chúc vui.

Anh vẫn không rời mắt khỏi màn hình ti vi, và bây giờ cũng vậy, trừ lúc anh quan sát chiếc ấm đang sôi réo. Tôi cũng thế. Tôi chờ chiếc ấm trên bếp ga sẽ tràn nước ra ngoài chút xíu rồi mới đứng lên tắt bếp. Tôi tráng ấm, bốc một nhúm trà và chần qua nước sôi.

Tôi không có lý do gì để hết yêu anh khi mà chúng tôi vẫn giao tiếp hàng ngày, khi mà anh vẫn âu yếm tôi bằng cách hôn lên má trái vào những trưa chủ nhật, khi mà tôi không có một người đàn ông nào khác và khi mà chúng tôi vẫn ngồi uống trà cùng nhau vào mỗi buổi tối, như lúc đang chờ ấm nước sôi này.

Pizza chiều thứ sáu

Như phần lớn các chàng trai trên Trái đất này, chàng luôn mơ về hình ảnh một người phụ nữ đứng bếp, nhưng đó không phải là hình ảnh người phụ nữ lui cui bên đám rau diếp thịt thà đến toát mồ hôi như mẹ chàng, không phải hình ảnh người phụ nữ vừa đưa chiếc muôi to dùng ngoáy nồi nước lèo vừa bắn gắt giống chị gái chàng. Thế nên khi nàng cúi đầu vào ngực chàng “Em lúc nào cũng muốn được ở bên cạnh anh” thì chàng đồng ý ngay. Họ đi tìm một căn nhà thuê để ở cùng nhau. Nàng đến từ thành phố khác, cách nơi chàng ở những 2000 cây số. Họ cũng học khác trường nhưng có chung một tình yêu lãng mạn và tuyệt mỹ. Chàng thì sống ngay tại cái thành phố ồn ào này. Đối với chàng, câu chuyện khá đơn giản. Chàng về xin phép mẹ rằng chàng cần thuê một ngôi nhà gần trường cho tiện việc đi lại. Nhà xa quá, sáng nào chàng cũng đi học muộn.

Sau khi đi xem đến tận 12 ngôi nhà, thì họ dừng lại ở ngôi nhà thứ 13. Gọi là nhà vì nó có 4 bức tường gạch và một mái lợp ngói. Đương nhiên có cả cửa ra vào dẫn vào căn phòng duy nhất, phía trên là gác xếp lửng bằng gỗ. Được cái nền nhà trải đá hoa và bên vách phải có một căn bếp con con. Ổn rồi. Họ đồng ý thuê với giá tám trăm ngàn đồng một tháng.

Ngày giao nhận nhà, chàng hồ hởi chuyển đồ đến, nàng hồ hởi đi sắm đồ. Đồ chuyển đến là chiếc xe máy mà hàng ngày chàng vẫn đi học, một túi xách đựng quần áo, chăn màn, sách vở của chàng, một chiếc máy tính xách tay, thế là đã đủ nhu cầu về đồ đạc cho một chàng trai 21 tuổi. Chàng chở nàng đi khắp các chợ bán đồ tạp trong thành phố. Họ mua thêm một chiếc bàn, hai chiếc ghế nhựa, một tủ đựng quần áo bằng vải bạt, một bếp điện từ, nồi niêu xoong chảo, bát đĩa, cả một bộ ấm chén (dù sau này họ chẳng có thời gian để uống trà bao giờ). Có dụng cụ rồi, họ mua thêm thực phẩm khô. Nàng đựng gạo trong một cái lọ gốm cắm hoa to khổng lồ. Lúc trả tiền cho bà bán gạo rong, bà ta cười ngặt nghẽo.

- Trời ạ, gạo đựng trong lọ hoa. Từ ngày đi bán gạo, tôi chưa gặp chuyện này bao giờ.

Nàng càu nhàu với chàng rằng hôm nay đã gặp một bà bán gạo thực vô duyên. Nàng chưa đi mua gạo bao giờ, và bất mãn vì bà bán gạo đầu tiên mà nàng gặp đã làm mất hình ảnh của những người bán gạo. Trong lúc nàng sắp xếp những vật dụng mới mua một cách thích thú, điều này thực còn thú vị hơn cả lúc chơi đồ hàng hồi bé, thì chàng hăm hở cắt những cô gái chân dài ra khỏi mấy tờ tạp chí và dán kín mít lên tường.

- Em thấy giấy bồi tường của anh có sáng tạo không? – Mắt chàng sáng rỡ nhìn căn nhà giờ đã đầy màu sắc.

Nàng bổ sung thêm một lọ hoa nữa. Vậy là hoàn tất công việc trang trí cho ngôi nhà hạnh phúc. Họ thấy nó đẹp tuyệt cho dù không có điểm gì tương đồng với ngôi biệt thự có giàn tigon leo lên tận ban công tầng hai mà chàng vẫn ở, cũng không hề giống căn hộ chung cư 6 phòng khép kín nằm trên tầng 18 của bố mẹ nàng. Thứ mà chàng thấy tuyệt nhất là căn bếp. Nó không có bộ tủ bếp màu xanh cốm, không có giá để đựng dụng cụ inox tối tân, không có tủ lạnh 5 ngăn liền kề bên cạnh, không có bộ bát đĩa Hoa Kỳ sáng bóng, chỉ là một cái bàn xi măng lát đá trắng nhô ra, đủ đặt một chiếc bếp điện và hai cái nồi lên đó. Trong lúc chờ nàng đi chợ về, chàng ngắm nghía căn bếp và thấy nàng đang quay lưng lại, chiếc tạp dề hoa thắt chéo ra sau. Gáy nàng trắng ngần dưới búi tóc, cánh tay nàng thon dài nõn nà đang khẽ nguẩy tô canh, đôi môi hồng xinh xắn chum lại nếm thử vị của món ăn vừa nấu, chiếc váy ngắn khẽ lay động trong ngọn gió vừa bí mật lượn qua cửa sổ, nó lay động trên cặp đùi trần thanh mảnh. Má chàng nóng dần lên. Chàng hình dung ra mình tiến lại gần, quàng tay ôm choàng lấy bụng nàng, đặt môi lên cái gáy yêu kiều của nàng, mùi ngây ngất của nước hoa True Love vấn vương trên tóc càng làm chàng cuống quýt, chàng kéo mạnh chiếc váy lụa, nàng khẽ kêu lên một tiếng nũng nịu... Tức thì có tiếng xẹt cửa.

- Anh, xách đồ vào cho em nhanh lên. Có lẽ em nên đi chợ ba ngày một lần để mua một thể. Ngày nào cũng ngập đầu vào chợ thể này thì chết mất.

Chàng vội giúp nàng xếp đồ lên giá.

- Em mua cá rô phi. Có được không? – Nàng mở to mắt.

- Được, em mua gì cũng ngon. – Chàng âu yếm nhìn nàng, thấy trước mặt là hình ảnh người phụ nữ đứng bếp mà mình mơ ước.

- Nhưng em không chắc đó có phải là cá rô phi không nữa. Mà anh có biết làm cá không?

- À... ờ... không.

- Chết mất thôi. Em cũng không biết làm.

- Chúng ta cùng làm vậy. – Chàng nói giọng dịu dàng.

Nàng dỡ cá ra thớt. Hai con cá quẫy tung ra hai phía. Chàng và nàng mỗi người vội đuổi theo một con cá. Chàng cầm sống dao đập đánh chát vào đuôi nó. Còn nàng lấy chiếc xẻng hót rác hót một con vào bên trong thớt. Nó quẫy tiếp ra ngoài và nàng đuổi theo hót lại. Hơn chục bận như thế cho đến khi con cá mệt lả không quẫy nữa thì họ mổ bụng và đánh vẩy. Lúc nàng rán cá, chàng âu yếm ngắm nhìn từ đằng sau. Nàng vẫn mặc nguyên chiếc quần jean lúc đi chợ. Nàng quên không đeo tạp dề mặc dù đã sắm đủ 8 chiếc 8 màu khác nhau cho nó hợp tông với những bộ quần áo mặc nhà của nàng. Tuy nhiên tóc nàng vẫn cao lên để lộ cái gáy yêu kiều. Chàng khẽ bước lại gần, chạm môi vào gáy nàng. Da thịt nàng đầy mùi cá rán. Nàng đưa một tay quạt mồ hôi rùng rùng trên trán và giúi bàn tay đầy mùi hành tỏi còn lại vào má chàng.

- Tránh ra kia, anh không thấy là em đang bận rộn đây hử?

- Kệ nó, vụn nhỏ bếp đi vậy.

Nàng bắn khoăn nhìn chảo cá rán vẻ đấu tranh tư tưởng rồi cuối cùng cũng vụn nhỏ bếp. Chàng tựa lưng vào bức tường bếp rồi kéo nàng lên người mình. Họ cố gắng cố gắng như thể phải xong xuôi trước khi chảo cá sẽ chín vàng. Tuy nhiên, dù gì vẫn không kịp. Một mùi cháy khét xộc lên. Nàng hốt hoảng nhìn chảo cá và kêu lên thảm thiết.

Sau vài lần bị cháy thêm vài chảo cá và mấy nồi thịt nữa thì giấc mơ “người đàn bà đứng bếp” của chàng trở nên mơ hồ, lẫn lộn. Chàng học sáng, nàng học chiều. Họ chỉ có thể gặp nhau vào buổi tối, và công việc làm bếp thì chiếm rất nhiều thời gian. Thậm chí còn gấp đôi thời gian mà mẹ và chị gái của chàng vẫn tiêu tốn vì nó. Sau khi nàng đã hoàn tất việc nấu nướng, rửa bát và dọn dẹp thì đã 10 giờ tối. Họ dành thời gian cho việc khác đến tận lúc nửa đêm và sáng nào chàng cũng đến lớp trong tình trạng thiếu ngủ.

- Hay mình không nấu ăn nữa vậy? – Nàng thở thê.

- Không nấu thì biết ăn gì bây giờ?

- Pizza.

- Mình không đủ tiền để ngày nào cũng ăn pizza.

- Đủ. Các tiệm pizza giờ đều khuyến mại mua 1 tặng 1. Như vậy với hai chiếc pizza mình sẽ đủ để ăn cả ngày.

- Không phải ngày nào họ cũng khuyến mại.

- Có chứ. Em nhớ lịch khuyến mại của từng tiệm bánh. Này nhé, Casa Mia khuyến mại mua 1 tặng 1 vào thứ hai, Al Frescos thứ ba, Mondo Gelato thứ tư và thứ bảy, Pepperonis thứ năm, Press Club chủ nhật. Chỉ còn thiếu mỗi thứ sáu nữa thôi. Thứ sáu mình đành ăn món khác vậy.

Vậy là họ có giải pháp bếp núc mới. Cứ mỗi sáng, nàng gọi điện đến cửa hàng để đặt bánh pizza. Họ ăn pizza cả ngày, cả tuần, trừ thứ sáu. Buổi tối, họ nằm nhả nằm trên căn gác xép, chân duỗi dài về phía trước, màn hình laptop để trước mặt, liên tục phát những hình ảnh của Lindsay Lohan, Brad Pitt, Beyoncé Knowles và Angelina Jolie. Họ đặt liền đống pizza lên bụng, nhắm nháp đủ các vị của Margarita, Mediterranean, Hawaiian, Oceana, Spicy Masala*. Thật tuyệt vời, dán mắt vào những bộ phim nóng bỏng và nghiền ngấu những chiếc bánh pizza là sở thích của cả chàng lẫn nàng. Họ xem phim không biết chán, ăn pizza không biết chán và trao cho nhau những nụ hôn dài không dứt. Họ thấy mình giống một cặp vợ chồng mới cưới đang đi nghỉ tuần trăng mật trong một chiếc lán gỗ ven bờ biển. Mặc dù ngoài kia là mặt đường xe tải

chở hàng chạy rầm rập, nhưng họ vẫn tưởng tượng ra đây là những con sóng lang thang ì oạp vỗ vào triền cát. Chàng tạm quên giấc mơ về “người đàn bà đứng bếp” mà thay vào đó là những chiếc bánh pizza tròn xoe.

Rồi một sáng nọ, chàng đột nhiên nhận ra rằng chàng mong ngóng đến thứ sáu. Đó là ngày chàng được ăn một món khác chứ không phải là pizza. Nó là cơm được làm từ gạo. Khát khao này bắt đầu nhen nhóm từ ngày thứ hai, cháy bỏng cực điểm vào ngày thứ năm và thất vọng vào ngày thứ bảy. Nàng vẫn đều đặn ních pizza một cách đầy hào hứng. Những chiếc pizza khuyến mại bắt đầu làm cơ thể nàng tròn xoe xoe giống một chiếc bánh. Càng ngày, cái điệp khúc pizza càng làm chàng phát ốm. Chàng bắt đầu nhớ căn bếp của mẹ chàng với những đĩa cá quả chiên vàng ruộm, bát canh rau muống dầm sấu chua tê đầu lưỡi, liễn thịt kho dừa thơm ngậy, và những quả cà pháo ròn tan. Nghĩ đến chàng ứa nước miếng. Và thỉnh thoảng buổi trưa chàng lại trốn về nhà ăn một bữa cho đã đời.

Cho đến một chiều thứ sáu, nàng làm cho những ngóng mong của chàng tan thành mây khói khi giờ lên hai chiếc thẻ có ô vuông xanh đỏ.

- Hôm nay mình ra ngoài tiệm ăn được rồi anh ạ. Em mới xin được hai chiếc thẻ giảm giá của đĩa bạn. Nó đi xem phim và được tặng cái này. Giảm 50 phần trăm nhé. Của BudQueen.

Chàng cười gượng và chở nàng ra phố. Trên đường nàng ríu rít. Vào quán nàng lú lo. Các tiệm bánh pizza không cho khách mua hàng khuyến mại 1 tặng 1 ngồi ăn tại chỗ, chỉ được phép mang về. Mà sau các khoản thuê nhà, điện, nước, mạng internet và hàng tỉ chi phí khác thì không phải lúc nào chàng cũng có thể đưa nàng tới một tiệm ăn Ý có khăn trải bàn kẻ ca rô, cửa kính trông ra khu phố với những tiệm thời trang và quán cà phê hạng nhất. Người phục vụ bàn mặc đồng phục có logo của nhà hàng BudQueen lễ phép hỏi họ muốn dùng gì. Nàng chìa thẻ khuyến mại ra trước. Người phục vụ giải thích rằng hai chiếc thẻ này không được sử dụng cùng một lúc vì nó là hai loại khác nhau.

- Nếu nó là của hai người khác nhau thì sao nào? – Nàng vặn hỏi cậu phục vụ.

- Thì dùng được ạ.

Nàng nháy mắt nhìn chàng rồi cười rất tươi.

- Đúng, đây là thẻ của hai người khác nhau, một của tôi và một của anh ấy.

- Nhưng hai người vẫn đi cùng nhau, ngồi cùng một bàn đấy thôi. – Cậu ta kinh ngạc.

- Không, chúng tôi không đi cùng nhau, chỉ quen nhau thôi, và vừa tình cờ gặp nhau ở đây nên mới ngồi cùng bàn.

- Thế thì... cũng được. – Cậu phục vụ lúng túng gãi đầu gãi tai trước tình huống chưa từng gặp trong lịch sử khuyến mại pizza. – Nhưng... như thế là hai người phải thanh toán thành hai hóa đơn khác nhau đấy nhé.

- Đúng thế. Chúng tôi có liên quan gì đến nhau đâu.

Cậu phục vụ lúc lắc đầu khó hiểu và mang tờ đặt món đi thẳng vào trong bếp. Nàng cười phá lên vì ý tưởng rất tinh quái của mình. Còn chàng sững người nhìn khuôn mặt nàng tròn trịa như một chiếc pizza. Chỉ vì hai chiếc bánh khuyến mại mà nàng đồng ý nói rằng hai người chỉ là người quen ngồi cùng bàn thôi ư? Chàng thấy vị bánh pizza càng trở nên đáng ghét.

Những ngày sau đó, chàng ít đi ăn cùng nàng vào thứ sáu vì càng ngày càng phát hiện ra sở thích ăn uống của chàng và nàng rất khác nhau.

Một tối thứ sáu, chàng tình cờ nhìn thấy nàng ngồi trong quán La Terrazza dưới ánh đèn vàng và đối diện với một khuôn mặt không phải là chàng. Chàng khẽ nhún vai và lặng lẽ trở về ngôi nhà có căn gác xép bằng gỗ để thu dọn chỗ đồ đạc ít ỏi. Chàng mang đến ít nên mang đi cũng dễ dàng. Trước khi đi, chàng để lại một mẩu giấy. “Chúc mừng em vì đã có người sẵn sàng tặng cho em những chiếc pizza của chiều thứ sáu”. Chàng ký tên và không quên đề ngày tháng. Tròn ba tháng kể từ ngày họ bắt đầu dọn đến ngôi nhà này.

Chú thích

* Tên các loại bánh pizza

Tin nhắn

Hễ lần nào người phụ nữ ấy đến quán là cô lại bảo đồng nghiệp để mình bê nước ra hoặc kiểm có dọn dẹp ở những bàn xung quanh. Đã thành thói quen, tính tò mò theo bản năng khiến cô luôn tự hỏi hôm nay cô ta sẽ làm gì và hẹn hò ở đâu, mặc dù biết rằng điều đó là trái với quy định và nếu sếp biết được, chắc chắn ngày hôm sau cô không thể đến chỗ làm việc được nữa. Với khuôn mặt dịu dàng đến nhẫn nại, ánh mắt hơi mệt mỏi nhưng đôi bàn tay thì thoăn thoắt, cô cử nhân ngành mở địa chất không gặp thời như sinh ra để làm nghề phục vụ bàn. Ông bà chủ thích cô ngay từ lần gặp đầu tiên và hứa hẹn sẽ cho cô lên kíp trưởng. Nhưng ngót nghét cô đã phục vụ ở quán cà phê này năm năm rồi, những cô gái vào sau đã được tăng lương, chức quản lý đã có người đảm nhiệm, còn cô vẫn ở bước khởi đầu. Dù sao đây cũng là một quán cà phê danh tiếng với hương vị cà phê thượng hảo hạng và những người vào quán, dù ít dù nhiều nếu không phải là người sang trọng thì cũng với mục đích muốn tạo sự sành điệu trong phong cách. Tầng dưới là một cửa hàng thời trang mà giá tiền quần áo tỉ lệ thuận với giá cà phê trên gác. Một chỗ làm tốt, nhiều lần cô tự nhủ như vậy. Tuy công việc hơi đơn điệu nhưng cô đã quá quen với nếp làm việc ấy rồi, quen đến nỗi cô vác luôn cả phong cách làm việc về nhà. Lụi cụi và cô đọc như một bồi bàn thực sự.

Chỉ khi người phụ nữ trẻ ấy xuất hiện, cô mới thấy trong mình xuất hiện những cảm xúc mơ hồ, lẫn lộn, như thể một cỗ máy bắt đầu nạp tri giác từ những con chip điện tử. Người phụ nữ đó trạc tuổi cô, nhưng trông trẻ hơn và sau nhiều lần xem xét lại, cô quả quyết rằng nếu mình cũng diện bộ cánh đó thì chưa chắc đám đàn ông đã liên tục đá mắt về phía mái tóc nhuộm vàng kia. Lần đầu tiên cô mang thực đơn ra và kiên nhẫn chờ đợi. Mái tóc vàng chỉ mãi chúi vào những dòng tin nhắn trên chiếc điện thoại nhỏ xíu. Cô ta vừa bấm máy thoăn thoắt, vừa nhấm nhẳng với cô bạn đối diện.

- Tối qua có phi vụ hay quá mà hấn trốn mất. Bảo bạn nhưng tao đoán mục vụ lại ì xèo đây.

Cô gái kia có mái tóc đỏ tía hất hàm.

- Sao bảo vợ lão không biết?

- Ai biết được. Thế nào mà chẳng có lúc hấn để lộ ra. Đi nhiều như thế mà không biết có họa là gà. Nhưng đây chả sợ. Làm thế nào thì làm, không đây nghĩ chơi.

Cô tóc đỏ cười khanh khách.

- Thế hấn có sợ không đã? Hay lại rúm vào váy vợ?

Giờ cô mới nhìn rõ khuôn mặt vừa dứt khỏi chiếc điện thoại. Một vẻ ngây thơ, thánh thiện nhưng đôi mắt thì như bị đặt lạc chỗ. Lúc này chúng càng khó tả hơn vì câu hỏi móc máy của cô tóc đỏ.

- Mà xem đây. Gọi lại bây giờ đây. À quên, cho hai cappuccino.

Cô rảo bước về quầy, lòng cảm thấy khinh thường. “Coi vậy mà đi tranh chồng người khác. Trông thì rõ đẹp mã. Tưởng thế nào”. Và cô nhún vai, vẻ không quan tâm. Tuy nhiên, không hiểu ma lực nào khiến cô cứ thỉnh thoảng lại liếc mắt phía về hai cô gái ấy. Cô tóc vàng có tấm lưng mảnh dẻ, bờ vai để trần đỡ hờ hững những sợi tóc thẳng mượt rất thời trang. Cô chưa bao giờ thử mặc những bộ quần áo kiểu ấy, trông rõ là thiếu đứng đắn, nhưng không hiểu khi cô khoác chiếc áo đó vào, trông sẽ ra sao nhỉ. Điện thoại của cô tóc vàng réo vang.

- Anh có gì để mà giải thích nữa. Không, tôi không muốn nghe. - Rồi một hồi lâu, cô nhìn bạn mình cười đắc thắng. - Ừ, được rồi, em nghe rồi. Thế bây giờ anh đèn gì nào. Tối nhé, OK?.

Từ bạn ấy, cô gái tóc vàng đến quán thường xuyên. Mỗi lần với một cô bạn gái khác nhau và qua những câu chuyện nghe lỏm được, cô đủ hình dung ra trọn vẹn về nhân vật vô hình kia: Một gã đàn ông bạc bẽo, thừa tiền, ngu xuẩn và dễ dàng bị xỏ mũi. Hôm trước, khi vác bọc cà phê từ tầng một lên, cô nhìn thấy cô tóc vàng đang thử một chiếc váy viền ren màu đen mà cô nắm rất rõ giá của nó bằng hai tháng lương của cô. Cô bạn nhăn mặt.

- Sao mày xài sang thế?

Cô tóc vàng xoay một vòng làm lộ cặp giò thẳng tắp.

- Đáng gì, hần còn bảo mỗi tháng sẽ chu cấp cho tao hai chiếc váy như thế này.

Cô quay ngoắt lên gác, cảm thấy tức thở khi phải leo cầu thang. Cô thấy lạ vì mọi khi mình leo bằng bằng mà chẳng hề gì, lạ hơn khi rất lâu sau cô vẫn thấy tức thở. Cả đời cô chưa dám mơ đến một chiếc váy như thế. Tiền lương, cô chia đều cho các ngày đi chợ và hôm nào hết xoăn hôm ấy. Vậy mà cuối tháng, cô cứ cộng cộng trừ trừ các con số trong một cuốn sổ học sinh, chỉ sợ nhầm lẫn hay lỡ có rơi mất đồng nào khi đi chợ. Khoản tiền ít ỏi anh đưa, cô chỉ dùng vào điện nước và các khoản lặt vặt, nhiều nhất vẫn là dành cho con gái. Song chỗ tiền khổng lồ ngốn vào cô con gái bé nhỏ tính ra cũng không đủ mua một mẫu viên ren của chiếc váy đen kia. Chồng cô là kỹ sư xây dựng. Anh đi các tỉnh suốt theo công trình. Người ta vẫn nói rằng nghề xây dựng thời mở cửa là nghề ăn khách, kiếm bộn tiền vì lúc nào cũng có việc. Về sau thì đúng như vậy thật vì chưa bao giờ cô thấy anh hết việc. Có hôm quá nửa đêm mới về nhà, mệt lả nhưng vẫn không quên hôn vợ và con gái đang say giấc. Nhưng có tiếng mà chẳng có miếng. Nhiều khi cô còn phải giúi thêm khoản tiền thưởng từ những tháng quán đông khách vào túi anh để phòng đi về đêm hôm lỡ có chuyện gì. Lần nào cũng thế, anh kiên quyết không cầm, nói rằng cô để dành mà bồi dưỡng chứ công việc của cô cũng vất vả lắm. Những lúc như vậy, cô nhìn chồng đầy vẻ biết ơn, cảm tạ Trời Phật đã ban cho mình một người chồng tốt. Và rồi cô thể hiện tình yêu và lòng biết ơn đối với chồng bằng nhiều cách, trong đó có một cách ngày nào cô cũng làm. Đó là đứng vào giờ giao ca, khi các nhân viên chuẩn bị về hết và ông chủ cũng đi ăn trưa thì cô lên bót một chút cà phê thượng hảo hạng vào một chiếc lọ đã chuẩn bị sẵn, để đến sáng sớm hôm sau anh có sẵn một tách cà phê nóng hổi trước khi đi làm. Nhiều năm nay, cô làm việc đó như một phản xạ có điều kiện và hạnh phúc khi nhìn thấy vẻ mặt mãn nguyện của chồng.

Từ một cô sinh viên phơi phới và vô lo, cô đã hoàn toàn trở thành một người đàn bà tính toán và tủn mủn, biết chấp nhận với những niềm vui nhỏ con. Có một lần, cô rất phấn khởi vì bọc quà trong túi xách mà cô chuẩn bị mang về cho con gái, hai miếng bánh gatô đắt tiền mà một cặp trai gái vừa vào quán bỏ lại nguyên. Phần lớn những cô gái trẻ đi cùng người yêu vào đây đều ổng ẹo. Cà phê và các món ăn nhanh chỉ là cái cớ để họ tỉnh tò nhau. Nhiều lúc cô nửa lộn ruột vì cái vẻ uốn éo của họ, nửa vui mừng vì những gì họ bỏ lại và thầm tiếc rằng giá mình có thể mang hết mọi thứ còn lại về nhà. Nhưng bất chợt, cô tóc vàng kia lại đến, đi cùng một tốp bạn rất đông, với các mái tóc nhuộm đủ màu sắc. Họ khoe nhau những bộ quần áo và đồ trang sức đắt tiền vừa được mua tặng. Cô tóc vàng hất mái tóc để lộ chiếc dây chuyền bạch kim sáng loáng có viên kim cương nhỏ xíu ở giữa.

- Quà tặng Valentine đấy.

Tự nhiên cô thấy miếng bánh trong túi vô duyên hết chỗ nói và đỏ cả mặt như thể tất cả những người trong quán đều biết cái việc bí mật cô làm hàng ngày. Con người đang sung sướng vì món quà tặng đắt giá cầm ly nước chanh từ trên khay mà không chờ cô đặt xuống.

- Không tặng thì tở giận chết. Mà có biết hần lưu tên tở trong máy là gì không? Cửa hàng gỗ. Để an toàn ấy mà. Lỡ mẹ vợ biết được lại rách việc. Còn tở đặt nick cho hần là Gà con.

Bằng đi một thời gian, cô không thấy cô gái tóc vàng và nhóm bạn lui lại quán nữa. Cô cũng biết lý do vì có một lần thấy cô gái ấy phàn nàn.

- Chẳng hiểu sao khi biết tội mình hay đến đây, hần lại không đồng ý. Thôi chiều ý chàng một tí vậy.

Cô cũng quên mất cái vị khách đặc biệt ấy rồi và trở về với công việc thường nhật một cách hài lòng. Hôm nay cô có một niềm vui nhỏ nhỏ: Ngày sinh nhật của anh. Hai mẹ con đã dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ. Cô con gái bé nhỏ được tết lại tóc và mặc bộ quần áo đẹp nhất. Còn cô xin về sớm và trích hần ba ngày tiền chợ để mua chiếc bánh đắt tiền nhất quán mà ông chủ ưu tiên bán rẻ cho cô. Cô lau chùi lại tấm ảnh cưới và đặt lọ hoa hồng cạnh chiếc bánh gatô có những lớp sôcôla trắng phủ đều trên bề mặt, bông bành như cánh đồng tuyết trong những trang cổ

tích thời thơ bé.

Anh mở cửa bước vào, tay xách cặp như mọi khi và hơi bất ngờ, lúng túng là nhiều hơn khi thấy hai gương mặt quen thuộc ngồi im lặng trong ánh nến. Thấy anh về, hai mẹ con reo lên vui sướng. Anh ôm chặt lấy con gái vào lòng rồi liếc mắt nhìn vợ.

- Anh xin lỗi, hôm nay lại có công trình mới.

Vẻ thất vọng lộ rõ trên gương mặt cô.

- Ngay bây giờ? Có kịp ăn cơm không, em nấu xong rồi đấy?

Người chồng khẽ khàng.

- Không kịp, nhưng anh sẽ ăn chiếc bánh này thay cơm cùng hai mẹ con rồi mới đi.

Cô vui hẳn lên. Trong lúc chồng tắm, cô vội vàng đi lấy cho anh bộ quần áo đã được là sẵn từ trước rồi lấy dao cắt bánh. Đột nhiên, chiếc điện thoại di động của anh kêu títt. Lúng túng với miếng bánh trong tay, cô vội chạy ra giăng lấy điện thoại từ tay con gái vì sợ nó làm hỏng. Hoàn toàn xa lạ với những thiết bị văn minh ấy, cô định cầm vào buồng tắm cho chồng nhưng chợt nhìn thấy hàng tin nhắn trên máy mà vô tình cô con gái đã vô tình bấm nút nhận "Gà con. Sao lâu thế? Em đã đặt bánh sinh nhật cho anh rồi. Đến ngay với em nhé cưng". Cô điên cuồng bấm tới bấm lui và một hàng chữ hiện lên trên màn hình xanh nhạt. "Cửa hàng gỗ".

Thốt nhiên, miếng bánh trên tay cô cứng như đá, cứng đến nỗi cô không còn ý niệm được bên nào cầm bánh bên nào cầm điện thoại nữa.

Tặng sách

Tôi là nhân viên chạy bàn giấy ở một nhà xuất bản. Để khuyến cầu và tạo nét độc đáo cạnh tranh với hàng loạt công ty sách đang mọc lên nhan nhản, bắt đầu từ năm ngoái, giám đốc đặt ra một tặng thưởng danh dự, ấy là bằng khen cho cá nhân nào đặt mua sách nhiều nhất. Theo số liệu điều tra của phòng phát hành, tặng thưởng cuối năm nay may mắn lại rơi vào đúng cậu bạn nhà văn của tôi, người tự mua tác phẩm của mình nhiều nhất. Với số lượng đạt mức quân quân là 500 cuốn sách trên tổng số 1000 ấn bản, cậu bạn thân thiết đã được mời lên bục sân khấu để nhận phần thưởng. Tiếng vỗ tay vang dội từ phía khán giả, tiếng pháo giấy, tiếng sâm panh nổ khiến tôi cũng xúc động chẳng kém gì cậu ấy. Lúc vào cánh gà, tôi vỗ vai cậu mỉm cười.

- Xin chúc mừng cậu. Chúc cậu tiếp tục giành được tặng thưởng năm sau...

Cậu ấy ôm chiếc phù điêu mạ vàng có chạm hình cuốn sách, mười đầu ngón tay run run, khuôn mặt đỏ ửng lên.

- Cậu im đi.

Đúng lúc đó một nhà báo nữ chen vào giữa hai chúng tôi. Cô ấy chìa máy ghi âm và chiếc micro ra trước mặt người lập kỷ lục.

- Thưa nhà văn, anh có thể tiết lộ cho tạp chí Loa thùng biết rằng anh đã sử dụng 500 cuốn sách vào việc gì được không?

Khuôn mặt cậu bạn tôi càng đỏ ửng lên, mồ hôi lã chã phủ đầy mắt kính, cậu ấy run rẩy.

- Tôi đi tặng.

- Tặng? – Cả tôi lẫn nữ nhà báo đồng thanh kinh ngạc. Mãi sau, nữ nhà báo mới thốt lên. – Anh có thể tiết lộ cho bạn đọc của Loa thùng một vài chi tiết về các fan hâm mộ được không?

Tức thì cậu ta không nói không rằng ôm phù điêu bỏ chạy ra cửa. Bẵng đi vài tháng, trong một cuộc gặp tình cờ, tôi kéo cậu ta vào quán cà phê và không quên nhắc lại cái điều mà cả tôi lẫn nữ nhà báo nọ đã thắc mắc.

- Này tớ hỏi thật, người nhận sách cậu đồng khác gì khách mời đám cưới. Cậu tặng những ai vậy?

Nghe nhắc đến từ sách, cậu ta giật thót mình, cà phê phì cả ra ngoài miệng. Tôi nhớ có bác nhà thơ kiêm nhà văn, nhà báo, nhà biên kịch (vì sách của bác ta gồm cả bốn hạng mục trên) mang sách ký tặng cho cả các cô phục vụ ở quán cà phê. Nhưng cậu bạn tôi thì không được như thế, chơi thân với cậu ta từ nhỏ, tôi tuyệt đối cho rằng “hào phóng” là một từ bẩm sinh cấm kỵ của cậu. Như để khẳng định lại ý nghĩ của tôi vừa rồi, cậu ta thề sống thề chết rằng tớ hà tiện lắm, có dám vung vít tặng sách cho ai đâu, đầu tiên chỉ kính biếu bố để một cuốn, bố vợ ưu tiên cho hai suất.

- Thế sách đi đâu? Cậu làm gì với sách?

Cậu ta siết chặt cuốn sách trong tay, ngó quanh quất, rồi mới hạ giọng.

- Tớ kể cậu nghe. Đầu tiên là đồng đảo các nhà báo.

Tất cả gặp tớ đều hỏi rằng “Sách đâu?”. Tớ không thể không xuất kho vì mặc dù họ không hề đọc sách tớ song đều có nhã ý viết bài bình luận và phỏng vấn về nội dung cuốn sách. “Tớ tâm huyết với tác phẩm của cậu, yêu mến cậu, về nhà kỳ cách viết bài về cậu, chẳng lẽ cậu bắt tớ bỏ dở công việc bộn bề để lên phố mua một cuốn sách. Đừng ki bo thế chứ.” - Vâng ạ, bác nói đúng, em kính biếu bác một cuốn sách. Thế là tớ ký tặng.

Thứ đến là những người tớ cực kỳ biết ơn. Tôi là người in truyện ngắn đầu tiên cho cậu. Vâng ạ. Còn tôi là người đã khuyến khích cậu sáng tác. Vâng ạ. Cả tôi nữa, chính tôi là người đã giới thiệu cậu. Vâng ạ. Đừng quên rằng tôi là người đã hì hụi sửa chữa những tác phẩm dở ẹc của cậu. Vâng ạ. Vậy mà cậu lại keo kiệt một cuốn sách. Vâng ạ. Các bác nói đúng, ơn này không biết

lấy gì trả được, nữa là một cuốn sách. Thế là tứ ký tặng.

Kế tiếp là đồng nghiệp. Đầu tiên tứ chỉ dám lén lút tặng sếp trưởng. “Sách đâu, Tết này đừng đem rượu đến nhé. Sách là quý nhất rồi”. Vâng ạ. (Tứ mang theo sách nhưng không dám quên rượu). Sếp phò lên tiếng “Chắc nó khinh mình”. Không ạ, em đâu dám, là sợ sếp bận quá chưa có thời gian đọc đấy thôi. Sách đây ạ. Sếp bé mắt mề. “Nghe nói đã vài người có sách rồi đấy”. Sếp cũng có nữa mà. Sách đây, kính biểu sếp. Các đồng nghiệp thì thảo râm ran. “Nó đã tặng sách mày chưa?” – “Chưa, nó có tặng ai đâu, chỉ tặng các sếp thôi”. – Sách đây ạ, em nào dám hẹp hời với các bác một cuốn sách. Thế là tứ ký tặng.

Rồi đến các đối tác khách hàng. Tôi đã ký với công ty cậu những hợp đồng vài chục ngàn đô, mời cậu sang cả nước ngoài để khảo sát thị trường, sáng nay vừa nhìn thấy cậu trên báo. Cậu lại kẹt xỉ một cuốn sách hay sao? Đúng đúng. Sách đây có ngay. Thế là tứ ký tặng.

Sau đó là những người liên quan trực tiếp đến cuốn sách. Tôi mất cả đêm để viết lời tựa cho cậu. Tôi đã thiết kế bìa giúp cậu. Tôi vác ống kính cả buổi chiều dưới nắng để chụp cho cậu cái ảnh chân dung in bìa. Tôi giúp cậu đặt tên cho cuốn sách. Còn tôi nữa... Đúng thế, không thể keo kéo với những người đương nhiên phải được tặng một cuốn sách. Thế là tứ ký tặng.

Tiếp theo là họ tộc. Con đã tặng sách cho chú X chưa? Chú ấy là nhà thơ lớn, có thể cho con những lời khuyên trong nghiệp viết. Vâng ạ. (Giữa đám giỗ tứ không thể từ chối một bậc cao niên đi trước) Còn tôi nữa, Tết năm nào tôi cũng mừng tuổi cho con trai cậu một tờ có hình cụ Franklin, vậy mà cậu lại hà tiện một cuốn sách. Chú X có sách, cậu Y có sách, tôi là dì ruột cậu, hời nhỏ vì bế cậu mà giờ tôi bị gai đôi cột sống. Vâng ạ, con kính biểu các cụ. Thế là tứ ký tặng.

Thứ nữa là bạn bè. “Này cậu, sách đâu?” – “Hi hi, sách vở gì, tứ chẳng tặng đưa nào hết ráo, các cậu đọc sách tứ làm gì cho mất thời gian, viết lãng nhăng ấy mà” – “Hóa ra nó bảo chúng mình không có trình độ thưởng thức văn hóa nghệ thuật. Bạn nào không biết, nhưng chúng tứ chơi với cậu 20 năm nay, hôm nay lại đến thăm nhà cậu nhân ngày Tết, cậu mà keo bần với chúng tứ một cuốn sách thì...” Đây đây, sách đây. Thế là tứ ký tặng.

Cuối cùng là những câu chuyện đã từng rất lãng mạn của tứ. Sẽ có một cú điện thoại nhân ngày đẹp trời “Chào anh, dạo này anh sống thế nào?” – “Cũng tạm tạm em ạ” – “Công việc viết lách của anh thế nào?” – “Cũng túc tắc em ạ”. – “Nghe nói anh mới ra một cuốn sách?” – “...” – “Em cũng muốn đọc nhưng không biết tìm mua ở đâu”. Tóm lại là tôi rất yêu quý anh, sẵn sàng chia sẻ với anh một nửa trái tim, vậy mà anh nỡ tũn mủn với tôi một cuốn sách. Thế là tứ ký tặng.

- Đó là lý do vì sao... - Cậu ta kết luận. - 500 cuốn sách đã ra đi mà... không có người đọc. Vì tứ dám chắc rằng 99 phần trăm số người nhận sách từ một người không keo kiệt, hà tiện, ki bo, bần tiện, tũn mủn, keo kéo, hẹp hời, keo bần là tứ sẽ không đọc bất cứ một dòng nào trong cuốn sách ấy. Nhưng cậu có cho rằng bất kỳ đối tượng nào tứ vừa kể ở trên không xứng đáng được nhận một cuốn sách hay không?

Sau một hồi suy nghĩ rất lung, tôi chậm rãi lắc đầu.

- Đấy, chính cậu cũng nghĩ thế. - Cậu ta khế rùng mình. – Theo cậu thì cuốn sách sau tứ phải làm thế nào?

Từ hồi đi học, tôi vốn đã không được thông minh, sáng sủa gì cho lắm, nhưng đứng trước tình trạng tội nghiệp của cậu bạn thân, tôi áy náy vô chừng. Cuối cùng tôi cũng nghĩ ra được một kế sách tuyệt vời. Tôi ghé tai cậu thì thầm một hồi. Cậu ta mắt sáng lên, vỗ đùi đánh đét.

- Đúng vậy, có thể mà tứ cũng không nghĩ ra. Nếu không ai biết chuyện tứ có một cuốn sách thì không lý gì họ yêu cầu tứ tặng sách. Từ giờ trở đi, tứ sẽ hoàn toàn giữ bí mật về cuốn sách mới. Cậu làm ở nhà xuất bản... - Cậu ta đưa mắt nhìn tôi cảnh giác. - nhưng lại là bạn thân của tứ, cậu phải hứa sẽ giúp tứ bung bít việc tứ sắp ra một cuốn sách. Cậu phải...

- Được được, tứ hứa. – Tôi rối rít cắt ngang. – Tứ sẽ làm nó thành như tài liệu mật ấy.

Kể từ đó trở đi, mỗi lần gặp cậu ta, hễ cứ hỏi thăm về cuốn sách là tôi phải thì thảo như buôn bạc giả. Tôi cũng dặn dò đồng nghiệp trong nhà xuất bản rằng nếu có gặp cậu bạn nhà văn của

tôi, đừng đại mà nhắc đến từ “sách”, cậu ta sẽ đâm quẫn trí mà nổi khùng lên đấy.

Quà tặng trước lúc giao thừa

Khi gã về đến nhà thì trời đã sầm sập tối. Tiết nồm làm không khí ẩm thấp len lỏi vào tận trong cuống họng. Gã cảm thấy chân tay mình nhóp nhóp và mùi cá khô cũng nhóp nhóp theo. Con ngõ nằm cạnh chợ cá, vì thế, mùi khô mực, cá lóc, cá nục, cá thu, cá trích, cá cơm, cá đuối bốc quện vào nhau ngày này qua ngày khác, tháng này qua tháng khác. Gã kéo cao cổ áo để lớp nỉ sòn rách bên trong gài ra mùi nước hoa Armani Mania nồng nàn. Mùi thơm quen thuộc không át được sự ghê tởm và nỗi tuyệt vọng vẫn ứ đầy lên cổ. Gã ghê tởm mùi cá khô, mỗi lúc đi qua cổng chợ thường rảo bước thật nhanh. Gã điên cuồng giật mạnh cánh cổng sắt rỉ ngói của khu chung cư. Nước thải buổi chiều đập dềnh trên nắp cống, bọt xà phòng sùi lên lẫn với váng mỡ và nước cống đen ngòm. Nước bắn vấy lên đôi giày da bóng lộn sau mỗi nhịp bước. Gã lên tầng hai, ưỡn cả người vào cánh cửa gỗ nâu nhám. Một mụ hàng xóm đi qua nhăn mặt.

- Chưa cơm tối đã uống rượu.

“Mặc kệ tao” – Gã muốn nói thế nhưng một vài thói quen còn sót lại khiến gã cười nhếch mép một cách khó khăn.

- Cơm tối rồi mà.

Thằng nhóc ra mở cửa tròn mắt nhìn gã.

- Ba ăn tối rồi ạ?

Gã trút đôi giày tây vào góc nhà, quàng áo khoác lên mặt bàn nước cáu bẩn, đóng cửa xong xuôi kỹ lưỡng rồi mới quắc mắt nhìn thằng bé.

- Tao nuôi lợn mày để mày hỏi những câu ngu đần thế à? Mày không thấy tao đang đói lả ra đây hay sao.

Thằng bé sợ hãi chạy vụt vào góc bếp. Nó loay hoay với đám nồi niêu xoong chảo cũ mèm. Thân hình của đứa trẻ 12 tuổi lọt thỏm trong chiếc áo pull bạc màu. Đôi mắt gã chột chạm vào màn hình Sony trên nóc tủ búp bê phê và ngay tức thì cảm thấy cái thứ vẫn đang ứ trong cổ ngày này qua ngày khác nhuộm dần lên óc. Con giận khiến gã thấy mình chỉ vài giây sau đã nằm trong tay chiếc đĩa VCD nát vụn. Gã gầm lên như con thú bị thương.

- Ai cho phép mày xem những thứ này? Mày để cha mày đói lả và mày thì giải trí với cái chết tiệt này.

Đĩa trứng rán trên tay thằng nhỏ rung lên từng đập. Chưa hả giận, gã tiện tay gạt phăng chồng đĩa được xếp ngăn nắp trên mặt tủ.

- Tao đốt hết. Tao đốt cả cái nhà này. Tao thiêu trụi luôn cả cha mày nữa.

Lúc này thì chính gã cũng cảm thấy hơi rượu từ miệng mình đang bay lên tận mũi. Con say làm gã la đà. Mỗi lần nổi cơn điên, gã thường dọa thiêu trụi cha thằng bé là gã. Gã rõ điều thằng bé sợ nhất là mất gã, vì thế men rượu làm gã khoái trí khi nhìn thấy khuôn mặt khổ sở, sợ sệt của nó. Gã ngã chúi vào ghế sofa, vừa khóc nức nở vừa lẩm bầm.

- Sao mày dám xem những thứ ấy? Sao mày dám làm thế với tao?

Gã ít khi đánh thằng con trai, nhưng những cơn say hung bạo triền miên và sự lạnh lẽo khiến nó lúc nào cũng nhìn gã bằng ánh mắt van lơn của kẻ nô lệ đối với chủ nuôi. Suốt 12 năm nay, gã xem nó là nguồn cơn của mọi nỗi khổ nhọc mà gã phải gánh chịu, là nguồn cơn của sự nhục nhã lúc chiều nay ở hãng phim, là nguồn cơn của cái dạ dày đang sôi réo, vậy mà nó còn dám xem những bộ phim ấy để trêu tức gã.

Lúc tỉnh, gã nhận ra rằng thằng bé rất sung sướng và hạnh diện khi xem những bộ phim có gã đóng, đã từng đóng. Có lần gã bắt gặp thằng bé rước mấy đứa bạn cùng lớp đến ngồi chễm chệ trên đi văng, mắt chúng dán vào màn hình, nơi có những hình ảnh của gã đang lái ô tô đến gặp đối tác nước ngoài, gã tung đòn quyền vào một tên trùm xã hội đen, gã đang ôm xiết một cô gái có mái tóc dài như mây dưới ánh hoàng hôn trên bãi biển. Trong phim, gã là anh hùng, là kẻ

hào hoa đa tình, là nhà khoa học kiệt xuất, là doanh nhân thành đạt. Càng nhìn khuôn mặt hoàn hảo trên màn hình, gã càng thấy cơn điên bốc lên tận đỉnh óc. Thằng bé thấy gã về, run giọng bảo lũ bạn.

- Bọn ấy về đi.

- Sao thế? – Lũ trẻ nhao lên ngạc nhiên trong khi ánh mắt lén liếc nhìn gã tò mò.

Gã thấy mình trần ra như nhộng trước những đôi mắt soi mói của bọn trẻ. Mấy đứa nhỏ dường như sợ hãi trước ánh mắt của người chủ nhà, lặng lẽ đi ra cửa, không quên lén nhìn gã một lần nữa rồi lại liếc vào màn hình.

Sau khi cánh cửa được đóng chặt và cài then cẩn thận, gã mới giang thẳng cánh tay vào mặt thằng con trai.

- Mày bêu riếu cha mày. Thực sự mày muốn bêu riếu cha mày. Mày muốn bạn bè mày nhìn thấy tao tàn tạ thế nào.

- Con xin... lỗi... ba. – Thằng bé nấc lên, giọng lí nhí không thành tiếng.

- Mày ghét tao. Mày muốn tất cả thiên hạ nhìn thấy cha mày nghèo nàn, tồi tệ đến thế nào.

- Không phải thế. – Những âm thanh tắc nghẹn buột trào ra thành một tiếng gào thét thê thảm. – Con yêu ba. Con muốn tất cả chúng nó không được chê con không có ba nữa. Con đã bảo bọn nó rằng Ba tao là một diễn viên điện ảnh lừng danh.

Rồi chừng như sợ gã cho thêm một cái tát trời giáng nữa, nó cuống lên lao thẳng vào lòng gã ôm chặt lấy, một bên má còn hằn những vết đỏ giúi vào lớp áo vest trộn lẫn mùi rượu mạnh và nước hoa ngán ngạt. Người gã bất thần xụi lơ như bị quỷ dữ rút mất phần hồn. Gã thống hai tay, từ từ lúi lại chiếc đi văng có lớp bọc rách nát, lôi theo cả thằng bé nằm vật xuống đấy. Gã cứ nằm im hết thế này. Dường như gã vừa ngủ lịm đi mất một lúc. Cơn đói bụng giờ đã biến mất nhưng người gã lả đi như không còn sinh khí, chỉ khứu giác là nhúc nhích. Thằng Thiên con trai gã đang xào một món gì đó rất thơm, nó vẫn có thói quen chế biến cầu kỳ những thứ thực phẩm rẻ tiền mua ở cổng chợ cá trước cửa nhà. Gã thấy chân mình thì lạnh nhưng thân mình ấm áp. Có vẻ như thằng Thiên đã đắp cho gã một chiếc chăn mỏng lên vai. Nhìn thấy gã mở mắt, nó sợ sệt bê thêm một đĩa rau đặt lên bàn. Trừ ánh mắt lúc nào cũng lo âu còn thì gương mặt nó giống gã như được định mệnh đúc ra từ một khuôn. Nước da ram rám, đôi mày rậm, sống mũi thẳng và cái cằm lẹm sâu. Phần lớn thời gian gã tránh nhìn vào hình ảnh ấy. Khuôn mặt của thằng con trai khiến đầu óc gã đảo lộn trăm ngàn cảm xúc. Thà rằng nó mang một khuôn mặt khác chắc gã sẽ dễ chịu hơn rất nhiều. Gã định nói “Cảm ơn con trai của ba, ngồi xuống đây ăn cùng ba đi”, nhưng sau chột nhớ ra gã chưa nói những câu tương tự thế bao giờ, gã đành buột miệng cầu nhàu.

- Ngồi xuống ăn luôn đi, còn đứng đấy làm gì nữa.

Thằng bé cố gắng ăn rất nhanh, vì nó biết rằng sau đấy sẽ có nhiều khách đến. Họ là bạn chơi bài tây của cha nó. Ngày nào cũng thế, họ đến từ tối muộn và rời đi lúc tang tảng sáng. Những người khách mang khuôn mặt khác nhau mỗi ngày, chỉ có ba nó đêm nào cũng im lìm bên những quân bài, khuôn mặt vô cảm hơi ánh lên và sầm đi mỗi khi ván bài kết thúc, để rồi hôm sau sẽ ngủ vùi đến tận quá trưa. Thằng bé hít một hơi dài như định nói điều gì đó rồi sau rốt lại thở mạnh ra và vờ một miếng cơm suông. Quãng chừng dăm sáu bận như thế rồi nó ngập ngừng.

- Việc... chiều nay của ba thế nào?

Nó hỏi mà mặt cúi gằm xuống cái bát con để trên lòng. Gã trợn mắt nhìn nó, kinh ngạc. Gã vừa kinh ngạc vì thằng bé biết việc chiều nay gã đi đâu, vừa kinh ngạc vì nó dám hỏi một câu như thế. Thằng Thiên trước nay chưa dám hỏi gã điều gì bao giờ, cho dù là cái câu đơn giản nhất “Hôm nay ba có ăn tối không?”. Gã đoán nó đã nghe thấy cuộc điện thoại gọi lúc trước khi đi. Nếu vào một lúc khác, rất có thể cả đám bát đĩa đã bay vèo vào góc nhà. Thằng bé đã đụng đến nỗi đau, đến nỗi nhục nhã của gã. Nhưng giờ, khi hơi men đã bay biến, người gã rũ ra như tàu lá úa. Gã ngạc nhiên khi thấy mình cất lời.

- Cũng ổn, ăn nốt đi.

Thằng bé có vẻ phấn chấn, nó ăn còn nhanh hơn. Nó vui không phải vì công việc của gã ổn, mà vì gã đã trả lời nó. Gã uể oải gác đầu lên mặt bàn. Gã nhớ lại khuôn mặt người đã từng là bạn thân. Gã đọc tin trên báo, thấy nói đạo diễn Danny Bùi đã trở về Việt Nam và vừa thành lập một hãng phim. Hãng phim của Danny Bùi có cả trường quay riêng và ông chủ hãng đang đầu tư vào một bộ phim có giá trị độc tôn để vinh danh tên tuổi ông sau khi về nước. Danny Bùi từng là cặp bài trùng trong nhiều trường đoạn làm khuynh đảo màn bạc. Nhưng 12 năm trước, Danny Bùi sang Mỹ tu nghiệp và gã bắt tin từ đó.

Lúc đầu giờ chiều, gã gọi điện cho người bạn cũ. Gã cố gắng ra giọng thản nhiên hỏi thăm “Công việc của cậu có bận không?”. Danny Bùi không nhận ra giọng gã, và âm điệu “A lô” khi nhắc máy là vẻ quen thuộc của một người bạn rợn, một người mà việc nói chuyện vài phút qua điện thoại cũng đã là một thứ xa xỉ. Gã giới thiệu và đầu dây bên kia à lên, hồ hởi mời đến chơi ngay lập tức. Gã cũng hồ hởi mặc quần áo, hồ hởi nhờ thằng Thiên đánh bóng hộ đôi giày không mấy khi xỏ. Gã lấy bộ comple đắt tiền nhất trong tủ. Trong nẹp áo có vài vết sòn nhưng gã hy vọng lúc ngồi nói chuyện, tư thế khoanh tay sẽ không bận mắt người đối diện phải chú ý. Bộ quần áo hơi chật so với cái bụng đang ngày càng phát triển song gã cũng sẽ chịu đựng được, chỉ mong nó đừng đứt khuy giữa chừng là xong. Gã cạo đám râu lam nham trên mặt, chải ép tóc lên trên như hơn chục năm về trước, bôi chút dầu bóng và ngắm nhanh mình trong gương. Gã hơi thất vọng vì quầng mắt nặng nặng của hàng trăm đêm thức bên những quân bài, gò má đọng nước vì những can rượu đổ vào cơ thể ngày này qua ngày khác đã khiến khuôn mặt hầu như không còn nét gì của người đàn ông gọi cảm trên màn bạc. Cuối cùng, gã lấy chai Armani xịt lên cổ áo. Mùi tuyết tùng và cỏ Vetiver phảng phất làm gã thoáng gợn lại những giây phút quay cuồng trong bồn tắm cùng các người tình mà giờ gã không nhớ nổi mặt. Tuy nhiên gã vẫn nhớ họ đã đỡ đỡ dưới cơ thể cuộn cuộn của gã như thế nào. Họ có những đường cong khó kìm nén, những đôi môi ẩm ướt và ánh mắt long lanh trong bóng tối. Họ mang nhiều khuôn mặt, một cô bạn diễn cặp, một người mẫu ảnh mới vào nghề, một nữ doanh gia giàu có và gọi tình hay một fan hâm mộ nóng bỏng. Gã cố gọi lại khuôn mặt của mẹ đẻ con trai mà đầu óc trống rỗng như một cuộn băng trắng. Gã chỉ nhớ đôi tay móng hồng thò qua cửa phòng khách sạn với đứa bé cuộn tròn ở trên và giọng nói lạnh lùng: “Anh nhận nó, hoặc tôi sẽ hủy hoại sự nghiệp của anh”. Cuối cùng là tiếng giày cao gót lộp cộp lạnh tanh trên hành lang lát đá đen.

Hãng phim của Danny Bùi nằm trên tầng 12 của một tòa cao ốc ở trung tâm thành phố. Gã hơi ngần ngại trước tấm biển đồng có khảm hàng chữ đen: V-Pictures. Gã đưa tay lên, rồi lại hạ tay xuống. Sau rốt, hít một hơi thật mạnh, gã mạnh dạn gõ cồm cộp vào cánh cửa cách âm. Một cô gái mặc đồng phục xuất hiện nhanh chóng dẫn gã vào phòng riêng của chủ hãng. Căn phòng có hai mặt tường ốp kính trông xuống dòng sông chảy ven thành phố. Những cảnh cộ được sắp xếp rất nghệ thuật cạnh bộ sofa bọc da màu be. Trên tường là các tấm ảnh khổ lớn lồng khung kính mà trong đó Danny Bùi đang đứng khoanh tay trước tấm biển Liên hoan phim Cannes, Danny Bùi đứng cạnh Steven Spielberg, Danny Bùi đang chỉ đạo nhóm làm phim với vài cô diễn viên tóc nâu mắt nâu gọi cảm. Và giờ Danny Bùi đang ở ngay trước mặt gã, bộ comple có nẹp viền bằng lụa xám được cắt may hoàn hảo ôm lấy thân hình không còn vẻ chắc nịch của 15 năm về trước. Hai tay dang rộng, Danny Bùi cười ha hả.

- Chào người hùng của màn bạc. Chào người đàn ông gọi tình nhất Việt Nam.

Mặc dù đứng thẳng người bằng dáng vẻ tự tin, nhưng gã vẫn không giấu được nụ cười ngượng ngịu.

- Tôi đâu còn như thế nữa.

Danny Bùi ôm chầm lấy gã. Hai bàn tay vỗ bồm bộp lên lưng.

- Chúng ta đều như thế cả. Tôi và cậu đều đã già nua, cơ thể đầy mỡ thừa, nhưng dù sao cậu cũng đã làm nên kỳ tích.

- Cậu cũng thế mà. – Gã ngồi lên mép sofa lông bọc da, lưng uõn thẳng như đang trong một cảnh quay quan trọng.

- Không, ngàn lần không. Còn nhớ khi chúng ta diễn cùng nhau, lúc nào tôi cũng tự ti trước cậu.

- Vì cậu toàn được đóng vai phản diện. – Gã cũng cười ha hả, bất chợt quên mất mình đang là ai, quên mất cả mục đích trèo lên tầng cao chót vót này. – Tôi thì lúc nào cũng mơ ước được đạo diễn giao cho một vai tướng cướp mà không được.

- Cả vai bị đàn bà phản bội nữa chứ. – Người bạn cũ của gã cười sảng khoái. – Còn cậu thì luôn được đóng vai phản bội đàn bà.

Nụ cười trên mặt gã tắt ngấm. Một thứ gì đó lại kéo dâng lên tận cổ.

- Cũng không sung sướng gì đâu. Thế... công việc của cậu dạo này thế nào? – Gã đánh lảng sang chuyện khác.

- Tốt, rất tốt. Cậu thấy đấy. Mọi thứ rất trôi chảy vì tôi có trường quay riêng. Thu nhập chính đến từ cái trường quay ấy. Ai cũng cần thuê nó cả.

- Thế còn bộ phim sắp tới?

- Tốt, rất tốt. Đây sẽ là bộ phim hoành tráng nhất trong điện ảnh Việt Nam từ trước đến giờ. Tôi còn đang đầu tư vào một hệ thống rạp chiếu phim hiện đại bậc nhất ngay trong tòa nhà này.

Câu chuyện xoay quanh những ngày tháng Danny Bùi sống trên đất Mỹ. Ông ta không nói về nguồn gốc của số tiền đầu tư vào các hạng mục khổng lồ mà chỉ nhắc đến những nhân vật nổi tiếng của Hollywood đã từng ăn tiệc tối cùng. Danny Bùi nói rằng điện ảnh Mỹ hiện đại như trong một giấc mơ, rằng ông ta phải có sứ mệnh cải tổ cái cỗ máy chậm rì của các nhà sản xuất phim trong nước, rằng nếu ông ta không làm việc đó thì chẳng ai làm nổi. Gã tán thưởng đúng thế, đúng thế. Ngay từ ngày xưa tôi cũng đã biết cậu có năng lực rất lớn trong công việc đạo diễn và sản xuất. Danny Bùi lắc đầu nguây nguây. Không phải thế đâu, chỉ vì tôi quá kém cỏi trong diễn xuất, ít ra là kém cỏi so với cậu nên mới phải chuyển hướng. Chẳng giấu điều này, hồi ấy lúc nào tôi cũng thèm muốn và đổ kị một cách âm ỉ với các thành công của cậu. Danny Bùi hỏi cuộc sống của gã thế nào. Gã khoanh kín hai tay trên nẹp áo vest. Cái bụng cứ vào cạp quần đến tức thở. Thay vì kể về căn nhà tồi tàn luôn tắc ống nước thải trên tầng năm khu chung cư cạnh chợ cá, về tình trạng không việc làm khốn khổ khi gã không biết làm gì ngoài việc nhập vai những người khác trước ống kính, về những tháng ngày tuyệt vọng chìm trong men rượu và những quân bài, gã lại uỡn thẳng lưng lên.

- Tôi ổn. Đang có vài đạo diễn mời tôi mấy vai và một công ty phim nhờ tôi làm biên kịch. Nhưng tôi cũng khá bận nên còn cân nhắc. Tôi có mấy căn nhà cho thuê, thu nhập chính từ đấy mà ra, đâm cũng ngại đi đóng phim. Mà mình cũng già rồi, không nên phô phang mặt mũi trên màn ảnh nữa.

- Tốt, rất tốt. - Danny Bùi hồ hởi nâng ly Hennessy lên ngang mặt. – Chúc mừng sự thành công của cậu, chúc mừng cuộc hội ngộ này. Giờ cậu đã là diễn viên gạo cội rồi, cũng nên có sự lựa chọn, không phải vai gì cũng có thể nhận.

Gã thấy giận điên lên, gã nguyên rửa chính mình, gã muốn nói rằng gã cần tiền, giờ gã không mơ đến những vai diễn như những vai đã từng đưa gã lên đỉnh cao danh vọng nữa, gã chỉ cầu xin một vài vai hạng bét trong một bộ phim mì ăn liền với số cát sê đủ để gã trả tiền thực phẩm, tiền điện nước hàng tháng, tiền học cho thằng Thiên – cái nợ đời của gã - và nếu may mắn ra thì dư cho gã mấy đồng để giải trí bên các quân bài tây trong những đêm trắng mắt. Điện thoại của Danny Bùi réo liên tục. Ông ta bận, rất bận. Gã biết ý không nên ngồi thêm nữa. Gã uống cạn ly rượu, hít mạnh một hơi rồi cố gắng nhắc cái quai hàm đang cứng ngắc.

- Dù sao... thì... thỉnh thoảng đóng phim cũng vui. Coi như một cách nhớ lại... hồi ức. Nếu bộ phim sắp tới của cậu mà có vai diễn nào...

- Ấy chết, phim của tôi hoành tráng thật nhưng dù sao cũng chỉ là phim thị trường. Cậu chỉ thích hợp với những vai diễn nghệ thuật vĩ đại. Ai dám mời cậu những vai như thế, không xứng với cậu tí nào.

- Thực sự thì tôi rất muốn cộng tác với một người năng động như cậu, biết đâu học hỏi được cách làm phim hiện đại...

- Chết chết. Tuổi của cậu nên giải trí bằng những cách khác. Cậu nên nghỉ ngơi ở các resort, đi du lịch năm châu bốn bể và thư giãn ở các sân golf. Tôi gì phải hứng nắng mưa trước máy quay làm gì cho khổ thân. Khi nào tôi có một tác phẩm để đời đi dự liên hoan phim Venice nhất định sẽ phải năn nỉ nhờ cậu.

Điện thoại của Danny Bùi lại réo vang. Ông ta trao đổi vài câu trên máy rồi quay sang gã.

- Vợ tôi cũng sắp đến đây, chúng tôi hân hạnh mời cậu đi ăn tối với gia đình. Cô ấy có một nhà hàng nho nhỏ ngay gần đây thôi.

Gã đứng dậy, rệu rã.

- Thôi, xin phép cậu để khi khác. Chiều nay tôi cũng có một cái hẹn nữa.

Danny Bùi nài gã ở lại ăn tối. Gã cười méo mó. Cái gã cần không phải là một bữa tối. Tất cả các đạo diễn mà gã tìm đến đều giống hệt Danny Bùi, luôn luôn mời gã ăn tối, luôn luôn ca ngợi gã là diễn viên số một, nhưng đều không ai dám giao những vai diễn không xứng cho gã. Gã biết đó là một cách từ chối khéo. Những bộ phim hút khách cần những nam diễn viên có cơ thể cường tráng, khuôn mặt trẻ trung khơi gợi lòng ham muốn của các fan hâm mộ nữ, có sẵn một vị trí từ làng catwalk hay âm nhạc. Cho dù chỉ là một vai phụ thì cũng cần đến một vài yếu tố ăn khách. Còn gã như một con chim cú ám quẻ những bộ phim bạc tỷ của họ. Gã xuất hiện trên phim người ta sẽ xì xào về quá khứ của gã, sẽ không muốn nhìn thấy mặt gã ở những vị trí trang trọng như trên màn bạc.

Thốt nhiên, gã thấy lạnh gáy khi một âm thanh lóc cóc ngoài hành lang loáng thoáng lọt qua cánh cửa cách âm dày cộp. Liền sau đó, cửa bật mở và một bàn tay móng hồng thò vào để đẩy cửa rộng ra thêm nữa.

- Vợ tôi. – Danny Bùi đưa tay giới thiệu. – Mỹ Lan, trước cũng từng theo học khóa diễn xuất bên trường Sân khấu – Điện ảnh. Còn người này chắc em biết rồi, bạn thân nhất của anh, diễn viên Phi Bảo, người đàn ông lý tưởng của màn bạc.

Gã thấy tấm thảm màu tro bên dưới bóng chốc biến thành một miếng nam châm khổng lồ. Danny Bùi nói vài câu gì đó, cười hồ hởi và lại liên tục trả lời điện thoại. Sau ông ta chìa cánh tay ra.

- Tôi có việc phải đi gấp. Nếu cậu có nhã ý muốn tham quan các phòng chiếu phim đang xây dựng của chúng tôi thì Mỹ Lan sẽ dẫn cậu đi. Hẹn gặp lại.

Danny Bùi nháy mắt rồi biến mất sau cánh cửa gỗ dày. Không khí trong phòng nén lại đặc quánh đến mức gã thấy những nút, những khuy, những đai, những móc trên người đang sắp đứt tung. Vợ người bạn cũ cười khế.

- Anh vẫn thế nhỉ.

Gã thở gấp gấp.

- Thế sao được. Đã 12 năm và tôi héo rũ như một kẻ sắp được thần chết rước đi. Chắc cô hài lòng.

- Ý tôi nói rằng anh vẫn ngạo mạn như thế dù bây giờ anh chẳng còn thứ gì để có thể phô bày sự vĩ đại được nữa.

- Phải, tôi đã mất hết tất cả. – Gã cười cay đắng. – Cô đã hài lòng chưa? Mà cô làm cái quái gì với thằng Danny Bùi thế?

- Làm gì à? Dựa dẫm vào một thằng đàn ông khốn kiếp giống hệt anh trong lúc khốn quẫn. Thực ra là lão dựa dẫm vào tôi, tiền của lão là tiền của tôi. Tôi cày cục trên xứ người và lão ngồi yên hưởng thụ. Nhưng tôi chán sự hận thù rồi. Chúng tôi dựa dẫm vào nhau như lũ tằm gửi bám ngoắc ghé vào hàng rào.

Gã im lặng, gã không biết nên nói gì tiếp theo, gã chỉ muốn mặt sần nứt ra và gã rơi thẳng

xuống tầng trệt.

- Thằng nhỏ thế nào? – Bất chợt Mỹ Lan hạ giọng.
- Nó ổn. – Gã nhếch mép. – Tôi sẽ chuyển lời hỏi thăm của cô cho nó.
- Anh đối xử với nó tử tế không?
- Tử tế hơn kẻ đã mang nó vứt vào tay tôi.

Mỹ Lan nhích từng bước về phía gã. Tiếng cười của cô ta lạnh lạnh.

- Armani Mania. Anh vẫn tự huỷ hoại mình bằng cách bao bọc trong thứ mùi nhân tạo ấy à. Ôi chao, tôi đã từng điên rồi vì khuôn mặt, vì cơ thể, vì mùi hương của anh đến thế nào. – Nói rồi bàn tay móng hồng thò vào trong túi xách. – Tôi có một món quà từ Mỹ gửi cho anh. Caron's Poivre, mùi hương đắt giá nhất thế giới. Biết đâu, anh vẫn cứ quyến rũ được vài con đàn bà nào đó hâm mộ anh.

Gã cầm chiếc hộp vuông trên tay, nhìn nó như cách gã nhìn cái bọc trên tay 12 năm về trước. Chỉ có điều, lần này, sau vài giây chiếc hộp đã bay vèo ra góc nhà, và sém trúng cửa kính. Gã đi như chạy ra cầu thang máy và không biết bằng cách nào, chỉ 15 phút sau đã có mặt trong khu vườn tĩnh lặng ở ngoại ô thành phố.

Người chủ nhà đặt bộ trà Tàu lên chiếc bàn mây trước mặt gã.

- Không... Rượu... Loại mạnh. – Gã ngược mắt, van xin.
- Cậu đến đây, nghĩa là đi tìm sự yên tĩnh.
- Không. Rượu. – Gã gần như phát khóc.
- Được rồi. – Người chủ nhà thở dài, đi khuất vào ngôi nhà gỗ ở góc vườn và quay lại với một bình rượu trên tay. – Rượu quý, chưng cất từ các loại rễ cây trên đỉnh núi, từ từ thôi nhé, không uống hàm hồ được đâu.

Nhưng gã không chờ đợi được. Gã tu ừng ực bình rượu thể đang trong cơn khát cháy cổ. Gã nấc lên.

- Thầy thử nói xem, bản chất con người là thiện hay ác?

Người thầy của gã, người 25 năm trước đã tìm thấy gã trong một nhà máy sản xuất thuốc lá sợi. Ông tình cờ ngồi dưới ghế giám khảo trong cuộc thi sân khấu cuối năm của nhà máy. Gã đóng một tiểu phẩm nho nhỏ và ông đã thay đổi cuộc đời gã khi biến tay thợ đứng máy quèn thành một ngôi sao màn bạc sáng giá nhất thời bấy giờ. Ông đã chìa tay ra gián dị lúc cuối buổi diễn gã ôm hoa lung liếng ra khỏi hội trường.

- Tôi là đạo diễn Hồ Phúc. Tôi rất ấn tượng khuôn mặt biểu cảm của cậu. Cậu có muốn cống hiến hết mình cho nghệ thuật không?

Gã đi học lớp diễn xuất, được đặt nghệ danh và được người thầy giao cho những vai diễn đã đưa gã lên đỉnh cao. Hồ Phúc là một con người khắc nghiệt. Ông luôn nhắc lại với gã một câu duy nhất.

- Trong nghệ thuật chỉ có số 1 hoặc số 0. Hoặc cậu là số 1 hoặc cậu không là gì cả. Nghệ thuật không chấp nhận những thứ hạng trung bình khá.

- Vậy sau đỉnh cao sẽ là gì thưa thầy? – Gã nở nụ cười thậm chí còn có thể làm xiêu lòng cả những người cùng giới.

Hồ Phúc im lặng. Mãi sau mới khẽ khàng.

- Cậu trèo lên một quả núi rồi sẽ phải đi xuống sườn dốc bên kia. Nhưng nhất thiết phải lên tới đỉnh, không được ở lưng chừng.

Gã đã trèo lên đỉnh núi. Nhưng những đỉnh nhọn thường chật hẹp, quá nhiều người chen chúc và cố gắng duy trì một chỗ sát trời mây. Rồi cũng đến thời hạn Hồ Phúc rời đỉnh núi để nhường chỗ đứng cho những người khác. Tuy nhiên, ông lặng lẽ từ bỏ vị trí trong lúc đang ở trên đỉnh

cao sự nghiệp. Còn gã ngã lộn cổ từ trên cao xuống vì những tai nạn thê thảm. Những ngày gã trượt xuống từ con dốc, cô đơn và tuyệt vọng, Hồ Phúc đã lắc đầu.

- Không ai ở trên đỉnh cao mãi mãi. Nghề này khắc nghiệt lắm. Nếu cậu may mắn, sau khi cậu rời chỗ, người ta thỉnh thoảng sẽ còn nhắc đến tên cậu. Tất cả chúng ta đều phải chấp nhận quy luật nghiệt ngã ấy. Nhưng ta tiếc cho cậu, lẽ ra cậu không phải rời chỗ đứng theo cách này.

Sau khi uống gần hết bình rượu, Hồ Phúc giật bản mình khi nghe gã nhắc đến Danny Bùi.

- Đừng qua lại với thằng Bùi nữa.

- Tại sao?

Lần đầu tiên sau 25 năm, gã nhìn thấy người thầy trở nên lúng túng khó xử.

- Ta đã định đến khi nhắm mắt cũng không cho cậu biết điều này, nhưng ta đã nghĩ kỹ, không nên giấu cậu thêm nữa. – Hồ Phúc uống đến cạn bình. – Chính Danny Bùi là kẻ đã làm điều đó. Trước khi sang Mỹ, nó đến đây uống say mềm và tiết lộ sự thật như sám hối. Chắc lúc ấy nó nghĩ sẽ không bao giờ quay trở về nước nữa.

Đất dưới chân gã nứt toác thêm một lần. Gã đứng bật dậy định đi ra cửa. Hồ Phúc chặn trước mặt, cánh tay nhăn nheo vẫn còn rắn chắc đặt lên vai gã như một gọng kìm.

- Đừng, con trai. Con phải biết con sẽ luôn an toàn khi đứng trên mặt đất, nhưng khi ở trên đỉnh, con sẽ đầy rẫy kẻ thù. Đó là sự thật mà bất cứ ai cũng phải biết trước. Lỗi là ở ta, ta đã sai lầm khi đưa con lên quá nhanh mà không cho con thời gian để chuẩn bị tâm thế.

- Ba ăn xong chưa? – Thằng nhỏ chạm khế vào tay ba nó.

- Ăn xong rồi. Dọn đi.

Gã uể oải đứng dậy và leo lên chiếc giường kê ngay cạnh đấy. Gã nhắm mắt lại, khuôn mặt diễn trai của Danny Bùi loang loáng trước mặt như dường có con mắt thứ ba trên trán không thể khép lại. Danny Bùi vận bộ đồ thêu kim tuyến của công tử Hàm, đang run rẩy dưới lưới gươm của gã. Đây là cảnh quay được khán giả trong rạp hò reo vang dậy khi người anh hùng Rừng Lam là gã trả thù được mối oán hận với công tử Hàm. Chiếc áo nâu hầu bó sát lồng ngực với mái tóc dài rũ xuống vai xuất hiện trên những áp phích khổng lồ sơn vẽ trước cổng rạp. Sáu vai diễn người anh hùng Rừng Lam, mỗi ngày gã nhận được một chồng thư cao bằng gang tay của người hâm mộ, những bức thư mà gã chưa khi nào có thời gian để đọc. Khuôn mặt Danny Bùi thoát biến mất rồi lại hiện ra trước bể bơi trong căn biệt thự của gã. Cơ thể hằn bóng nhẫy mồ hôi và loang loáng những bóng đen phản chiếu xuống mặt nước qua ánh lửa bập bùng. Nến thấp trong những giò hoa lan chập chờn trước gió. Người gã cũng ướt đầm, gã thấy mình lúc ở dưới nước, lúc ở trên bờ, quần quện vào những đường cong hùng hực sức sống và mơ hồ trong những ánh mắt hoang dã, điên dại. Những thân hình người, những da thịt xoắn vào nhau như đám trần rùng rú rít giữa mùa giao phối trên thảm lá mục ẩm ướt. Danny Bùi ẩn hiện giữa khối loang đen trắng không màu rồi dường như tan biến vào làn nước đen thẫm. Gã chỉ kịp nhận ra những quầng sáng chói gắt chĩa thẳng vào người, những tiếng hô mạch lạc và màu sắc tẻ nhạt của loại sắc phục quen thuộc mà gã từng mặc nhiều lần khi đứng trước ống kính máy quay.

Những chuỗi ngày sau đó báo hiệu cho gã biết rằng đây mới chính là cuộc đời thực của gã, rằng thực ra đó là quãng thời gian nối tiếp của những trưa hè nóng nực đứng trước guồng máy phun sợi thuốc ngậy ngát đến váng đầu, còn 10 năm lấp lánh hào quang trên màn bạc chỉ là ảo mộng, chỉ là cơn mơ kỳ vĩ sau một giấc ngủ dài. Những người có mặt ở bể bơi đêm hôm ấy xuất hiện trên trang nhất của tất cả các tờ báo đang uể oải chờ tin. Riêng gã bị buộc tội danh tổ chức nhóm họp tà giáo và hoan lạc tập thể. Gã và tất cả những người liên quan không thể tiếp tục vòng hào quang của mình được nữa, trừ Danny Bùi, kẻ phút cuối không có mặt ở hiện trường. Sau Danny Bùi kể lại rằng đúng lúc đó hắn may mắn bị đau bụng dữ dội và phải chạy ra ngoài kiếm vài viên thuốc. Còn gã hoài công đi tìm lý do bí mật bị bại lộ. Gã tin Danny Bùi, như đã từng tin tưởng rằng định mệnh sẽ giữ mãi cho gã những khoảnh khắc tuyệt vời trên đỉnh núi. Liên sau đó, giống một thứ họa vô đơn chí đổ dồn lên kẻ ngã ngựa, Khuôn mặt từng vui trong chần ảm lúc bàn tay móng hồng thò qua cửa phòng khách sạn đặt thẳng Thiên vào tay gã đã tổ

cáo gã lạm dụng cô ta trong lúc bị men rượu chi phối. Luật sư biện hộ rằng cô ta lợi dụng thân chủ của ông ta để gây xì căng đan và kiếm chút tiền bồi thường danh dự. Nhưng vào phút cuối cùng trước tòa, thêm một người nữa làm chứng cho nguyên đơn. Người làm chứng đã xòe bàn tay phết móng hồng mà tuyên thệ trước tòa rằng toàn bộ những gì cô ta nói là sự thật. Đôi lúc, gã lại nghĩ rằng cuộc sống lấp lánh trên màn bạc mới là thực còn những gì gã đang phải chịu đựng đây mới chính là một cơn ác mộng. Gã luẩn quẩn giữa thực và mộng, chen giữa những cơn say triền miên không hồi kết.

Đôi bàn tay móng hồng và khuôn mặt đã hùm hụp nước của Danny Bùi lại lù lù trước mặt khiến gã bật dậy kêu gào thảm thiết. Thăng Thiên ôm chặt lấy ba nó sợ hãi.

- Ba... ba sao thế?

- Ra đằng kia, cút ra đằng kia.

- Ba, ba đừng uống rượu nữa. Con sợ lắm.

Thăng Thiên không còn vẻ run rẩy nữa, đôi mắt nó ánh lên nỗi đau đớn tuyệt vọng, sao giống ánh mắt của gã nhìn mình trong gương thế. Gã kinh hoàng đẩy nó ra xa.

- Cút ra đằng kia, mày đúng là cái nợ đời của tao.

Thăng bé lặng lẽ lùi vào bếp, để yên cho gã quẩn quại trong vết thương không bao giờ liền. Nó rót một cốc nước to dùng rồi uống ừng ực giống như cha nó dốc cạn chai rượu mạnh. Thăng Thiên vẫn có cách uống nước kỳ quặc như thế, uống vì thói quen chứ không phải vì khát, uống là một cách để giải tỏa cảm xúc giống như khi người ta uống rượu. Nó thích uống nước từ lúc mới lọt lòng thì phải. Gã lại thấy nó khóc dữ dội trong tấm tã bọc màu xanh da trời. Gã kinh hoàng và ngơ ngác nhìn sinh vật kỳ lạ đang cất tiếng trên tay. Gã không thích trẻ con, đặc biệt lại là một đứa trẻ hình thành sau một cơn say với người đàn bà mà gã chỉ nhớ được cảm giác khi đôi bàn tay móng hồng miết chặt trên lưng. Căn phòng khách sạn ấm áp làm gã vã mồ hôi. Trên người gã cũng không một mảnh vải che thân giống hệt đứa trẻ đang nằm trong bọc tã kia. Một thân hình trần trụi khác nhô lên từ lớp chăn trên nệm.

- Chúc mừng anh được làm bố. – Giọng nói lạnh lẽo tiến sát lại đứa trẻ. – Nhưng mà nếu anh không biết cách nào làm cho nó im miệng đi thì cứ bịt miệng nó lại.

Gã vẫn im lặng một cách ngơ ngẩn như đứa trẻ bị nhồi vào tay một thứ đồ chơi lạ. Phải đến mấy ngày sau gã mới định hình được chuyện gì đang diễn ra và mọi xúc cảm hình thành dồn vào một nỗi duy nhất là lòng căm ghét. Gã coi thằng bé bị thả vào tay là cái nợ đời, nhất là khi mọi tai họa giáng lên đầu gã hầu như một lúc kể từ sau khi nó xuất hiện. Trong đầu óc u mê như bị bóng đè xuất hiện một niềm tin cuồng tín rằng chính thằng bé là nguồn gốc của mọi nỗi cực nhục mà gã phải gánh chịu. Nó khóc suốt ngày khiến gã gần như phát điên. Gã không thể đẩy nó đi đâu được vì lời đe dọa của người đàn bà đã bị gã bỏ rơi. Tuy nhiên, càng ngày thằng bé càng ít khóc, rồi dần dà không còn khóc nữa trong khi trẻ con ở tuổi ấy vẫn khóc rỉ rả. Tựa như nó biết thân biết phận không muốn làm phiền cái người mà nó đang nương tựa. Thay vì khóc, nó uống nước liên tục. Không phải lúc nào người ta cũng nhớ ra để đặt núm sữa vào miệng nó, và nó tự cầm bình nước có nắp vú cao su để sẵn trong nôi lên tu ừng ực. Lúc uống nước trong bình, đôi mắt đen láy lo âu mở to về khoảng không phía trước. Có một lần duy nhất gã tự cầm bình sữa cho thằng bé thay vì bà vú già đã lẩm cẩm. Hai đồng tử màu đen hướng về phía gã, lấp lánh và hàm ơn. Những ngón tay vung về túm lấy ngón út của người đang cho nó ăn. Gã kinh hãi đặt thằng bé xuống giường. Gã không muốn phải yêu quý nó, gã không muốn đeo đẳng cái cảm giác mang tội với nó và nhất là không muốn một phần máu thịt của người đàn bà mà gã căm ghét trở thành một phần máu thịt của gã. Chiếc bình lăn tròn trên nệm và núm vú cao su thản nhiên rời khỏi miệng thằng bé với tia sữa túa lên tự do như gã thản nhiên rời khỏi đôi đồng tử đang ngơ ngác nhìn theo.

Thăng Thiên đã uống hết ba cốc nước. Nó ngồi lù lù trên ghế mà mặt quay đi chỗ khác. Gã thấy cực ghen vẫn ứ đầy trên cổ.

- Ra đầu ngõ xem người ta đến chưa mà còn mở cửa. Ngồi lù lù ra đấy làm gì? – Gã gào lên và thằng bé giật bắn mình mở cửa chạy ra ngoài.

Chừng mười phút sau, những bước chân đã rầm rập trước cửa phòng. Hội chơi bài tây của gã. Họ là những kẻ không bao giờ ngó ngang đến màn bạc. Họ thích những quân bài câu tay người, hũ rượu gạo rẻ tiền và miếng chăn ấm lúc tang tảng sáng hơn là nghệ thuật hay đỉnh cao. Vì thế gã yên tâm phô bày lũ quần đùi nhão rách nát và cái bụng phệ bên những con bài thâu đêm suốt sáng. Thăng Thiên đã quen việc. Nó lấy sẵn bộ bài đặt lên bàn, pha ấm trà nóng và đặt chiếc gối vuông ra sau ghế cho ba nó khỏi mỏi lưng. Xong đâu đấy nó rút lui lên căn gác xép. Trên ấy là một thế giới riêng mà đến hàng năm trời ba nó chẳng thấy có việc gì phải lo mắt lên. Âm thanh rì rầm quen thuộc của những quân bài hạ xuống mặt bàn, những lời bình luận tiếc rẻ và tiếng trà xì xụp khiến gã tạm quên đi câu chuyện cay đắng của lúc buổi chiều.

Trà bắt đầu nhạt. Gã mò vào chạn bếp thay cốt mới. Tủ chạn được thăng Thiên xếp rất ngăn nắp. Trong đó có cả chồng thư cao ngất của người hâm mộ gửi cho gã. Những bì thư đã ố vàng nhưng vẫn còn dán kín. Khi còn đang trên đỉnh phù hoa, gã có tất cả mọi thứ trên đời trừ thời gian để đọc những thứ nhằm chán tương tự, còn sau đó, lúc thời gian của gã rẻ mạt bằng mẹt cá khô ngoài cổng chợ, gã thấy sợ khi phải nhìn những bức thư đó. Sau khi gã ngã ngựa, những bức thư vẫn lác đác được gửi đến để cổ vũ, động viên rồi dần dần dần dần mất hẳn. Chỉ duy nhất một phong bì có vẻ như là thiệp Tết luôn được gửi đến vào trước lúc giao thừa. 15 năm nay, giao thừa nào gã cũng nhận được một phong bì màu xanh nhạt giống nhau đến độ cứ nhìn thấy là gã biết chủ nhân của tấm thiệp - người hâm mộ trung thành số 1 của gã, một cô bé, một thiếu nữ, hay một người đàn bà đổ vỡ hôn nhân nào đó cứ ôm mãi những hình ảnh lãnh tử trên phim. Nhưng ngay cả những tấm thiệp đó gã cũng chưa bao giờ mở ra. Giao thừa là một chiếc đồng hồ mà mỗi khắc đủ cửa vào gã đau nhói. Chiếc phong bì trên cùng còn đọng mùi giấy. Lúc chiều thăng Thiên đưa cho gã, nói rằng mới nhận được song gã cũng không thèm mở. Chiếc phong bì màu xanh quen thuộc, nhưng không có gợn cứng bên trong của một tấm thiệp. Hình như nó có nắn nỉ gã bóc ra nhưng gã cầu nhau từ chối. Hình như gã nói rằng cái gã cần là một bát canh nóng chứ không phải thư với thẩn. Hình như nó đã thất vọng khi gã vứt toẹt phong thư xuống đất như vứt bất kỳ thứ vô dụng nào không phải là những quân bài.

- Hết trà rồi. - Gã hét lên thất thanh như thể mái nhà đang bốc khói. Thăng Thiên dám quên nhiệm vụ. Gã lại gào lên. - Thiên, hết trà rồi sao mà không mua? Càng ngày mà càng mãi chơi như thằng ma cà bông thế hả?

Thăng Thiên cất giọng ngái ngủ, nhưng trong cơn lơ mơ nửa mê nửa tỉnh, nó vẫn không quên nỗi sợ hãi vẫn thường trực thậm chí cả ở cõi mộng.

- Trà con để ở tủ dưới. - Nó vọt xuống như tên bắn, tay lục lọi tủ bếp.

- Thiên. - Gã chột gằm lên, giọng run rẩy trong một cơn điên giận khó kiểm soát. - Áo ở đâu ra?

Gã túm ngực áo thằng bé. Lốp nỉ có hình Người Nhện thơm mùi vải mới. Người Nhện rúm tròn trong lòng bàn tay khổng lồ. Da mặt thăng Thiên trắng bệch. Nó có một chiếc áo mới không rõ nguồn gốc và chắc nó chỉ dám mặc lúc đi ngủ, yên tâm rằng trong giấc mơ ông cha hung tợn không bao giờ hé mắt lên căn gác xép. Sáng mai nó sẽ thay lại chiếc áo gió màu đen ba nó đã mua trong một quầy thanh lý phế phẩm mà đi học. Vừa rồi cơn sợ hãi làm nó lú lẫn đến nỗi cứ thế lao thẳng xuống bếp mà chưa kịp thay áo.

- Áo ở đâu? - Ba nó gần từng tiếng.

- Con... được cho. - Thằng bé ú ớ.

- Ai - Cho - Mà?

Thằng bé lắc đầu. Miệng méo xệch.

- Mẹ mà cho? - Giọng gã mềm mỏng, sự mềm mỏng chất chứa nỗi đe dọa của bầu không khí ngột ngạt trước cơn áp thấp nhiệt đới.

- Không. Con có biết mẹ đâu. - Nó bắt đầu nức nở. Cơn thổn thức dâng lên như một đứa trẻ nhỏ đang tủi thân.

Thái độ của thằng bé làm gã điên tiết.

- Ai? Đưa nào cho? – Gã gào lên như hóa dại.

- Có một cô...

Tức thì bạch trà trong tay thẳng bé văng tung tóe những vụn đen lên tóc, lên áo, lên mặt sàn và tóe cả vào mặt đám bạc đang ngẩn ra nhìn. Gò má trắng xanh đỏ lừ năm đầu ngón tay.

- Cút. Mày cút trước khi tao đốt trụi cái nhà này. Tao sẽ đốt luôn cả tao lẫn mày cho đỡ khổ.

- Ba... - Thằng bé lặp lại đờn tự vệ quen thuộc, nó nhào vào lòng ba nó túm chặt lấy nhưng ngay tức thì bị giăng ra rồi lẳng đi một góc.

- Cút... Cút theo mẹ mày. Mày sẽ được nhiều thứ. – Gã cười gằn, tay túm cổ áo thằng bé đẩy ra ngoài cửa. – Được nhiều thứ, không chỉ là một tủ quần áo bẩn thỉu thôi đâu. Được nhiều thứ. Được nhiều thứ.

Một giọng nói cằn nhằn từ trong góc phòng.

- Đang chơi vui lại phá đám. Nó chỉ là một đứa trẻ con, ai cho gì mặc chẳng tốt. Cái áo đẹp như thế...

- Cút hết. – Gã gầm lên như con thú bị thương. Những quân bài trên bàn bay lả tả.

Đám khách nháo nhác rút lui. Họ đã quen với những cơn điên của gã nên chỉ thấy hơi tiếc cho canh bạc dở dang. Rồi thế nào tối mai gã cũng lại kéo theo chai rượu sang từng nhà mời “tiếp tục ván dở hôm qua”.

Gã đóng sầm cửa lại, rút chai rượu trên chạn rồi ngồi phệt xuống đám quân bài trộn vụn chè và uống thốc tháo như thằng Thiên uống nước. Vừa uống gã vừa nức nở.

- Cút đi... cút đi... Tao chỉ nuôi mày được đến thế. Tao chỉ là thằng bố tồi đến thế. Cút đi... cút đi.

Gã uống đến cạn đáy rồi lơ mơ thấy bàn tay móng hồng lòì xềnh xệch cái áo Người Nhện. Cô ta cúi xuống và trên hai gò má thằng Thiên chi chít vết son. Danny Bùi ngồi chễm chệ trên sa lông cười ha hả. Hình như bọn họ đang đóng phim, đang trong một cảnh quay với dây dợ, đèn hắt sáng và máy quay lằng nhằng. Rồi thoát cái cả ba hiện lên màn hình. Họ đang ăn tối trong một nhà hàng trên tầng thượng của tòa nhà. Bàn ăn có bộ dao đĩa bằng bạc và bồi bàn diện áo trắng cổ còn có thắt nơ lụa màu mận chín. Một con gà tây trắng kem được bày lên mặt bàn trắng muốt. Gã thấy bụng đói cồn cào. Gã ngó vào màn hình để nhìn cho rõ con gà tây nhưng ngay tức thì thằng Thiên quay mặt ra cười chế nhạo. Gã tê tái nhắm mắt lại. Màn hình phụt tối đen như những bộ quần áo sẫm sì của chủ tọa phiên tòa. Gã lại thấy mình đang bị tuyên án. Rồi tiếng khóc của gã nghẹt lại, chân tay chận cứng như bị bóng đè.

- Thiên. – Gã ú ớ. – Thiên, mày đâu rồi?

Gã choàng mắt. Trong bóng tối mù mờ, gã dần nhận thức được mọi sự xung quanh, trước hết là thân mình lạnh cóng và cổ họng đau như cào xé. Gã bị cảm lạnh mất rồi. Đêm qua gã ngủ quên trong cơn say, quên đắp chăn và giờ phát ốm lên. Gã cựa mình và thấy đỉnh đầu nhói buốt. Đồng hồ dạ quang trên tường lấp lánh số 5.

- Thiên, dậy đi. Nấu cho tao bát cháo. Tao ốm rồi.

Thằng Thiên vẻ vẫn chưa muốn đung dậy.

- Thiên. – Gã cố cất to giọng. Cổ họng gang ra. – Tao không leo lên gác để lôi cổ mày xuống được đâu.

Thằng Thiên còn đang nằm mơ chắc. Gã chống tay bò dậy. Bầu trời mùa đông 5 giờ vẫn đen đặc như lúc nửa đêm. Tiếng nước lách tách nhỏ trên mái hiên rồi rơi lộp bộp xuống ô cửa kính giờ chắc muốn đóng băng lại. Mưa và rét. Hèn chi gã thấy thân mình nhức mỏi đến từng tế bào. Mắt gã đập vào cánh cửa khép kín như nhà tù. Những quân bài trắng trắng và vết chè đen loang lổ trên mặt sàn. Chai rượu rỗng không lẫn lốc. Gã lơ mơ thấy đầu óc mình sáng dần. Một tia

chớp rẹt qua cửa kính soi rõ đám hỗn độn và khoảnh khắc, tia chớp trong đầu gã cũng lóe lên rồi chạy xuống ngực. Gã thấy lạnh cả gáy.

- Ôi, Thiên. Mày đâu rồi con ơi?

Gã dò dẫm tìm công tắc điện nhưng vô ích. Chắc đêm qua đường điện cũ nát đã bị cơn mưa phá sập rồi. Gã mở cửa, cơn gió lạnh buốt mang những tia nước hắt tạt vào bên trong. Ánh đèn pin lia ra dãy hành lang vắng lặng. Gã lập cập vác ô xuống sảnh sân ngập đầy nước và rác thải. Đúng như gã hình dung, cửa ra vào khu chung cư đã bị khóa bên trong. Đây là khu dân cư lao động, đạo tắc nhan nhản như ranh nên người ta đã thống nhất cứ đến chập tối là cửa đóng then cài để “ngoại bất nhập”. Người trong muốn ra, người ngoài muốn vào phải có chìa khóa riêng. Để thêm phần cẩn thận, có ông già tăng ba còn hiến kế lắp thêm một hàng rào dây kẽm ở phần lưng phía trên. Gã rút chiếc chìa khóa từ trong túi áo. Ổ khóa tanh mùi sắt rỉ gặp nước cứ trượt khỏi bàn tay run bần.

- Thiên. Thiên ơi.

Gã chạy ngược chạy xuôi trước cổng chợ giờ tro tro trong cơn mưa lâm thâm ủ dột. Gã lộn lại khu nhà. Tổng tọc lên cầu thang gỗ cửa từng nhà một. Người ta cần nhần. Người ta chửi kẻ vô duyên phá vỡ khoảnh khắc vàng ngon giấc trong một sáng mùa đông giá rét. Tiếng gõ cửa điên cuồng chuyển thành những âm thanh lộc cộc thảng thốt. Gã không hy vọng nhiều lắm vào việc thằng Thiên gõ cửa nhà nào đó xin ngủ nhờ. Nó không bao giờ làm thế, nó không dám làm thế cho dù có chết đói chết rét để bảo vệ danh dự cho gã. Gã không cho phép thằng Thiên nhận bất kỳ sự giúp đỡ của ai. Gã vẫn giữ gìn sự kiêu hãnh một cách cay nghiệt và mù quáng như thế. Gã lộn trở ra đường cái. Chiếc ô không biết rơi ở nẻo nào khiến người gã dầm nước mưa. Hình ảnh thằng Thiên bị đẩy ra khỏi nhà vào lúc nửa đêm hiện lên u ám. Gã cố nhớ lại. Nó ra khỏi nhà cùng những người khách chơi bạc. Biết đâu người ta thương nó mà mời tá túc cho qua độ sáng. Nhưng gã biết điều đó là không thể. Thằng Thiên sẽ sợ cha nó đốt trụi nhà nếu nó làm như thế. Điều hiển nhiên duy nhất mà gã nhìn thấy là nó sợ quá đến nỗi tạm lánh ra ngoài và bị một người hàng xóm về muộn khóa trái cánh cổng bên trong. Thằng Thiên bị nhốt ở ngoài cả đêm, trong cái thời tiết ghê rợn này. Gã kinh hoàng gào lạc cả giọng, chân rảo đi rảo lại trên hè đường bần thủ.

- Thiên. Con ơi.

- Ba.

Người gã run đi khi nhìn thấy một lùm con con động đậy phía bên kia cổng chợ. Khu chợ này cũng được cửa đóng then cài cả đêm để phòng những thùng cá khô được quần xích sắt bị thất thoát, nhưng trước cổng có một mái hiên nhô ra. Gã nhào sang đường, nhìn rõ thằng bé đang rúm lại sau miếng bìa các tông ướt mủn. Chiếc áo nỉ Người Nhện cũng sưng nước, chân tay thằng bé lạnh toát như cục băng nhưng trán thì nóng hằm hập. Nước trên gò má gã chỗ nóng chỗ lạnh. Nó run lên cầm cập và gã cũng run không kém. Giọng gã nghẹn lại.

- Ba xin lỗi. Ba xin lỗi. Ôi con trai của ba, ba xin lỗi con.

Cả ngày hôm sau thằng Thiên nằm bệt trên chiếc giường kê góc nhà. Nó sốt xình xịch và chỉ tỉnh đôi chốc, lúc tỉnh cũng lơ mơ ngơ ngác. Gã loay hoay nấu một nồi cháo loãng và tự pha chế mấy thứ thuốc nam một cách vụng về. Ngoài những lúc đó ra, gã ngồi im lìm trên ghế, ánh mắt thẳng lén liếc nhìn thân hình nhỏ thó bất động trong chăn. Gã không biết phải làm gì. Mới nhớ ra từ lúc cái bọc tã được quăng vào tay gã, hình như nó chưa ồm bao giờ. Như thể định mệnh biết trước số phận của nó nên không nỡ bắt tội nó thêm lần nữa. Cũng có thể nó đã ồm vài lần mà không dám nói. Thi thoảng gã thấy động tác của nó chậm chạp, khuôn mặt thì dờ dẩn, rồi nó tự uống vài viên thuốc gì đó. Không biết có phải lúc ấy nó ồm không. Tuy nhiên nó vẫn chuẩn bị đồ ăn cho gã, giặt giũ, dọn dẹp và học bài như một cái đồng hồ. Nó chưa dám phản kháng lại gã bao giờ, trừ một lần duy nhất, cô giáo chủ nhiệm của thằng Thiên gọi điện đến nhà. Gã bị mời lên trường về vấn đề học tập của thằng con trai. Trong lúc nghe điện thoại, gã thấy ánh mắt nó lén liếc nhìn gã đắc thẳng. Đầu dây bên kia mềm mỏng, đại ý rằng thằng Thiên

học rất khá, nhưng một tháng trở lại đây nó không thể tập trung, “Thiên bị các bạn học chế giễu rằng em không có cha”. Gã thản nhiên.

- Tôi rất bận, không thể đến trường, nhưng tôi hứa sẽ chinh đồn lại thằng nhỏ.

Ánh mắt từ góc bếp thoát biến thành vẻ tuyệt vọng. Gã cúp máy điện thoại, đi qua người nó, nhún vai.

- Mà đi học, hoặc nghỉ ở nhà. Đừng bắt tao phải mất thời gian thêm nữa.

Sau bận đó, nó không dám tự gây ấn tượng với gã thêm lần nào. Nó cun cút đi học và làm việc lặt vặt trong nhà một cách cặm lặt như một ông lão đã đến hồi xế bóng.

Lúc tìm thấy nó dưới mái hiên cổng chợ, dưới ánh đèn đường loáng nước mờ tối, gã lặng đi trước nụ cười sáng rỡ của nó. Nó hài lòng vì lần đầu tiên gã gọi nó là “con trai”, xưng “ba”.

Gã đi tới đi lui trong sảnh lớn, hai tay bắt vào nhau. Được một lát, đôi giày chật ních khiến gã phải ngồi xuống chiếc ghế bành xế quầy lễ tân, nhưng cũng chỉ năm phút sau lại đứng bật dậy như đang dư thừa năng lượng. Thằng Thiên bình phục nhanh tựa một thứ cây đại bị phạt ngọn nhưng chỉ chờ một cơn mưa đã mọc lại tua tủa, còn gã đâm ra đổ ốm. Thực ra gã đã thấy ngấy người từ chập sáng tỉnh giấc đi tìm thằng Thiên, nhưng mấy ngày sau gã cố gượng dậy loay hoay cháo thuốc cho nó. Giờ nó đã tỉnh táo đi lại, gã mới yên tâm nằm cù rù trong chăn mà tiếp tục sốt xình xịch. Gã nằm ngót một tuần. Lúc tỉnh dậy ngờ ngác sợ rệu, sợ những âm thanh ồn ào, sợ cả tiếng quát mắng của chính mình.

Từ cái đêm bị bỏ quên ngoài đường, thằng Thiên sung sướng thấy ba nó thay đổi hẳn. Đến khi ba nó ngồi được dậy, nó mới mang ra chiếc phong bì màu xanh bị bỏ quên như hàng ngàn bức thư khác của những người hâm mộ.

- Người ta nhờ con đưa cho ba.

Lúc ấy gã mới nhận ra chiếc phong bì không có dấu bưu điện như mọi khi mà là một bức thư tay. Gã xé bao ngoài, bên trong có mảnh giấy với vắn vện hai dòng chữ và một số điện thoại. Gã quẳng toẹt xuống đất, nhả mặt. Một trò đùa vớ vẩn. Gã không còn hơi sức đâu mà cáu giận và hận thù nữa. Gã chui lại vào chăn nằm thở dốc. Lúc cơm trưa, thằng Thiên rón rén ngược nhìn ba nó.

- Sao ba không gọi điện cho người ta?

Gã trệu trạo nhai vài thứ trong miệng, im lặng không nói năng gì. Nhưng mãi sau cũng thốt lên.

- Ai đưa cái thư đấy cho mày?

- Cô ấy cho con cái áo Người Nhện. – Thằng Thiên cụp mắt xuống.

Gã trợn mắt.

- Là...

- Không phải mẹ đâu, con biết mà. – Thằng nhỏ khẳng định.

Gã bắn khoản bỏ bát đĩa khỏi đôi tay nặng trĩu. Thằng Thiên cuống lên chạy đi lấy chiếc phong bì màu xanh trong có ghi một số điện thoại. Nó tự động lấy điện thoại của ba nó nhấn số, nghe máy rồi chuyển lại.

Cái lý do khiến gã đi tới lui trong sảnh này để chờ đợi một người hoàn toàn xa lạ không phải do nội dung câu chuyện mà vì giọng nói vô ảnh trong máy điện thoại khiến gã tin rằng đây không phải một trò đùa.

Tiếng chào sau lưng làm gã giật mình.

Người phụ nữ xuất hiện. Cô ta chắc 30 tuổi, dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt cũng nhỏ nhắn nhưng quyết đoán và thông minh. Không khí trong sảnh không quá lạnh nên cô chỉ mặc một chiếc áo mỏng tơ ghi cổ tròn xám và thắt chiếc khăn san to màu rượu bordeaux. Gã lúng túng chìa tay ra.

- Cô Kỳ Lâm?

Kỳ Lâm mỉm cười xã giao. Cô là đạo diễn kiêm phó giám đốc một hãng phim mới tinh chưa hề có thương hiệu trên thị trường và cô muốn mời gã vào vai chính trong bộ phim mở hàng cho hãng. Gã thấy câu chuyện này hết sức kỳ khôi. Bộ phim đầu tay là sự sống còn của một hãng phim, chỉ riêng chuyện mời một diễn viên già cỗi, thất thế vào vai diễn đã là cả một sự nực cười. Kỳ Lâm hâm mộ hình ảnh người hùng màn bạc Phi Bảo từ những bộ phim của hai thập niên trước, và 15 năm nay cô là chủ nhân của những tấm thiệp Tết trong chiếc phong bì màu xanh gửi đến vào trước lúc giao thừa, những tấm thiệp mà gã chưa bao giờ mở ra. Cô say mê điện ảnh và dồn hết tình cảm cho nghề nghiệp, người đầu tiên cô muốn mời vào bộ phim đầu tay cũng chính là thần tượng thuở niên thiếu.

- Tôi đã đọc kịch bản. - Gã chậm rãi. - Tôi không muốn làm cô thất vọng nhưng cần phải nhìn vào thực tế, đây là một kịch bản không đặc sắc, chí ít thì cũng không đủ đặc sắc để lôi chân khán giả đến rạp trong thời đại đầy rẫy những bộ phim kỹ xảo hoành tráng, diễn viên long lanh những áo những quần, cốt truyện hoặc li kỳ rùng rợn hoặc lâm li thê thảm hoặc giúp người ta cười đến nổ bụng.

Gã nói một thôi vừa như phân tích vừa như đay nghiến, nổi đay nghiến mơ hồ mà không có đối tượng. Dừng lại một lúc, gã khẽ khàng.

- Và thêm tôi nữa... là thêm một yếu tố hoàn hảo giúp bộ phim... thất bại hoàn toàn.

Lại dừng một lúc.

- Số cát sê cô trả cho tôi cũng là một sự nực cười. Gấp năm lần một diễn viên hạng sao, bằng một đạo diễn nước ngoài lấy đẳng cấp quốc tế để áp dụng tiền cát sê cho toàn cầu. Cô Kỳ Lâm, tôi đang khốn khổ thực, nhưng không cầu xin sự thương hại. - Bất giác, gã đưa hai tay khoanh lên trước, thoáng nghĩ kích thước vòng bụng dường như đã nhỉnh hơn một chút so với hôm đến gặp Danny Bùi. - Cô Kỳ Lâm, tôi vô cùng cảm ơn cô đã nhớ đến tên tôi. Nhưng cô hiểu cho, tôi vẫn còn lòng kiêu hãnh và sự tự trọng của mình.

Gã đã nói hết. Gã không còn gì để trình bày nữa. Hôm nay gã hoàn toàn tỉnh táo. Suốt hai tuần nay, một tuần nằm trên giường bệnh và một tuần đọc kịch bản, gã không chạm đến một giọt rượu nào, cũng không u u mê mê bên những quân bài có hình đầu người xuôi ngược, cũng không còn sân si thù hận. Trận ốm khủng khiếp đầu tiên sau vài chục năm trời khiến gã chợt nhận ra một vài điều vô nghĩa. Đây là lúc gã chìm vào những cơn ác mộng mê sảng trong khi nhiệt độ cơ thể vọt lên không dừng. Gã thấy mình chết trong giấc mơ không màu, trong một lỗ huyết đen ngòm đất cát và ô trời hình chữ nhật phía trên cũng xám xịt như chì. Xung quanh đồn một nỗi yên ắng đáng sợ của cõi chết. Không có ai ở bên trên, nhưng lại có những bàn tay vô hình ném đất rào rào xuống lỗ huyết. Tỉnh dậy, gã thấy chân tay mình vô cảm không trọng lượng, song gã hạnh phúc khi thấy mình không phải đang nằm trong huyết, gã mừng rỡ thấy mình vẫn được ở trên giường, trong chiếc chăn bạc phếch nhưng luôn thơm phức mùi xà bông vì thằng Thiên có lịch giặt giũ hàng tuần, cho dù giá trời hay mưa dầm ứ rữ.

Kỳ Lâm quấn lại chiếc khăn màu rượu một cách thông thả, cô ngồi thẳng lưng trên chiếc ghế dành cho khách ở sảnh khách sạn.

- Ông nói đúng, nhưng cũng giống như trong một trận đánh, nếu không đủ lực để bài binh bố trận với người ngựa xe làm kinh hãi đối phương thì người ta đành phải chọn một kế sách khôn ngoan hơn. Đánh tĩa chẳng hạn, và với phương án cổ xưa này thì đôi khi chỉ cần một mũi tên tinh nhuệ cũng đã đủ giành chiến thắng. Công ty tôi không đủ sức để đầu tư một bộ phim như của Danny Bùi, không có kinh phí để tổng động viên những diễn viên ăn khách nhất hay thuê chuyên viên kỹ xảo từ các trường quay nước ngoài. Thay vì dốc lực cho các màn hoành tráng

kia, tôi chọn yếu tố để tạo thành công, đấy là năng lực diễn xuất.

- Cô cũng nói đúng. – Gã cười méo xệch. – Nhưng diễn xuất của tôi không đủ sức để cứu vãn cả một bộ phim. Không ai muốn một gã diễn viên già cỗi như tôi cứ xuất hiện từ đầu đến cuối trên màn bạc cả.

- Ông đã đọc kịch bản, ông không định gợi ý tôi mời siêu mẫu Bình Minh hay Johnny Trí Nguyễn vào vai đấy chứ? Không ai thay thế vai diễn này tốt hơn ông cả.

Kịch bản mà Kỳ Lâm gửi cho gã qua đường chuyển phát nhanh chỉ loanh quanh có hai nhân vật cha và con, cứ như thể cô ta biết rõ cuộc sống của gã mà tạo ra một bộ phim dành riêng cho cha con nhà gã. Gã đọc mà phát lộn ruột. Thà cô ta cho gã làm tướng cướp hết thời về vá xe dầu ngõ chợ cũng còn hấp dẫn hơn cái vai diễn tẻ nhạt này. Quả thật ngoài khoản cát sê cho diễn viên chính thì toàn bộ chi phí còn lại rất thấp. Ngay cả cảnh quay cũng không phải tốn thời gian lên rừng xuống bể gì nhiều.

- Chỉ mới nhìn mặt tôi trên poster phim người ta đã không muốn xem rồi? – Gã lắc đầu nguây nguây.

- Ông nhầm rồi, ngôi sao màn bạc của hai thập niên về trước quay trở lại màn ảnh trong vai diễn chính, của một bộ phim mà đạo diễn có tham vọng đi dự giải ở Liên hoan phim Châu Á là một yếu tố để thu hút sự chú ý của khán giả nhiều nhất.

- Cô chiếu phim cho dịp năm mới mà dùng những màn bi kịch tẻ nhạt trong kịch bản thế này. – Gã nhún vai, khùng khỉnh như 15 năm về trước từ chối những kịch bản của một đạo diễn không mấy tên tuổi.

Cô gái gỡ chiếc khăn choàng trên cổ, gã hơi ngờ ngàng trước những gì mà tấm vải màu bordeaux che đậy từ đầu.

- Ông có biết vì sao 15 năm nay tôi đã gửi cho ông 15 tấm thiệp? Cho dù tôi đoán ông cũng chẳng bao giờ mở nó ra.

Gã ngồi im như trót quên mất lời thoại trong một cảnh quay vội.

- Ông còn nhớ 15 năm trước ông đã gửi thiệp chúc Tết cho một đứa bé gái?

- ...

- Ngoài tấm thiệp còn kèm theo một chiếc áo len màu lam nhạt pha sọc trắng.

Riêng điều này thì gã lơ mờ nhớ. Đó là lần hồi đáp fan hâm mộ duy nhất trong suốt hơn một thập niên sống trên đỉnh phù hoa. Hình như đêm hôm ấy gã vừa ăn mừng sau khi giành được một thứ giải thưởng gì đó. Hình như đêm hôm ấy gã cũng đồng thời vừa ký được hợp đồng với một nhà sản xuất nước ngoài. Hình như đêm hôm ấy gã đã rất hài lòng với cô nàng thơm nức ở trên giường. Cô ta có nước da nâu óng như được sơn phết một lớp mật ngọt lên những đường cong căng cứng. Và cô ta lục chồng thư người hâm mộ của gã ra, vừa gác bắp chân mềm mại vào giữa hai đùi gã vừa đọc to những lá thư giống một cách tiêu khiển cho hết đêm dài. Hình như cô ta nói.

- Anh chưa bao giờ trả lời thư của người hâm mộ?

- Chưa bao giờ.

- Anh nên trả lời một lần.

Hình như trong lúc đang rất vui vẻ, gã nhặt bừa một lá thư nhét vào túi áo vest và hứa rằng ngày mai sẽ trả lời lá thư này. Hình như đó là một bức thư dài khá bi kịch và hình như gã đã viết lại chừng chục dòng “... Dù sao mong con hãy bình yên, con gái của ta”. Gã viết xong hồi âm là quên luôn, không hề hay biết chính cô bé ấy là chủ nhân của những tấm thiệp trong chiếc phong bì màu xanh.

- Khi gửi bức thư đầu tiên cho ông, tôi đang trong tuyệt vọng. Ở tuổi ấy, tôi cũng hiểu rằng gửi một bức thư cho người nổi tiếng nhất nước này cũng giống như thả một chiếc đèn trời. Thả xong đèn đủ sáng cho người ta mơ mộng chừng dăm chục phút. Vì thế tôi không hề có ý định

làm việc đó, nhưng trước khi viết bức thư, tôi đã xem một bộ phim của ông.

Cô gái đang cố gắng sắp xếp lại câu chữ, giọng nói chùng xuống không còn vẻ quyết đoán và mạnh mẽ như lúc ban đầu.

- Tôi đã từng là một đứa trẻ bị ngược đãi, bị cha tôi ngược đãi, chứ không phải vì tôi mồ côi mà phải sống với những người xa lạ. Tôi không thiếu thốn vật chất, trái lại, cha tôi rất giàu có, ông ấy là một bậc thượng lưu được nhiều người tôn trọng.

- Khoan đã, thế lúc ấy mẹ cô đâu? – Gã hỏi vì đã hoàn toàn quên mất câu chuyện được kể trong bức thư cách đây 15 năm.

- Tôi chỉ nhớ lần cuối cùng bà đưa tôi đến nhà trẻ, bà đã ôm tôi vào lòng, người bà đầy mùi bánh thơm phức hay làm cho tôi ăn vào buổi sáng. Chỉ có vậy thôi, tôi chẳng nhớ được gì hơn.

- ...

- Suốt cả tuổi thơ, tôi sống với người duy nhất là cha tôi, và cũng suốt quãng thời gian ấy tôi bị ông đánh đập như muốn trút hết những ẩn ức, thù hận mà tôi không hiểu nổi. Ông ấy đủ tiền để mua cho tôi cả ngàn món quà tặng, nhưng tôi chưa được nhận một lần nào. Khi 14 tuổi, tôi đã muốn chết.

Cô gái không khóc, nhưng đôi môi mím chặt lại thành một đường nhỏ xíu màu hồng nhạt.

- Vào một ngày mùa đông rất lạnh, tôi đã xem bộ phim mà ông đóng, đấy là suất xem phim của nhà trường. Ông đóng vai người cha có hai đứa con nhỏ trong một gia đình hạnh phúc. Lúc ấy tôi ước mình có một người cha như nhân vật trên phim. Đấy là một ý nghĩ ngớ ngẩn, không phù hợp với một đứa trẻ vì thành niên đã 14 tuổi. Nhưng trong cơn tuyệt vọng, tôi muốn tìm cho mình một điểm tựa, giống như người ta lập ra một thứ tôn giáo để gieo niềm tin. Và tôi đã gửi đi bức thư đó... cho dù không hy vọng nhận được hồi âm.

- Và sau đó? Tôi có giúp được gì cho cô không? Cái bức thư ấy?

- Không có gì cụ thể, nhưng lần đầu tiên tôi nhận được một món quà và thiệp Tết vào đêm giao thừa, và cũng lần đầu tiên tôi có được niềm tin để... để có thể đứng trước mặt ông như bây giờ.

- ...

- Ông đã nhận được bức thư ấy 15 năm trước, nhưng giá như ông nhìn thấy những gì mà tôi phải trải qua.

Kỳ Lâm đứng thẳng dậy, và trong tiền sảnh với những cây cọ nhiệt đới lấp loáng khách nước ngoài vội vã qua lại, cô điềm nhiên kéo mạnh hai tay áo lên lên tận quá khuỷu. Gã choáng váng nhìn những gì đã thấy trên cổ cô gái như đang lan xuống hai cẳng tay trắng xanh xao, những vết sẹo lồi lõm nhằng nhịt chỉ có thể tìm thấy trong các vai diễn cần đến chuyên viên hóa trang.

- Ôi... - Gã thấy chiếc áo nịt vào ngực đến tức thở. – Tôi xin lỗi... xin lỗi.

Định mệnh, đôi khi vô tình hay cố ý dễ dàng thay đổi cuộc đời của một con người chỉ trong vài khoảnh khắc. Nếu đêm hôm đó gã không nhặt trúng lá thư của Kỳ Lâm mà của một người hâm mộ khác thì có thể cô ấy đã tự kết thúc chuỗi ngày tuyệt vọng của mình vào đêm giao thừa. Nếu ngày hôm đó không phải gã ký được một hợp đồng đáng tự thưởng thì có thể đêm ấy gã sẽ chui vào một quán rượu nào đó giết thời gian thay vì vui vẻ trên giường với một cô gái không nhớ mặt, và cô ta sẽ không bới tung đồng thư của người hâm mộ lên như thế. Nếu bộ phim mà Kỳ Lâm xem vào tối mùa đông giá rét ấy không phải là bộ phim do gã đóng. Nếu người chấm giải ở nhà máy năm xưa không phải là Hồ Phúc. Nếu trong cái đêm cuồng loạn trên bể bơi, gã tình cờ bị trúng gió thực sự như vai diễn ghê tởm của Danny Bùi. Nếu bàn tay móng hồng mang bọc tả xanh vào khách sạn đúng lúc kẻ ra mở cửa không phải là gã. Gã đặt ra hàng trăm chữ “Nếu” để xem sự việc sẽ dẫn đến kết cục nào nhưng cuối cùng chính gã tự rồi tung lên như một kẻ nghiện chơi rubic. Định mệnh cũng là một khối vuông rubic. Mỗi vòng quay lại cho ra

một kết hợp màu sắc khác nhau, người chơi phát rồ lên vì nó, xoay chuyển theo nó, nhưng rubic có quy luật, rồi nó sẽ quay trở lại điểm khởi đầu để tạo nên sáu mặt thuần nhất. Người ta không thể chi phối định mệnh nhưng có thể nắm được quy luật giản đơn của số phận.

Gã nhận kịch bản. Hồ Phúc lẳng lẳng tưới cây và rắc hạt cám vào những lồng chim treo san sát trong vườn. Ánh mặt trời mùa đông lấp lánh trên mái tóc trắng cước. Chào mào, khướu bạc má, chích chòe, khuyên mộc, vẹt đầu xám, sáo sậu, sơn ca cuống cuồng chí choét.

- Tiếng hót cuối cùng của chim sơn ca bao giờ cũng là tiếng hót tuyệt diệu nhất. – Người chủ nhà rảy những tia nước sáng bạc lên một chậu Bonsai, đôi mắt không nhìn khách.

- Tiếng hót cuối cùng giữa bầu trời xanh trước khi chui vào lồng của Hồ Phúc hay tiếng hót trước khi chết? – Lần đầu tiên sau 12 năm gã cất tiếng cười thực sự.

Hồ Phúc buông bình nước, quay lại đối diện với hắn.

- Những gì của Caesar sẽ quay trở lại với Caesar. Đây là quy luật của định mệnh.

Kỳ Lâm muốn mở máy quay ngay khi nào gã sẵn sàng. Gã luôn sẵn sàng, gã đã sẵn sàng từ 12 năm nay, chỉ cần chờ một vai diễn, cảm giác khao khát còn khủng khiếp hơn cả những đêm trắng suông mà không có một giọt rượu. Kỳ Lâm chỉ đạo ở trường quay, nhưng để cho gã quyết định phần lớn những trường đoạn chính. Cô chỉ nhắc.

- Hai nhân vật này thu mình trong nỗi cô đơn của hai sinh linh, hai thế hệ, hai nỗi ẩn ức tưởng như mâu thuẫn. Đặc biệt trong những cảnh quay chậm, sự ám ảnh của thời đại sẽ ào ạt như thác lũ tương phản với nội tâm nhân vật.

Những cảnh quay đầu chạy ro ro. Ba tháng trôi qua với sự hài lòng của cả ê kíp làm phim. Nhưng gã bắt đầu thất bại ở trường đoạn cuối.

Nỗi đau đớn, tuyệt vọng chưa đi tới tận cùng. Người xem chưa nhìn thấy điều ấy ở nhân vật. Đây là trường đoạn quyết định và với những gì mà một diễn viên bậc thầy đã làm trong cảnh quay vừa rồi, đủ để hài lòng khán giả, nhưng không đủ hài lòng chính gã và Kỳ Lâm. Gã bắt đầu tuyệt vọng vì nỗi tuyệt vọng không thể thể hiện. Cảm xúc truyền cho nhân vật vẫn là một thứ đồ giả màu mè mà gã cứ điểu đi điểu lại trước máy quay trong suốt cả tuần lễ. Những giọt nước mắt trên phim là những giọt nước mắt của sự thất vọng và chán chường chứ không phải của nỗi đau đớn đến tuyệt vọng. Khi máy quay quay lại đến lần thứ năm, gã giờ hai tay.

- Tôi không làm được đâu, tôi... xin lỗi.

Mưa phùn rơi lâm thâm xuống chiếc khăn san màu rượu. Gã biết đằng sau chiếc khăn là những gì. Gã thấy câu nói của mình mất trọng lượng như đám lá rụng đang bay tạt vào thính không. Gã quay trở lại, đi dọc con phố, thất thểu trong vai diễn. Lần quay thứ sáu, gã thấy mình thất bại thêm lần nữa. Lúc máy cắt, gã nhận ra Danny Bùi đã xuất hiện ở trường quay, cùng với một người mà tiếng cười lạnh lạnh của cô ta khiến gã sớn gai hơn cả lúc nhập vai mình trần dưới tiết trời giá lạnh.

- Trời, sao anh không giải trí trong phòng cho ấm áp mà lại hành tội mình trước máy quay thế. Đây là trò chỉ dành cho bọn trẻ. Mà ngay cả bọn trẻ cũng đâu cần phải quay lại đến lần thứ sáu. – Cô ta cười phá lên giòn giã, như thể đêm và ngày chỉ để chuẩn bị cho một tiếng cười như thế.

Gã quay sang Kỳ Lâm, lớp cơ dưới quai hàm hơi gợn lên.

- Tôi cần phải nghỉ ngơi một tuần.

Mưa dầm dề ngót cả tháng trời. Hơi thở vừa rời khỏi miệng bốc khói tan lãng vào bóng chiều u ám. Lá rụng thành lớp kết dính vào nhau trên vỉa hè đầy nước mưa bắn thủ. Gã bước đi thẳng người, như bao năm nay vẫn thế, cho dù những cơn gió buốt đang thốc vào khách bộ hành. Giờ phút này, gã chỉ muốn nằm thẳng xuống trên vỉa hè dưới chân, cho những đám lá rụng từng lớp ken kín người rồi đùn đầy lên như một ngôi mộ vô chủ.

Gã nằm bẹp trên giường. Đã một tuần lễ trôi qua và gã thấy mình lặn xuống tận cùng nỗi tuyệt vọng. Hơi ẩm thấp, lạnh lẽo đang tỏa ra từ những mảng tường tróc lở khiến không khí trở nên tù bức. Thăng Thiên loay hoay với mùi xào nấu. Nó gọi khẽ.

- Ba... ba dậy ăn tối.

- Không ăn.

Tuy nhiên gã cũng ngồi dậy, tay vớ lên chiếc giá sắt.

Thăng Thiên chạy nhào đến giữ ba nó lại.

- Ba, cô Kỳ Lâm dặn con nhắc ba trong thời gian quay phim ba không được uống rượu.

Gã trợn mắt.

- Giờ thì cả mày cũng ra lệnh cho tao? – Hình ảnh bàn tay móng hồng đưa lên che miệng và tiếng cười lạnh lạnh âm ỉ trong đầu gã. – Tại sao lúc nào mày cũng đeo đẳng lấy tao như một thứ nợ đời thế? Mày đúng là một thứ nợ đời của tao.... một thứ nợ đời...

Thăng Thiên sững người. Đôi mắt nó ánh nước. Lúc còn lọt lòng nó không khóc, sao bây giờ nó lại khóc. Gã điên tiết quát ầm lên, nhưng đôi mắt không dám nhìn nó.

- Mày mời tao ăn cơm thì cơm đâu? Cơm đâu nào?

Nó bày vội vài đĩa thức ăn lên mặt bàn. Tuy nhiên gã không đụng đũa, còn nó ăn rất ít. Ăn lặng lẽ. Lặng lẽ dọn bàn ăn, im lìm như lúc dọn ra. Rồi chùng tiêng sau, lặng lẽ biến mất trước mắt gã như một ngọn cỏ ngơ ngác bị người dẫm bẹp. Cũng phải thêm một tiếng nữa, gã mới nhận ra sự vắng mặt của nó. Rất nhanh chóng cơn bức tức chuyển thành nỗi lo lắng. Đầu tháng chạp, tiết trời lạnh tê đến độ người ta nuối tiếc cả hơi thở ấm áp vừa rời môi. Cho đến tận nửa đêm, gã đã tìm đến tất cả các địa chỉ có thể nhớ ra được, không nhiều, vì gã và nó đâu còn ai thân thích, nhưng người ta đáp lại bằng những cái lắc đầu thông cảm. Thăng Thiên đã chủ định biến mất ngay trước mặt gã. Gã bàng hoàng với cảm giác chưa bao giờ từng trải qua. Gã nhìn thấy thăng Thiên hàng ngày, trong lúc ăn và lúc không ăn, lúc vừa mở mắt và trước khi nhắm mắt, trong những cơn say ồ ạt giữa lần thức ngủ và những lúc tỉnh táo để nhận biết gã đang ở đâu giữa cõi sống này, trong những cơn điên giận, oán hờn và đôi giây hiếm hoi bình thản. Gã nhìn thấy nó quen thuộc như cái bát ăn cơm, cái cốc uống nước và tay vặn nắm cửa thường ngày, quen thuộc đến nỗi một ngày nào đó những thứ hiển nhiên ấy biến mất thì chủ nhân của chúng mới chợt nhớ ra và tự hỏi chúng biến đi đâu, và tại sao lại biến đi. Gã cứ ngồi im như vậy trong bóng tối. Và khi ánh bình minh nhợt nhạt nhấm dần trên những nóc nhà lúp xúp, những người hàng xóm già nua thức giấc sớm nhìn thấy một bóng ngồi bất động trên chiếc ghế đầu không có lưng tựa. Gã đã ở trong tư thế ấy suốt cả đêm, cho đến khi điện thoại đổ liên hồi không dứt.

Điều duy nhất gã nghĩ được lúc này là muốn nhét cả chiếc điện thoại đang úp trên tai vào miệng tay thư ký ở đầu dây bên kia. Phim với ảnh. Gã có thể vứt hết tất cả những bộ phim gã đóng từ trước đến giờ để đi tìm thăng Thiên. Ý nghĩ sau cùng này khiến gã thấy vô cùng kỳ lạ. Đó là ý nghĩ lần đầu tiên xuất hiện, vào khoảnh khắc mà gã nhận ra rằng mọi sự lựa chọn đều phải trả giá, và không phải mọi nỗi mất mát đều đau đớn như nhau, có những nỗi mất mát đi đến quá ngưỡng của sự đau đớn và tuyệt vọng. Nó bất ngờ và từ tốn gặm nhấm bào mòn từng tế bào thể xác cho đến khi nhận ra nó thì người ta đã chết đi từ phần hồn.

Khi nhấn số của Hồ Phúc, gã cảm thấy năm đầu ngón tay mỗi dừ trên bàn phím, và dường như năng lượng chỉ còn đủ để bấm mười con số. Tiếng nước tưới cây rào rào bên tai.

- Cậu hãy nhớ, thứ gì là của cậu, nó sẽ quay trở lại với cậu. Còn nếu không phải thế, cậu có chộp giật, níu kéo, giữ chặt lại nó cũng không bao giờ thuộc về cậu.

- Con đã báo cảnh sát, đó là điều duy nhất con có thể làm. – Gã nói lập bập, cổ họng khô khốc.

- Thăng Thiên sẽ về với cậu. Đơn giản là vì nó yêu cậu hơn cậu yêu nó. Vì thế, cậu phải biết chờ đợi. Đôi khi chờ đợi cũng là điều hạnh phúc.

- Không phải. – Gã nghẹn lại. – Con yêu nó. Nó là con trai con.
- Ta mừng khi nghe cậu nói thế. Mà giờ này tưởng cậu phải có mặt ở trường quay chứ?
- Không muốn quay nữa, phim với ảnh.

Đầu dây bên kia có tiếng cười.

- Anh cũng nhiều tuổi rồi mà vẫn còn như trẻ nít thế nhỉ. Anh làm bố khi tuổi không còn trẻ nữa, nhưng có lẽ ngay đến lúc này anh mới kịp chuẩn bị tinh thần để làm điều đó.

Gã tưởng đầu cha gã đang đứng trước mặt mà cần nhần khi gã còn chưa vỡ giọng. Nhưng Hồ Phúc đã chuyển trạng thái rất nhanh như vẫn thế.

- Bảo à, cậu phải đến đó.... Vì không phải cậu làm việc ấy cho cậu.

Gã cúp máy, chỉ 15 phút sau đã có mặt ở trường quay. Gã thấy lòng bàn tay đầm mồ hôi như chuẩn bị trải qua đúp quay đầu tiên trong đời. Gã thấy mình đang tiến đến gần vạch cuối của sự thất bại.

Gã thấy mình trong vai người cha đi tìm con. Ông ta bước dọc con phố bằng dáng đi cố giữ cho thẳng, bước chân cố giữ cho kiên định nhưng sự run rẩy trong lòng ám cả vào những viên gạch lát đường lạnh lẽo. Ông ta đi mãi miết với một niềm tin còn đang cháy. Đứa trẻ chạy đằng trước mặt, thấp thoáng sau những vệt đá xám ủ rêu của tòa thành cổ. Người đàn ông rảo bước, dáng hình thêm vững chãi và đôi mắt ánh lên những tia sáng. Đứa trẻ chạy nhanh hơn và người đi sau cũng guồng tốc độ. Máy quay chuyển từ trung cảnh sang đại cảnh. Tòa thành lặng lẽ một màu xám ảm đạm. Những bụi cây xanh lục khiến cảnh đông thêm phần u tịch. Chỉ có hai bóng người chuyển động, một già một trẻ ẩn hiện sau hai sắc màu.

Thằng bé quay lại và người đàn ông cũng đứng khựng. Nụ cười vừa nhóm trên khuôn mặt vụt biến thành nỗi thất vọng kinh hoàng. Hình như ông ta có sự nhầm lẫn. Hình như ông ta gặp ảo giác sau chuỗi ngày dài lo âu mòn mỏi. Đứa bé thản nhiên quay đi trên những bước chân sáo vui vẻ. Thân hình vững chãi sụm xuống như đường bầu trời u ám đang đè quá nặng lên vai. Những nếp nhăn nhúm lại không ép nổi một giọt nước từ hốc mắt khô khốc. Gã vụt nhìn thấy thằng Thiên biến mất từ sau khuôn mặt con trẻ xa lạ. Một nỗi ân hận và nuối tiếc, mất mát và đau đớn giằng vò thành cơn tuyệt vọng không che giấu trên những sợi tóc nhuộm màu.

Kỳ Lâm thu vạt áo về phía trước che cơn gió đông đang thốc tháo. Chiếc khăn san màu rượu quẩn kín tận cằm. Cô kéo nó lên miệng, lên má, rồi cả khóe mắt.

Đúp quay cuối cùng, gã cần phải thể hiện niềm hạnh phúc và vui sướng tột cùng của một người cha. Gã méo mó trước thằng bé diễn viên có khuôn mặt xa lạ trong suốt ba tháng trời. Có thứ gì đó đang cửa ở trong lòng. Thằng bé này cũng có chiếc áo nỉ Người Nhện. Người ta tìm nó với đôi mày rậm, sống mũi thẳng và một cái cằm lẹm rất khéo chọn cho giống gã. Đôi mắt nó sáng, chỉ thiếu sự ủ ê và lo lắng của thằng Thiên. Nhìn thấy gã, nó reo “Ba”. Sau phút thất thần chết lịm, gã kéo mảnh da bên má lên thành một nụ cười. “Con trai của ba”, gã nhào ôm lấy thằng bé. Nó có mùi xà bông nơi cổ áo, mùi mồ hôi trẻ con trên tóc đen, mùi sương đêm ngai ngái nhưng không có thứ mùi xào nấu quen thuộc như thằng Thiên. Ruột gan gã cồn cào, gã không cười được nữa. Không cười thì khóc cũng được, khóc cũng là một biểu lộ của niềm hạnh phúc. Nhưng gã thấy nhộn nhạo như đang lên cơn say sóng. Đã 11 giờ đêm. Thằng Thiên ở đâu trong cái thành phố hơn 6 triệu con người này.

- Cắt máy.

Thằng bé nhào vào gã lần thứ hai “Ba ơi.”

- Con.

Gã cười thành tiếng, âm thanh hòa vào không khí lạnh lẽo đang tỏa lên từ mặt hồ nước. Trời lạnh quá. Lúc đi ra ngoài, thằng Thiên thậm chí còn không kịp lấy chiếc áo gió đen độc nhất nó mặc trong suốt mùa đông. Trên người nó vụn thứ gì, gã không kịp nhớ, một chiếc áo len hoặc một chiếc áo nỉ đã cũ. Đầu trần và chân không tất hoặc có tất.

- Cắt máy.

Thằng bé nhào vào gã lần thứ ba.

- Xin lỗi. – Gã giơ tay lên, miệng thì thào trong hơi gió. – Tôi không thể làm được vào lúc này.

Gã tiến lại chỗ Kỳ Lâm.

- Tôi không thể làm được. Tôi không cười được khi mà trong lòng đang rối lên. Khi nào có con, cô sẽ hiểu. Thằng Thiên... thằng bé nhà tôi... - Gã nghẹn lại.

- Ba ơi.

Gã giật nảy mình. Âm thanh này vẫn gọi gã ăn bữa cơm tối, đánh thức gã dậy lúc buổi trưa và kiểm tra xem gã còn tỉnh hay đã rơi vào cơn mê sảng. Không phải thằng bé diễn viên đang gọi nhân vật cha của nó. Là thằng Thiên đang đứng sau lưng Kỳ Lâm, ánh mắt hối lỗi và lo lắng.

- Mở máy. – Kỳ Lâm nói gọn. Dường như cô không còn nhớ gì đến hình ảnh của đứa trẻ cô độc trong căn phòng giữa mùa đông, chỉ sợ một tiếng gõ cửa sẽ mang đến những lần roi da và tiếng cười gằn riết róng “Mày giống mẹ mày. Sao mày không biến đi như mẹ của mày.”

Thằng bé diễn viên gào to hơn. Nó đã có vẻ buồn ngủ, lạnh cóng cả người và muốn về nhà chui vào chăn ấm với mẹ.

- Ba ơi. Con đây ba.

Gã ôm choàng lấy nó xiết chặt. Mùi xà bông trên cổ áo thoát biến thành mùi xào nấu ấm áp trong một buổi chiều tà giá lạnh. Gã thấy quanh mình có mùi tường vôi ẩm thấp, mùi chợ cá sồng sộc nhưng không đủ át đi mùi hương của những loài hoa mùa đông còn đang ngây ngát. Gã vùi đầu vào tóc vào cổ nó. Qua vai nó gã nhìn thấy thằng Thiên đang chảy nước mắt, nước mắt óng ánh dưới ngọn đèn đường vàng vọt. Gã làm sao nhìn thấy nó chảy nước mắt từ khoảng cách hai mươi mét trong một đêm đông hạ tuần thế này. Thứ nhòa mờ ken thành màng phía trước là nước mắt của gã.

Nước mắt làm nhòa cả khung màn ảnh rộng, khiến hình ảnh người đàn ông cao lớn đang quỳ gối xuống nền đất lạnh để ôm trọn đứa con trai vào lòng mờ ảo như trong một thước phim ba chiều. Nước mắt chảy ngược vào trong, dồn nén suốt quãng thời gian đi tìm đứa trẻ chột buột trào trên những quầng mắt của lớp lớp khán giả đang có mặt sau lưng gã. Đầu dây ghế danh dự bên kia, những hình ảnh lẫn quện vào nhau trong tranh tối tranh sáng rồi chia nhỏ thành cặp má Danny Bùi hùm hụp, đôi bàn tay móng hồng, mái tóc trắng cước của Hồ Phúc, chiếc khăn san màu rượu bordeaux. Cuối cùng chúng nhòa mờ chập lại làm một thành đôi mắt lóng lánh nước của đứa trẻ trên màn ảnh. Nền trời đen sẫm phía sau chột òa vỡ trong những vụn pháo li ti ánh sao. Gã quay sang chạm vào bàn tay thò ra khỏi chiếc áo nỉ Người Nhện.

Một lần nữa gã lại trèo lên đỉnh núi. Đôi mắt Kỳ Lâm mỉm cười trong một màu đen loáng. Cô vừa đưa cho gã một kịch bản mới thứ hai, song gã trịnh trọng lắc đầu. Trong bóng tối kỳ bí của rạp chiếu bóng, những hình ảnh huyền ảo trên màn hình đang lướt qua bằng đoạn phim nhựa 36mm. Gã quay sang thì thào với gương mặt đã hầu hết nổi âu lo.

- Tiếng hót cuối cùng của chim sơn ca bao giờ cũng là tiếng hót tuyệt diệu nhất, con trai ạ.

Câu chuyện trong rừng

- Ai là người đầu tiên của em? Anh ta luôn hỏi em như thế. – Nàng giải thích về lý do tan vỡ của cuộc hôn nhân đầu. – Đây là một cách tra tấn tinh thần.

Tôi gật đầu ủng hộ.

- Đúng hơn là một màn bạo hành tinh thần tàn bạo nhất.

Nàng lấy que còi khêu cho củi đượm. Lửa bắt vào những nhánh cây khô nõ kêu lách tách, nhấp nhánh những đọt sáng màu da cam. Nàng dán mắt vào đồng lửa, như chiêm ngưỡng một điều kỳ ảo. Củi đốt là những cành cây nhỏ xịu rụng xuống từ dẻ tùng, thông đỏ và hoàng đàn. Chúng tỏa mùi thơm ngái dễ chịu, không phải mùi cháy khét của rơm rạ hay thứ mùi ngọt ngọt bốc lên từ những đốm lửa xanh trên bếp ga. Tôi vừa bất mãn trước câu chuyện của nàng, vừa cảm thấy thú vị và hãnh diện. Những câu hỏi tra tấn của gã chồng nàng cũng hết như “Vận động viên đua xe đạp nào giành giải vô địch Olympic Bắc Kinh vừa rồi?” và tôi thì chính là tay vận động viên vô địch Thế vận hội ấy.

- Thế rồi em bảo sao?

- Em bảo em không nhớ.

Tôi kinh ngạc mở to mắt nhìn nàng, rồi nhanh chóng xịu xuống đồng lửa.

- Chứ em phải bảo sao? – Nàng liếc mắt nhìn tôi. – Dẫn anh tới ra mắt trong bữa cơm tối ư?

Bên ngoài, gió hú từng chập. Gió dồn nhau thốc tháo qua những hẻm núi rồi vỗ sạt trên mái nhà, hết như bàn tay người đang mò mẫm tốc nóc gianh. Nàng ngồi nép vào tôi, với một nỗi sợ hãi tự nhiên của phụ nữ trước núi rừng thâm u huyền bí.

- Mười năm qua em sống thế nào? – Tôi hỏi không phải bằng giọng quan tâm. Đó là một câu hỏi có chủ đích. Vì không phải trong suốt 10 năm đến tận hôm nay tôi mới được gặp nàng. Chúng tôi thỉnh thoảng vẫn gặp nhau, bằng một ly cà phê hay bữa trưa ăn nhanh trong vài nhà hàng thời thượng.

Nàng nhún vai. Hai bàn tay lơ lửng trước đồng lửa. Tôi ngắm kỹ những ngón tay nàng. Chúng thon dài và khéo léo, nhưng lúc nào cũng lạnh ngắt. Tôi vẫn còn nhớ như vậy.

Tôi là người đầu tiên của nàng. Nàng thì không phải người đàn bà đầu tiên của tôi nhưng rõ ràng, lần đầu tiên tôi trở thành người đầu tiên của một ai đó. Và tôi muốn thực hiện điều ấy bằng một niềm tin thiêng liêng liêng như nhà tu hành đã đến giờ hành lễ. Tôi cùng nàng trong một ngôi nhà ven hồ nước. Cửa sổ lơ thơ vài sợi liễu hết tấm rèm che cố ý. Mới đầu, nàng cuồng nhiệt như một con mèo hoang và tôi nghi ngờ cái nghi thức hành lễ của mình, tôi nghi ngờ cái niềm tin rằng nàng là thánh nữ. Chỉ đến khi nàng ngo ngác ngược nhìn tôi “Như thế là đã thành công chưa?” thì tôi mới sực tỉnh. Nàng hỏi “đã thành công chưa?” thay vì hỏi “đã xong chưa?”. Tôi loay hoay cố tìm cách làm cho nàng bớt đau. Khuôn mặt nàng thể hiện rõ một điều rằng muốn chuyện này qua đi nhanh chóng, và tôi cũng không hơn gì. Chúng tôi kết thúc rất nhanh sau đó và nàng nằm im trên cánh tay tôi, mắt dán vào rừng liễu.

Nhiều lần, tôi cũng muốn tò mò hỏi những người đàn bà của tôi (kể cả vợ tôi nữa) rằng “Ai là người đầu tiên của em?”, nhưng rút cục điều này chỉ tồn tại trong ý nghĩ. Tôi không phải là người đầu tiên của vợ tôi, nhưng yên ổn với ý nghĩ mình là người cuối cùng của cô ấy.

Kể từ “buổi hành lễ”, nàng trở thành học trò của tôi. Chúng tôi hút chặt vào nhau như hai cực của cực nam châm. Cho đến một ngày, nàng ngồi trước mặt tôi như vẫn thường, những ngón tay lạnh khuấy nhẹ ly cà phê như vẫn thường và hai phút sau khi người phục vụ rời khỏi bàn, nàng cất lời như vẫn thường vào đề ngay như thế.

- Mình kết thúc chuyện này, có được không?

Tôi há hốc miệng kinh ngạc. Việc “kết thúc chuyện này” không hàm ý kết thúc ly cà phê và câu hỏi “có được không?” là một câu khẳng định.

- Tại sao?

- Em không biết. Như thế tốt hơn. – Nàng nhún vai, mỉm cười buồn bã và nhìn ra ngoài ô cửa kính.

Hôm đó là một ngày cuối thu, nhưng nắng vẫn trải vàng lộng lẫy và nàng cũng lộng lẫy hơn mọi ngày. Đường như cái gì sắp mất đi, sắp tàn lụi cũng lộng lẫy hơn lúc thường.

Tôi vẫn cho rằng nàng bỏ rơi tôi để đi theo một gã nào đó như mô típ bi kịch trên phim. Nhưng nàng luôn phủ nhận điều ấy, cho dù chỉ một tháng sau tôi đã nhìn thấy nàng qua ô cửa kính quán cà phê với một nhân vật khác đang thay thế vai của tôi. Vài năm trước, nàng giải thích qua quýt với tôi rằng tôi là người đầu tiên của nàng, nhưng tôi không trân trọng nàng như lẽ ra phải thế. Tôi kinh ngạc không kém gì lúc nàng yêu cầu “kết thúc chuyện này”. Tôi không trân trọng nàng? Khi mà lúc nào tôi cũng thèm khát nàng muốn chết, ngay cả sau 10 năm, cho đến tận lúc này. Tôi không trân trọng nàng? Khi mà đã hơn một lần tôi nghĩ sẽ biến nàng trở thành vợ tôi. Tôi lần lượt chứng kiến nàng đi qua hai cuộc hôn nhân đổ vỡ và cả những người không phải để chuẩn bị cho hôn nhân.

Tôi cũng kết hôn sau đó không lâu, không cần quá si mê và say đắm, tôi chỉ cần sự yên ổn với một người có thể làm mẹ của các con tôi. Nàng, đôi khi, vẫn xuất hiện trong những giấc mơ ban đêm và cả ban ngày, như một ly kem mát giữa những ngày nắng nóng. Có vài lần, tôi không kìm nén được ao ước muốn ôm nàng vào lòng như đã từng thế. Có vài lần, tôi tự nẩy sinh bức bối khi nghĩ đến một gã nào đó đang sở hữu nàng như tôi đã có nàng ngày xưa. Một lần, trong bữa ăn trưa dưới trời đông âm đạm, với món cua hầm pho mát và vang trắng, tôi nhìn năm đầu ngón tay của nàng và hình dung nó đang buốt lạnh trên ngực tôi, nhưng lại làm tôi ấm dần lên. Nàng ăn rất nhanh, lúc nào cũng ăn nhanh như thế.

- Em còn nhớ có lần em thách anh công em đi lên tận đỉnh đồi?

Tôi nhắc đến một kỷ niệm mà liền sau đó, tôi đã vùi nàng xuống bãi cỏ, dưới trời xanh như ngọc. Nàng sẽ gật đầu và tôi sẽ nói rằng bây giờ tôi vẫn còn dư sức khỏe để công được nàng như thế. Nhưng đúng lúc ấy nàng có điện thoại. Có vẻ là công việc. Nàng nói chừng 15 phút, rồi sau đó tiếp tục với món cua pho mát. Và một lúc sau, đột nhiên ngừng lên hỏi.

- Ban nãy anh bảo gì em ấy nhỉ?

- Không có gì. – Tôi ngó lơ ra ngoài bầu trời màu xám.

Lần khác, chúng tôi ngồi uống cà phê trên nóc một tòa nhà. Nàng ngả người ra lưng ghế bằng da đen quen thuộc. Chiếc vòng cổ trên ngực nàng lấp lánh. Chiếc vòng cổ nàng vẫn thường làm rơi xuống mặt tôi những khi ngực nàng ở trên môi tôi.

- Em còn nhớ có lần mình bơi thi ra đảo? Tất nhiên là anh thắng.

Tôi đang nhắc nàng nhớ đến khoảnh khắc dưới ráng chiều đỏ rực. Tóc nàng dập dềnh trên mặt nước và môi chúng tôi đã không rời nhau cho đến tận khi ánh hoàng hôn ngả màu tím sẫm. Nhưng chợt có vài người đẩy cánh cửa kính mở ra sân thượng. Nàng vội đứng dậy khi nhận ra một người quen. Nàng bắt tay, cười xã giao và nói chuyện chỉ vài phút. Khi quay lại, nàng hỏi tôi.

- Mình đang nói chuyện đến đâu rồi nhỉ?

Cứ như thế, mỗi lần gặp nàng, nỗi khao khát và bức bối lại trỗi dậy trong lòng, theo miết tôi vào tận giường ngủ. Và tôi quyết định không gặp nàng nữa. Đã thêm 3 năm trôi qua, cho đến lần này. Chúng tôi tình cờ gặp nhau trong một chuyến đi dự án. Chuyến đi chủ yếu là thực địa, lên vùng núi đầy đá tai mèo bạc trắng và tôi vui mừng khi nhận ra nàng cũng có mặt trong đoàn. Những dãy núi đá buồn tẻ, những cánh rừng u tịch sẽ làm cả tôi và nàng phát ốm nếu chuyến đi thiếu một trong hai người. Ngày áp cuối, trước khi lên đường trở về thành phố, nàng đề nghị tôi đi cùng nàng đến ngôi nhà trước đây đã từng là của vua Mèo. Tôi không từ chối nàng. Chúng tôi khởi hành từ sáng sớm và bị lạc đường trước khi tìm được vua Mèo. Tình huống đẩy đưa của định mệnh như trong một bộ phim truyền hình hạng bét. Đến cuối ngày thì chúng tôi dò dẫm được đến bản này, tìm được một ông già thổ dân sống một mình. Tôi đưa

cho chủ nhà ít tiền để ông ta trú tạm một nơi khác, nhường ngôi nhà cho chúng tôi đêm nay. Ông già bập bẹ vài câu tiếng Kinh, hỏi “Vợ chồng cậu có cần gì thêm thì cứ gọi tôi ở quả núi bên kia”, ông ta chỉ tay vào bầu trời đen ngòm, “tôi sang ở tạm nhà ông anh cả”. Tôi chỉ cần củi đốt và một chút lương thực đủ năng lượng cho đến sáng mai. Ông ta đưa cho nàng hai chiếc bánh màu vàng khô khốc to bằng bàn tay rồi khép cửa lại.

Tôi hỏi nàng về bi kịch thứ hai.

- Anh ta lúc nào cũng hỏi em rằng liệu anh ta có phải là người cuối cùng của em không. – Nàng vẩy nước khoáng từ chai nhựa mang theo lên chiếc bánh rồi hơ nó trên lửa hồng.

Tôi bật cười, không rõ nàng nói đùa hay nói thật. Câu hỏi này cũng mơ hồ hệt như khi người ta hỏi “Đội bóng nào sẽ vô địch World Cup kỳ sau?”. Tôi nhớ lúc ngồi trong nắng thu muộn vàng lộng lẫy, nàng có nói với tôi rằng “Tình yêu không phải giống như thế”. Câu nói đó làm tôi tự ái đến mức đồng ý ngay với quyết định của nàng mà không cần hỏi thêm lý do.

- Em đã tìm thấy tình yêu chưa? – Giờ tôi hỏi nàng.

- Em không tìm kiếm nữa. – Nàng đưa tay che miệng cố giấu cơn buồn ngủ. – Em còn nhiều việc quan trọng khác hơn để làm.

Nói xong nàng đưa chiếc bánh đã mềm cho tôi rồi trèo lên giường, chui vào chăn, thoải mái như nhà của mình. Có lẽ nàng định ăn bánh rồi lại thay đổi ý định. Nàng vẫn thay đổi ý định luôn xoành xoạch như thế. Tôi nhìn khuôn mặt của nàng thò ra khỏi chăn. Ngay cả một ông đạo diễn tôi đang trong giai đoạn học việc cũng phải biết cho nhân vật nên làm gì trong trường hợp này. Tôi cũng bỏ giấy và trèo lên giường. Nàng xích ra cho tôi nằm cạnh, mắt vẫn nhắm nghiền. Tôi cũng chui vào chăn, cảm thấy người nàng đang lạnh toát. Chiếc chăn bông của chủ nhà hôi đến khủng khiếp và tôi rúc đầu vào mái tóc nàng để xua đi thứ mùi kinh dị đó. Tôi nhắc đầu nàng lên cánh tay mình, cảm thấy cơ thể còn nóng hơn cả đồng lửa màu cam bập bùng xé bên. Nàng quay sang ngực tôi, cố tìm hơi ấm giữa bóng đêm đang cô đặc thành băng. Nàng ngo nguậy như một con mèo nhỏ ngái ngủ rồi cuối cùng cũng nằm im. Vài phút sau, nàng ngược đôi mắt đã díp lại lên nhìn tôi.

- Anh có muốn...?

Câu hỏi của nàng rất giống như khi nàng hỏi tôi “Như thế là đã thành công chưa?”. Hơi nóng hầm hập trong cơ thể tôi dịu dần rồi chuyển sang nhiệt độ tĩnh tại vô trọng lượng.

- Không, em ngủ đi.

Nàng yên tâm chúi vào ngực tôi như cũ, và chỉ vài phút sau đã nghe thấy hơi thở đều đều. Tôi hôn nhẹ lên trán nàng, rồi lên tóc. Cánh tay tôi bất động, đôi mắt tôi mở to nhìn trần nhà màu nâu xỉn đang lấp loáng ánh lửa. Mi mắt tôi trùng dần, rồi vài phút sau cũng chìm vào cơn mộng đầy tiếng gió hú, tiếng vượn kêu gào đòi bạn tình và tiếng mèo rừng vật vờ trong đêm tối. Giữa những âm thanh hoang dại thấp thoáng mùi thơm của ly kem tỏa ra từ người đàn bà đang gối đầu trên cánh tay tôi. Có thể, tôi cứ giữ mãi nàng như thế, để tô điểm cho những giấc mộng đêm vốn dĩ đã nhạt nhẽo không màu.

Lời đề nghị đêm Giáng Sinh

- Xin lỗi chị, công ty đã không còn nhận dịch vụ từ ngày hôm qua. Chị nên đặt sớm. Khách hàng phần lớn đặt trước một tuần. – Cô nhân viên trực nhả nhận. Cô ta tỏ ý rất lấy làm tiếc và hẹn khách hàng vào dịp Giáng sinh năm sau.

Chiếc ống nghe trong tay Quyên trở nên nặng nề. Đây là cuộc gọi đến địa chỉ thứ 31 trong thành phố, cũng là số điện thoại cuối cùng của danh bạ chỉ dẫn các Dịch vụ quà tặng. Càng ngày, người ta càng cần tới ông già Noel, đến nỗi các công ty dịch vụ không còn sót ông già nào để đi phát quà nữa. Chỉ mới vài hôm trước, khi cơn gió mùa đông bắc kéo theo mưa phùn rét căm thay thế cho những đợt nắng hanh hao trái mùa, các ông già Noel đã đèo nhau phóng xe máy chạy băng băng ngoài đường phố. Những bóng áo đỏ đeo râu, đội mũ len lỏi giữa dòng người nườm nượp đổ đi sắm đồ Giáng sinh. Mấy ngày nay, Quyên túi bụi với chứng từ quyết toán cuối năm để chuẩn bị đối mặt với cuộc thanh tra gắt gao của phòng thuế. Và kết quả là cô quên khuấy mất việc phải đặt hàng ông già Noel từ trước.

Mới ba giờ chiều nhưng công ty đã vắng tanh. Ông sếp người Đức có tham việc đến mấy cũng đành đoạn cho nhân viên nghỉ sớm. Bản thân ông ta đã rời khỏi tòa nhà sau cuộc họp buổi sáng, ra thẳng sân bay với chiếc va li để sẵn trong cốp xe và ngồi trên chiếc ghế hạng thương gia mà điểm đến của nó là Frankfurt. Ông ta sẽ kịp dự bữa tối Giáng sinh với gia đình trong căn biệt thự ngoại ô khi chuông đồng hồ điểm tiếng thứ chín.

Quyên tắt máy tính và khóa cửa phòng. Hành lang thường ngày vắng tanh nhưng hôm nay nhộn nhịp người qua lại. Hầu hết các công ty đều được nghỉ sớm. Nhân viên cổ cồn đi thành từng nhóm chia sẻ về chương trình Giáng sinh buổi tối. Những câu chuyện rôm rả kéo vào tận trong cầu thang máy. Cô đứng nép vào góc trong cùng để nhường chỗ cho một cô gái mới vào. Cầu thang gần như quá tải. Hộp quà trở nên cồng kềnh và cô nâng cao nó lên đầu để khỏi bị những người khác ép bẹp. Gió lạnh lùa thốc từ khoảng trống giữa hai dãy nhà cao tầng. Quyên co ro trong chiếc áo jacket mỏng. Cô áng chừng phải mất một tiếng nữa mới vượt qua được những nút kẹt xe để kịp đến trường học đón con gái.

Bé Chi cũng mặc một chiếc jacket màu vàng giống mẹ. Hai mẹ con thường mặc trang phục giống hệt nhau trong cùng một ngày. Một chiếc áo to, một chiếc áo nhỏ. Bé Chi trèo tốt lên yên xe, bắt đầu những câu hỏi mà Quyên đã biết trước.

- Mấy giờ ông già Noel mới đến hả mẹ?
- Như mọi năm con ạ.
- Con đã viết điều ước nhét vào bít tất đêm hôm qua, sáng nay không thấy nữa, chắc ông già Noel đến lấy rồi mẹ ạ.
- Đúng rồi, ông già Noel thường đến lấy từ hồi đêm.
- Năm nào con cũng thức đợi ông già Noel đến lấy điều ước mà không nhìn thấy.
- Ông già Noel chỉ đến khi trẻ con đã ngủ say. Con biết rồi còn gì.

Cô choàng ra sau kéo bàn tay nhỏ bé về phía mình. Con gái cô đã bắt đầu tập viết bút mực và hôm nào đi học về những ngón tay cũng có một vài vết tím tím. Bàn tay cô cách đây 20 năm cũng tím như thế này, nhưng lúc đó cô không có một bàn tay khác để vuốt ve lên vết màu sắc ấy. Những câu hỏi bất tận của con bé cứ lặp đi lặp lại ngàn ấy nội dung và kéo dài cho đến lúc cô cất xe xuống gầm tòa nhà, mở khóa cửa ngôi nhà cóng lạnh rồi chuẩn bị đồ ăn tối.

Tối nay cô làm món bắp cải cuốn thịt bò phủ nước sốt cam trộn bơ và khoai tây. Sau đó sẽ ăn tráng miệng bằng dâu tây tẩm đường và bánh tráng pho mát. Nó nuốt vội vàng một miếng bắp cải và thẳng thốt.

- Nhớ ông già Noel quên con thì sao.
- Không quên được. – Quyên không nhìn vào mắt con bé. – Ông già Noel đã quên con bao giờ đâu.

- Nhưng ông già Noel phải mang quà đến cho nhiều trẻ con thế...

- Không quên được. – Quyên thì thầm.

Con bé lo lắng đến nỗi không ăn tiếp được nữa.

Quyên không biết sự âu lo của đứa trẻ 6 tuổi phát sinh từ đâu nhưng càng ngày nó càng mắc tính cẩn thận của một người đã trưởng thành. Hôm nào đưa con đến trường, cứ đúng lúc cô nổ máy xe là con bé đứng trên bậc thềm, ánh mắt tỏ ra lo lắng.

- Chiều mẹ đừng quên đón con mẹ nhé.

- Mẹ quên làm sao được, con gái. – Cô vẫy vẫy tay cười tươi rói trong khi ngực nhói lên tận cổ họng.

Nó luôn sợ bị bỏ quên. Và có một lần cô đến muộn, sau cuộc họp bất thường kéo dài. Bầu trời đầu đông đã buông bóng tối đen đặc lên dãy hành lang lớp học. Sân trường hun hút gió khiến những cánh cửa sổ quên không cài bung ra đập thình thịch vào vách tường. Trường mở thêm dịch vụ đón trả muộn, nên bố mẹ học sinh có lẽ bận việc cũng yên tâm rằng lũ trẻ đang ngồi xem phim hoạt hình trong phòng chờ với cô trông phụ. Nhưng khi cô dựng vội chân chống xe và bước nhào lên bậc tam cấp thì thấy một cái bóng nhỏ thó đang ngồi bất động trên dãy ghế ngoài hành lang.

- Con. – Trong khoảnh khắc, cô thấy cay xè trong hốc mắt. – Sao con lại ngồi đây? Sao không ngồi trong phòng?

Cô trông phụ xuất hiện sau cánh cửa phòng mù mờ ánh đèn neon.

- Em đã bảo cháu vào trong này xem phim hoạt hình mà cháu nhất định nói rằng phải ngồi đó chờ, nhớ đâu mẹ đến không nhìn thấy sẽ đi tìm nơi khác.

Rồi một lần khác, cô dậy sớm, chuẩn bị bữa ăn sáng trong khi con gái còn đang ngủ say. Cô quên một thứ gia vị và chạy xuống siêu thị 24/24 dưới tầng trệt. Chỉ mất chừng mười phút. Lúc quay lên, cô thấy con bé ngồi im lặng trong bóng tối, bộ đồ ngủ lủng nhùng trên người và đôi mắt ngập đầy nước.

- Mẹ, con tưởng mẹ không về nữa.

Nỗi sợ bị bỏ rơi ám ảnh đến mức ngay cả trong giấc mộng, nó cũng quờ sang bên cạnh để giữ chặt tay mẹ. Còn cô thì bị ám ảnh lây nỗi ám ảnh của con bé. Miếng bánh pho mát trở nên đắng ngắt khi con bé nhắc đến ông già Noel.

Năm bé Chi ba tuổi, cô tự đóng vai ông già Noel. Cô thấy việc này thật đơn giản, cô đã tự làm quá nhiều việc cho mình và con gái, chỉ đóng giả ông già Noel trong năm phút có gì là nặng nhọc. Cô mua sẵn một bộ giả trang, có quần áo đỏ viền bông trắng, mũ đỏ, thắt lưng da đen, ủng da đen bọc tuyết, bộ râu dài trắng cước làm bằng sợi nhân tạo, với túi quà vải đỏ to dùng thắt dải dút. Bộ quần áo cỡ chừng cho một võ sĩ quyền anh hạng nặng xỏ vừa. Cô dọn hai chiếc áo bông và ba áo len bên trong đến phát ngốt, đi thêm đôi giày cao chín phân nhưng vóc dáng bé nhỏ vẫn lọt thỏm bồng nhùng trong lớp nhung the đỏ. Cô bấm chuông, khệ nệ hạ túi quà trên lưng xuống. Bé Chi lễ mễ chạy ra, đôi mắt rục sáng, nhưng nó cố gắng vấp ngã đánh oạch trên nền nhà.

- Ôi con.

Ông già Noel kêu lên bằng giọng phụ nữ và chạy lại đỡ con bé.

Tức thì nó nhìn ông già chăm chú.

- Mẹ à?

- Ta là ông già Noel, đến từ Lapland, xứ sở Phần Lan đầy băng tuyết. – Ông già Noel cất giọng ồm ồm kỳ quặc. – Ta đến đây nhờ tám con tuần lộc kéo xe.

Con bé nghiêng đầu băn khoăn. Nó dòm ông già Noel bằng đôi mắt thông minh và nhạy cảm quá sớm so với một đứa trẻ ba tuổi, nhưng sau đó nhanh chóng ôm lấy bọc quà và tỏ vẻ sốt

ruột muốn mở xem bên trong. Ông già Noel thở phào, giờ tay vẫy chào đứa trẻ và hẹn mùa Giáng sinh năm sau, giờ ông còn phải đi đưa quà cho nhiều em bé ngoan khác, rồi quay vội đi để con bé khỏi kịp thấy đôi mắt ông già đang ứa nước.

Năm con bé lên bốn, rút kinh nghiệm lần trước, cô nhờ ông ngoại của bé Chi. Ba cô đã có sẵn bộ râu trắng cước, thân hình to béo phúc hậu, ông nện chân thỉnh thoảng xuống mặt sàn, cất giọng cười “hô hô hô” rất đúng kiểu. Ông nói một tràng tiếng Nga rồi lại tự dịch sang tiếng Việt rằng ông nghe nhiều người nói bé Chi là một đứa trẻ ngoan. Sau rốt, ông cũng vẫy chào và hẹn đến mùa Giáng sinh năm sau. Quyên theo ông ra cửa, đứng ở góc hành lang giúp ông tháo đồ giả trang rồi cho vào túi đựng. Cô cần phải làm rất nhanh để quay trở lại với con bé. Cô thì thầm.

- Cảm ơn ba.

Khuôn mặt không giả trang vui nhộn giống một ông già Noel thứ thiệt bỗng đâu già nua thêm hàng chục tuổi, ông kéo con gái vào lòng như vỗ về một đứa trẻ năm tuổi, như thấm thía thêm nỗi khổ của một kiếp người.

Rồi ông buông con gái ra “Chúc hai đứa bây Giáng sinh vui vẻ”, và vội vã quay đi.

Đầu đông năm sau, ba cô vĩnh viễn không thực hiện được lời hứa với đứa trẻ đầu tiên và duy nhất mà ông làm nhiệm vụ phát quà. Ông nằm trên giường, thân hình ẹp xuống tấm nệm, không còn vẻ tròn xoay thịnh vượng của ông già Noel nữa.

- Giờ chỉ còn hai đứa bây, ráng lên nghe con. Năm nay Giáng sinh, nhớ... bé Chi...

Chỉ đến thế. Đôi mắt ông ánh lên những tia sáng cuối cùng rồi tắt hẳn.

Năm ấy, bé Chi mất ông ngoại. Điều đó chỉ càng củng cố thêm một hoài nghi trong lòng rằng nó có thể bị bỏ rơi bất cứ lúc nào để rồi chỉ còn lại một mình bơ vơ trên đời. Bé Chi luôn tưởng tượng rằng nếu chỉ còn lại một mình, nó sẽ sống cô quạnh trong ngôi nhà lơ lửng giữa tầng 12 này, sẽ tự nấu đồ ăn tối, tự đi học, tự ru mình ngủ và tự chơi cá ngựa một mình. Ý nghĩ ấy khiến nó hoảng sợ đến phát ốm.

Quyên đã đặt dịch vụ thuê một ông già Noel đến tặng quà cho bé Chi. Những ông già Noel của các công ty quà tặng thường là sinh viên đi làm thêm. Họ cao lổng khổng, gầy gò, bộ quần áo đồ nhàu nhĩ nhét trong nhà kho từ những mùa Noel năm trước lủng thủng trên người họ như treo vào cái mắc áo. Họ đi đôi giày da đen lấm lem bụi đường hoặc giày Adidas đã ngả màu cháo lòng. Họ đeo chiếc đồng hồ điện tử to đùng trên cổ tay gầy gò xương, thứ mà trong quá trình phóng xe nhong nhong khắp phố, cứ 5 phút họ phải liếc vào một lần. Họ tổng tất cả quà tặng của khách hàng vào túi vải thô màu đỏ rồi nhào nhào chạy theo từng địa chỉ trên giấy sao cho kịp giờ. Hai mươi đứa trẻ trong một tối mới xong suất. Ông già Noel của bé Chi cũng như thế. Khi đến nơi, ông tả tơi quần áo, mũ râu xộc xệch, ngực bụng lép kẹp vào xương sườn. Ông lôi từng bọc quà trong túi ra và dán mắt vào mẫu giấy gắn ngoài bao bì cho đến khi tìm được đúng tên đứa trẻ.

- Ta là ông già Noel, ta mang quà đến cho cháu.

Đúng lúc đó, ông già có điện thoại, nhạc chuông là đoạn điệp khúc của bài “Ôi tình yêu”. Ông rút máy ra nghe rồi cuống quýt.

- Rồi rồi, anh sắp xong rồi, chỉ còn năm đứa nữa thôi. Chắc chừng chín rưỡi là kết thúc. Ráng đợi anh ở đó nhá. – Nói đoạn ông lại quay sang bé Chi. – Ông chúc cháu chăm ngoan, học giỏi.

Bé Chi nhìn ông già bằng đôi mắt thăm vắn.

- Ông tặng cháu quà gì?

- Bí mật, cháu phải mở ra mới biết được chứ.

- Ông có biết cháu ước điều gì không?

- Cháu ước được búp bê chứ gì.

- Không phải, cháu không bao giờ ước búp bê. Ông không phải là ông già Noel, ông già Noel

phải biết điều ước của tất cả trẻ con. – Trong phút chốc, bé Chi trở nên giận dữ và tổn thương.

Noel năm ấy, bé Chi hoàn toàn không vui vẻ, rất lâu nó không đụng vào món quà và trần trọc trên giường như một cụ già, đôi mắt dỗi qua ô cửa kính đang chìm vào bầu trời đông tối đen không một ánh trăng sao.

Giáng sinh này, Quyên đã định rằng sẽ cẩn thận hơn, cô phải dặn dò ông già Noel rất kỹ trước khi ông ta bước vào cửa nhà. Vì lần nào cũng vậy, bé Chi luôn hỏi ông già Noel rằng “Ông có biết cháu ước điều gì không?”. Một ông già Noel không có thật không thể trả lời được câu hỏi này. Tuy nhiên, cô chưa lường trước được rằng chỉ vì một chút chậm chễ mà không còn sót lại ông già Noel nào, dù là gày gò trong bộ quần áo nhàu nhĩ, để đến tặng quà cho bé Chi nữa.

Càng ngày, cô càng không hiểu nổi tại sao ông già Noel lại quan trọng với trẻ con đến như vậy. Không chỉ bé Chi, cả lũ trẻ con hàng xóm đều náo nức về ông già Noel từ cả tháng trước đó. Khi nhìn vào đôi mắt chờ đợi của chúng, cô thấy rõ một điều rằng mọi niềm tin luôn thiêng liêng, cho dù đó là niềm tin của con trẻ. Có một cuốn sách đã nói rằng “Cuộc sống hấp dẫn vì chứa đựng đầy những điều bí ẩn. Khi con người càng nhiều trải nghiệm, cuộc sống càng trở nên rõ ràng, thì bí ẩn càng thu hẹp lại. Khám phá bí ẩn vừa là điều kỳ thú, nhưng cũng để lại nhiều nỗi đau đớn và vô cảm. Rồi đến khi nào mọi bí ẩn biến mất, ấy là thời điểm con người sẽ trút tàn hơi thở cuối cùng.” Với bé Chi, cuộc sống trước mắt đang là cả một cánh rừng cổ tích huyền bí và sinh động. Hai mươi năm trước, cô không biết có ông già Noel. Cô chỉ biết có ba là người mang đến cho cô mọi niềm vui trong cuộc sống. Vì thế, nhiều lần cô cố thử hình dung về ông già Noel bằng tư duy của một đứa trẻ mà bất lực.

Chuông đồng hồ đã điểm 8 tiếng. Bé Chi ngồi chơi với lũ nồi xoong bằng nhựa trên chiếc ghế đi vắng rộng nhưng thỉnh thoảng lại lén liếc nhìn ra cửa. Còn cô thỉnh thoảng lén liếc nhìn về chiếc đi vắng. Một đứa trẻ 6 tuổi vẫn còn tin tưởng vào ông già Noel. Cô vừa muốn kéo dài niềm tin bí ẩn này vừa muốn nó chấm dứt nhanh chóng. Đã không dưới ba lần cô định bấm một số điện thoại, nhưng cô sợ nghe thấy những lời từ chối, cô sợ mình tổn thương thêm một lần nữa.

- Xin lỗi hai mẹ con, anh đang công tác tận trong Đà Nẵng. Bảo con gái rằng bố gửi lời chúc mừng Giáng sinh nhé, khi về bố sẽ có quà.

- Xin lỗi hai mẹ con, anh đang... có việc bận... ở nhà sếp. Việc không không được, anh sẽ đến thăm con gái sau.

- Xin lỗi hai mẹ con. Bữa trước anh đã hứa đưa thằng nhóc đi dự Noel ở trường. Giờ qua đây rồi quay lại đón nó sợ rằng không kịp. Anh rất tiếc, bảo con gái rằng sáng sớm mai bố sẽ ghé qua tặng quà sau nhé. Bất quá em nhờ ông bảo vệ đóng giúp cũng được chứ sao. Mặc áo vào rồi nó có biết ai vào với ai đâu.

Cô chưa bấm lại số điện thoại này bao giờ, sau ba năm. Và cô cũng cất thật kỹ tấm ảnh bé Chi chụp với ông già Noel vào năm hai tuổi xuống đáy tủ. Cô không muốn con gái hỏi nhiều về tấm ảnh ấy. Cô sợ phải trả lời. Lúc nào cô cũng sợ những câu hỏi của con.

Chuông đồng hồ điểm tiếng thứ 9. Bé Chi bỏ hẳn đám xoong nồi. Nó ngồi thẳng lưng lên ghế, mắt nhìn dán vào cánh cửa, tai dỏng lên háo hức và căng thẳng. Cô bắt đầu trở nên tuyệt vọng.

Người đàn ông đi tới đi lui tìm chỗ đậu xe. Ngày Giáng sinh rét mướt, thiên hạ ở tít trong nhà và những chiếc xe tạm thời không sử dụng đồ kìn kìn trên bãi đậu. Anh ta có vẻ đang bận việc, nếu không thế, chẳng ai một mình tới lui ở khu vực dân cư này. Trời thì đã mưa lâm thâm từ cả tiếng trước.

- Tuyệt thật. – Người đàn ông nghiêng răng. – Thêm một chút tuyết nữa mới hợp. Mưa, rét, tối mò mò và bị lạc đường. Có lẽ 50 năm nữa cũng không tìm đâu ra một đêm kinh hoàng như thế

này.

Bất chợt, một bóng đen nhỏ bé đứng chặn trước mặt người lạ.

- Xin lỗi anh.

- Vâng?

- Tôi có một việc muốn nhờ anh giúp. – Giọng nói ngập ngừng. Khuôn mặt sắp bóng sau ánh đèn đường lốm đốm nước. – Rất cảm phiền anh, nhưng... quả thực tôi không còn sự giúp đỡ nào nữa.

- ...

- Con gái tôi đang chờ ông già Noel tới, và liệu anh có thể...

Người đàn ông hiểu ra. Anh ta cười một nụ méo xệch. Tuyệt thật. Anh đang rã rời vì nhiệt độ bất thường được dự báo là ngày lạnh lẽo nhất trong 10 năm trở lại đây, bữa ăn cuối cùng là từ 10 giờ sáng, phải vượt qua hơn chục nút kẹt xe trong cái dòng người hớn hở mất tới ba tiếng đồng hồ, rồi bị lạc đường rồi tỉnh ở những tòa nhà cao tầng hun hút gió, và chưa biết cái gã sắp tiếp anh có cho một cơ hội để xâm nhập vào dự án mới thành lập. Và cuối cùng anh gặp một người đàn bà xa lạ nhờ mặc đồng đồ đồ lờ lờ này để đóng giả thành ông già Noel tới tặng quà cho con gái cô ta. Một đêm mới tuyết làm sao. Anh chuẩn bị từ chối “Xin lỗi cô, tôi bận lắm, tôi đang đói run người và gần ba chục con người đang chờ đợi cái kết quả mà tôi sắp báo về. Mà nếu không thế, tôi cũng không thể làm ông già Noel được, tôi chưa làm việc này bao giờ và cũng chưa nói chuyện với trẻ con bao giờ. Cô nên tìm một người nào khác thích hợp hơn tôi.”

- Việc này chỉ mất của anh năm phút thôi. Con gái tôi đã chờ đợi ông già Noel từ cả tháng nay và...

Cô ta không biết rằng năm phút của anh là cả một vấn đề nếu như nó không nằm trong kế hoạch. Anh không bao giờ thích sự bất ngờ nằm ngoài dự tính. Cha anh cũng dạy rằng những bất ngờ thường đồng nghĩa với bị động và thất bại. Rất có thể sau năm phút nữa, cái gã ở trên tầng năm kia sẽ nổi hứng bất ngờ mà đi du hí ở một quán bar kín đáo nào đó trong thành phố. Và mọi sự sẽ đổ bể chỉ vì chấp nhận một lời đề nghị phù phiếm như thế này.

- Tôi biết làm thế này là không phải, nhưng...

Người phụ nữ trẻ co ro trong chiếc áo len mỏng mặc nhà. Một tay cô ôm khoanh túi đồ giả trang đỏ rực, một tay cầm bọc quà màu hồng thắt nơ nhũ kim. Mái tóc quăn hơi rối trong gió. Trông vẻ mặt cô ta lúc này giống một đứa trẻ hơn là một người mẹ. Người đàn ông chợt hiểu. Cô ta không còn ai khác để nhờ đóng vai một ông già Noel. Những người bạn, những người đồng nghiệp, những người đàn ông hàng xóm giờ này cũng đang bận rộn với vai trò ông già Noel sau cánh cửa gỗ ẩm áp treo vòng lá mùa vọng gắn chuông bạc. Và cực chẳng đã cô ta mới phải cầu xin sự giúp đỡ từ một người xa lạ. Anh lướt thoáng về phía khu chung cư nhà nào nhà nấy đóng im ỉm trong một thế giới riêng. Ánh đèn hành lang sáng rực một vẻ lạnh lẽo và khô cứng. Có vẻ như ngoài anh ra không còn người thứ hai nào xuất hiện ở những khu dân cư khép kín vào giờ này, giữa thời tiết này. Trong khoảnh khắc, người đàn ông gật đầu.

- Thôi được rồi, chị đưa quần áo đây. Nhưng tôi không dám hứa trước rằng tôi đóng có đạt hay không đấy nhé.

- Ôi, tôi không biết phải cảm ơn anh thế nào.

- Cháu mấy tuổi?

- Sáu tuổi. Trong này là bộ xếp hình Lego. Năm nay nó ước một bộ xếp hình Lego anh ạ.

Khi dẫn người đàn ông đến cửa, cô bảo anh ta chờ để cô vào nhà trước. Đứa trẻ thấy cánh cửa bật mở và ngay lập tức thất vọng.

- Ông già Noel bỏ quên con rồi. Con đã biết trước thế mà. – Nó cúi mặt nhìn xuống ngón chân cái và cứ di mãi những ngón chân lên tấm thảm.

Tức thì có tiếng chuông. Ông già Noel xuất hiện. Chỉ trong vòng một giây, ánh mắt kín đáo

khuất dưới chòm mũ dày đã bao quát khắp phòng khách và gian bếp nhỏ xíu đang ấm áp trong ánh đèn vàng. Cây thông rắc tuyết cũng nhỏ xíu nốt. Đồ gỗ trong nhà được sơn trắng bày biện các vật dụng trang trí xinh xắn bằng ren và lụa. Khăn trải bàn được thêu hoa cầu kỳ. Những bông cúc trắng đựng trong bình thủy tinh màu lam. Một chiếc sofa trẻ em bằng bông mềm để ngay ngắn góc nhà. Căn phòng có không khí rất nữ tính. Trên bàn, trên giá sách và tủ tường rải rác những khung ảnh nhỏ xíu với hai khuôn mặt giống hệt nhau: Đôi mắt mở to thông minh và đa cảm, mái tóc quăn tự nhiên và khuôn miệng cười tươi rói. Cũng hai khuôn mặt ấy đang chờ đợi rạng rỡ trên ghế đi vắng.

- Hô hô hô. Ta là ông già Noel đến từ xứ băng tuyết. Trời lạnh quá, lạnh quá, nên mấy chú tuần lộc của ta chạy rất chậm. Ta đến muộn, xin lỗi cháu nhé.

- Ở xứ băng tuyết như thế nào hả ông?

- Ta có một xưởng sản xuất đồ chơi khổng lồ nằm trong lâu đài băng băng. Cả năm ta làm đồ chơi cho các cháu.

- Ông có biết năm nay cháu ước điều gì không?

- À... à... để ông nghĩ xem nào. Một bộ xếp hình Lego chứ gì?

- Đúng rồi ạ. Nhưng năm nay cháu có những hai điều ước. Mẹ cháu bảo mỗi trẻ em chỉ nhận được một điều ước từ ông già Noel thôi nên cháu giữ lại một điều ước.

Khuôn mặt người mẹ trẻ thoát trở nên lo lắng. Cô không hề biết điều ước thứ hai nào của con bé. Cô lúng túng liếc nhìn ông già Noel. Có thể đêm nay sẽ lại trở thành một đêm tồi tệ thứ hai, sau cái ngày lạnh giá mà cha cô đã ra đi. Đến hết lần này, con bé sẽ không còn tin vào ông già Noel nữa. Một đứa trẻ bị mất niềm tin sẽ khủng khiếp hơn sự trống rỗng niềm tin ở nơi cô gặp nhiều lần.

- À... à... để ông nghĩ xem nào, để ông nhớ lại cho kỹ nhé. – Đôi mắt ông già nheo lại một cách hóm hỉnh. – Cô bé ước rằng “Ước gì chỉ trong năm phút, mình sẽ xếp được bộ Lego thành một ngôi nhà băng tuyết có mái nhà bằng bách bách quy, có cửa sổ bằng kẹo dâu, có cây thông trước thềm nhà và xe trượt tuyết ở ngoài sân.” Có phải không nào?

- Đúng rồi ạ. – Đứa trẻ nhận quà reo lên mừng rỡ. – Ông đúng là ông già Noel thật rồi. Cháu cảm ơn ông.

- Thôi ta phải đi đây, đường về xứ băng tuyết còn dài lắm, mà tuyết thì cứ ngày càng dày lên. Năm sau ta sẽ quay lại nhé. Tạm biệt cô bé.

- Chờ cháu một chút.

Con bé lấy bút hí hoáy viết những con số lên một tờ giấy.

- Đây là số điện thoại của cháu. Khi nào về đến nhà an toàn, ông nhớ gọi lại cho cháu nhé.

Ông già Noel hơi chững lại. Đứa trẻ này có một sự cẩn thận và quan tâm hơi thái quá so với lứa tuổi. Ông già cầm tờ giấy và vẩy tay “Merry Christmas.”

Lát sau, người mẹ cũng giả dờ có việc phải ra ngoài. Cô cảm ơn người khách lạ và sau khi đã cất hết những món đồ giả trang vào túi, cô không nén nổi tò mò.

- Làm thế nào... mà anh biết được điều ước của con bé?

Người đàn ông nháy mắt.

- Đơn giản thôi mà. Lúc ấy trước mặt cô nàng là cuốn catalogue xếp hình. Trong lúc nói chuyện với tôi, cô bé thoáng liếc nhanh vào trang đang giở. Ý nghĩ trẻ con dễ đọc lắm, nó không phức tạp như người lớn đâu. Tôi chỉ cần miêu tả hình ảnh ở trang đó. – Nói rồi anh ta hơi nghiêng người về phía người phụ nữ bé nhỏ. – Con gái cô là một đứa trẻ thông minh. Nếu không thế, nó đã ước một bộ đồ hàng hay búp bê rồi. Mà một đứa trẻ 6 tuổi đã mơ ước có được bộ Lego thì ắt phải muốn tự mình chinh phục bằng được bộ xếp hình ấy. Nhưng trẻ con vốn hay mất kiên nhẫn, nó muốn chỉ năm phút đã có thể làm xong việc để ngắm thành quả.

- Trời, thế mà tôi không hề biết điều ấy đâu.
- Tôi mắc bệnh nghề nghiệp ấy mà. Nghề của tôi, chỉ có thể tìm được chân lý sau khi căn cứ vào logic của vấn đề.

Đêm giao thừa.

Có một người đàn ông vẫn cặm cụi trước màn hình vi tính trong phòng ngủ rất một màu ghi xám như thể vẫn chưa thoát khỏi môi trường công sở, như thể không hay biết cả thiên hạ đang ngồi bên nhau để chờ đợi khoảnh khắc giao thời. Xung quanh anh ta ngồn ngộn sách lập trình và phần mềm. Đã gần đến nửa đêm và anh ta bỗng thấy rằng mình cũng nên chúc mừng một ai đó. Anh lục tìm danh bạ và bấm số.

- A lô?
 - Ta là ông già Noel, ta đã trở về Bắc cực an toàn.
 - Ôi ông già Noel. – Sau vài giây im lặng, đứa trẻ bỗng hét lên trong ống nghe. – Ông đang sản xuất đồ chơi gì thế?
 - Xem nào, món đồ chơi mới nhất... ta đang soạn thảo một trò chơi xếp hình cho trẻ em. Cháu đã biết sử dụng vi tính chưa?
 - Rồi ạ... rồi ạ... cháu biết từ lâu rồi mà. Nhưng năm sau ông có quay lại không?
 - Có chứ, ta đang nuôi thêm tuần lộc trong vườn. Năm sau nó sẽ chạy nhanh hơn.
 - Mẹ ơi... mẹ... ông già Noel gọi cho con. Mẹ nghe này.
 - A lô. – Phía bên kia ngập ngừng. – Quyên đang nghe đây ạ.
 - Tôi là... tôi là... ông già Noel.
- Cũng có khoảnh khắc im lặng, rồi người phụ nữ dường hơi lúng túng để lựa chọn từ ngữ sao cho cô con gái đứng bên cạnh vẫn giữ nguyên niềm tin vào một điều bí ẩn huyền ảo.
- Con gái tôi vẫn nhắc đến ông già Noel. Tôi thực sự vô cùng biết ơn... ông già Noel.
 - Tôi gọi chỉ để chúc mừng năm mới. Chúc hai mẹ con một năm mới hạnh phúc và an lành.
 - Chúc ông già Noel một năm ấm áp... ở Bắc Cực.

Người đàn ông bất giác mỉm cười.

Đầu dây bên kia, cũng có một nụ cười.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>